ANN PATRICK

Dealul Spiritelor

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Prea multe se întâmplaseră într-un timp atât de scurt. Faith Charteris se simţi de parcă inima si mintea îi fuseseră zdrobite. Sigur că, fiind singurul copil al unor părinţi mai vârstnici, acceptase ca pe ceva firesc faptul că s-ar putea să rămână singură pe lume, dar să-şi piardă ambii părinţi într-un singur an o distrusese. Probabil era şi mai rău pentru că fusese secretara tatălui ei, lucrând acasă cu el. După ce mama ei murise, Faith se g-ândise la munca lui Stephen Charteris ca la salvarea acestuia, pentru că întotdeauna se pierdea complet în aventurile personajelor sale, dar curând fu surprinzător de evident că agreabila Lucy fusese sursa existenţei sale şi o personalitate puternică şi complexă, care se despărţi de viaţă cu o simplitate nefirească.

La douăzeci şi cinci de ani să-ţi pierzi un părinte nu era aşa o tragedie ca la cincisprezece. Putea să-şi poarte de grijă şi nu avea probleme financiare. Această casă drăguţă, cu privelişte către Hawke Bay pe coasta de est a Insulei de Nord a Noii Zeelande, fusese astfel construită încât putea fi transformată cu uşurinţă în două apartamente. Astfel, Faith putea locui în apartamentul cel mic, iar pe celălalt să-l închirieze, în acest fel salvând comorile părinţilor ei agonisite cu atâta trudă din toate colţurile lumii.

Mintea ei, ca întotdeauna, o corectă automat ... comoara părinţilor ei adoptivi. Ah, acolo era problema. Acolo se ascundea junghiul durerii. Sentimentul pierderii la moartea părinţilor ei se întretăia cu sentimenul dezamăgirii că cei doi oameni pe care îi iubea cel mai mult o dezamăgiseră. Din nou mintea ei o atenţionă. Îi iubise cel mai mult? Dar Glen? Glen Tankerville? Chiar dacă părinţii ei ar fi trăit, ea ar fi plecat curând de acasă, măritată. Glen va umple acum golul din viaţa ei, îi va fi cel mai apropiat si cel mai drag.

Faith se hotărâse că dacă ea si Glen nu erau binecuvântaţi cu copii vor adopta, asa cum făcuseră si Stephen si Lucy, dar acei copii ar sti din primul lor moment de constienţă că au fost aleşi cu dragoste.

Sigur că Stephen îi scrisese asta în scrisoarea pe care i-o dăduse avocatul si fusese scrisă foarte frumos, asa cum probabil numai un artist al cuvintelor ar fi putut s-o facă, dar Faith stiuse, fără nici un dubiu, că metoda fusese gresită de a rezolva această problemă.

Cel mai rău lucru dintre toate fusese nota de subsol, scrisă chiar înainte de moartea lui, spunându-i că-i scrisese mamei ei adevărate, rugând-o să o contacteze pentru a-i explica circumstanţele nasterii ei.

El spusese:

- Nu pot să-mi încalc promisiunea făcută în acel moment si să dezvălui numele ei si al tatălui tău. Dar ţine minte, draga mea, întotdeauna ai fost copilul pe care noi ni l-am dorit, nu numai o fiică dar si un prieten. Lucy a spus cândva că tu esti copilul sufletului ei. Şi al meu.

Se gândi că Glen si mama lui trebuia să stie si trebuia să le spună la amândoi odată. Că fusese o greseală, îsi dădu seama chiar în acest moment. Separaţi, ar fi putut reacţiona prompt, încurajator, strângând-o în braţe si spunându-i că nu conta, nu se putea să conteze. Cu toate acestea, simţi că mamei lui nu-i va plăcea, se gândi să-l scutească pe el de explicaţii.

Glen aşteptase ca mama lui să vorbească prima, ca şi cum ar fi aşteptat un indiciu de la ea. Bineînţeles, probabil că fusese un şoc. Nu se enerva atât de uşor, aşa cum făcuse Faith. Fusese prosteşte să creadă că bărbatul iubit nu-şi va schimba atitudinea, mai ales că fusese crescut de cineva atât de necomunicativ ca doamna Tankerville.

Fusese întotdeauna descrisă ca o femeie plăcută, demnă, aşa că nu .... complet lipsită de sentimente. De asemenea complet rece. In spatele răcelii, Faith simţi o retragere hotărâtă. Nici măcar nu o interesase ce efect ar fi putut avea asta asupra fetei singure din faţa ei.

Faith îşi spuse că nu era mai rău decât ştiuse că va fi. Nu era nici un dubiu că doamna Tankerville era mândră de faptul că atât ea cât şi răposatul ei soţ Glendon Tankerville uniseră doua dintre cele mai vechi şi mai alese familii de pionieri ai provinciei Hawkes Bay când se căsătoriseră. Lui Faith îi fusese arătat arborele genealogic al familiei care pornea de pe vremea normanzilor şi fusese scos în evidenţă faptul că tatăl familiei lui venise din Tancarville în Sena Inferioară.

Faith şi tatăl ei râseseră de mândria din vocea ei şi Stephen spusese:

- Ce bine că familia Charteris este clar din Chartres. Dar să nu-i arăţi arborele nostru genealogic, Faith. Al nostru e at-ât de sincer... Ai observat că nu aveau nici o oaie neagră în istoria familiei? Crezi că le-au şters din arhive? Orice familie are aşa ceva. Dar nu era nici un trădător printre ei şi nici un semn că unul dintre ei s-ar fi născut în afara legii! Probabil erau ca Vicarul din Bray... indiferent cine domnea, era de partea lui! Să nu-i dai nici o copie a noii mele cărţi, indiferent ce s-ar întâmpla. Să-ţi aduci aminte acel citat al doctorului din ziarul local, despre ereditate... „Omul care se laudă mereu cu strămoşii e ca un

cartof, cea mai bună parte a lui e sub pământ".

Nu fusese atât de amuzant. Ca o Charteris, fusese corespunzătoare. Ca un nimeni fără nume era foarte diferit.

Ar fi fost bine dacă Glen ar fi refulat pe drumul spre casă, dar nu o făcuse. Continuă cu întrebări minore, nesemnificative până când Faith simţi că ţipă.

Părinţii ei nu lăsaseră nici un indiciu? Nu-i spuseseră că se născuse în Londra? Era posibil ca ei să fi mers acolo intenţionat pentru a adopta un copil si pentru a-l creste ca si cum ar fi al lor? Când credea că Stephen îi scrisese mamei ei? Ştia ceva despre locul unde ar putea fi? Cât timp credea ea că va trece până ce va afla?

- Trebuie, bineînţeles, să ţii asta doar pentru tine, departe de noi.

Faith se întoarse cu repeziciune către el.

- Glen! Crezi că e glumă, nu-i asa, că trebuie să fiu un secret vinovat în trecutul mamei mele?

Se aflau în faţa intrării pe hol a casei lui Faith. El nu se aprinse deloc pe tot parcursul drumului.

Glen spuse pe un ton atât de raţional, încât era de-a dreptul iritant:

- Faith, trebuie să vezi realitatea... ce alte motive motive ar putea fi?

- Recunosc că e dificil să mă gândesc la alt motiv, dar simt că trebuie să mă agăţ de cea mai mică speranţă, Glen. Nu înţelegi? Chiar dacă sunt copil nelegitim, ar putea exista circumstanţe atenuante. As putea fi concepută în urma unei aventuri de o noapte. Poate că părinţii mei au intenţionat să se căsătorească. Tatăl meu ar fi putut fi ucis înainte să se poată căsători cu mama. Asta s-a întâmplat în mai multe cazuri. Sunt foarte mulţi cetăţeni valorosi care desi s-au născut în cadrul unei căsătorii, au fost concepuţi înainte ca părinţii lor să se fi căsătorit. Asta nu e nici o rusine. Mama ar fi putut fi înselată, fiind

puţin prea încrezătoare si iubitoare, poate prea singură. Poate că a vrut cea mai bună casă pentru mine, un nume. Şi cu siguranţă, asta am primit. Se pare că tata credea, după scrisoarea lui, că mama nu va ezita să răspundă când va afla că atât el cât si Lucy vor muri. Asa că să asteptăm si vom vedea.

Glen spuse rar:

- Dacă ştie că nu-i cunoşti identitatea s-ar putea să nu răspundă niciodată. S-ar putea să aibă un soţ şi copii care nu ştiu despre tine. S-ar putea să nu vrea să i se aducă aminte de greşelile trecutului, s-ar putea să nu îndrăznească niciodată să te recunoască.

Faith gemu de durere:

- O, Glen, am tot încercat să îndepărtez acest gând, în speranţa că-mi vei spune că nu contează.

El făcu un pas către ea, dar Faith se feri. Nu voia să fie consolată, nici sărutări inutile. Mâna ei îl opri brusc.

- Nu mă săruta de noapte bună. Nu accept sărutări când nu am chef de aşa ceva.

Se uită la ea mirat.

- Ce lucru ciudat spui.

Părea insultat, nemulţumit. Spre marea lui surpriză, lui Faith nici măcar nu-i păsă. Prefera să pară neafectată decât să primească un sărut de despărţire formal. Cu toate acestea, ar fi putut să-i distrugă apărarea cu un singur pas, o îmbrăţişare irezistibilă. Dar el îşi reveni şi spuse ca şi cum ar fi făcut pe plac unui copil încăpăţânat:

- Te vei simţi mai bine mâine, draga mea. A fost greu să ne spui asta.

- Cu siguranţă a fost. Foarte diferit decât anticipasem.

Nu auzise ce spusese. Părea gânditor.

- Aş crede că mama ta a fost de origine engleză. S-ar putea să nu

ştie încă de moartea tatălui tău - de moartea lui Stephen Charteris. I-a scris doar pentru a-i spune că e pe punctul de a muri. Oricum, dacă nu scrie, va fi cel mai bine, sunt sigur. Nu are nici un rost să răscolim un trecut dubios.

Faith ştiuse că distanţa dintre ei se mărea cu fiecare cuvânt pe care-l spunea.

- Glen, trebuie să stiu. Ai putea - având în vedere circumstanţele - suporta să nu stii care este arborele tău genealogic? Ar fi fost diferit dacă as fi stiut dintotdeauna că am fost adoptată, dar să stiu că tata a contactat-o pe mama - Glen, ai putea suporta?

El se gândi, apoi spuse:

- Faith, îmi este greu să-ţi răspund. Nu mă pot imagina în această situaţie.

Ceva în Faith se opri si apoi muri. Cum putea cineva să fie atât de lipsit de imaginaţie? Dacă asta i s-ar întâmplat lui Glen, din dragoste pentru el s-ar fi pus în locul lui, ar fi suferit cu el. Se simţi de parcă nu l-ar fi cunoscut niciodată. Avu o viziune cu el citind ziarul dimineaţă dupa dimneaţă... relatări despre accidente tragice, a pierderilor neasteptate, experienţe terifiante, chiar crimă. Ar fi gândit omul acesta vreodată: „Cum as fi putut suporta dacă mi s-ar fi întâmplat mie, cuiva pe care eu să-l iubesc?" Nu, cu siguranţă nu. Niciodată nu s-ar imagina în pielea altuia. Astea erau lucruri care se întâmplau întotdeauna altor oameni, nu unui Tankerville. Nu va gândi niciodată: „Acolo, dar pentru numele lui Dumnezeu, mă duc!"

Când ea tăcu el spuse:

- Nu ai cum să afli dacă mama ta nu-ţi scrie, nu-i asa?

Isi dăduse seama si singură. Isi ridică ochii limpezi si pătrunzători si-l privi:

- Am o modalitate, Glen. Simt că cineva ar putea sti, si care sunt

sigură că mi-ar spune adevărul. Nasa mea. Deja i-am scris.

- I-ai scris Philippei Meredith? O, Faith, a fost înţelept? Ştiu că e o persoană minunată, dar actorii si actriţele, peste tot în lume, nu sunt recunoscuţi pentru discreţie. Ar putea vorbi, stârni speculaţii. Şi de ce ar sti ea? O, pentru că a fost prezentă la botezul tău si era în Londra pe atunci? Dar i-au spus despre paternitatea ta?

- Ei bine, se ştiau atât de bine. Erau prietenii mai tineri ai părinţilor ei din Oamaru, cred că mai bătrâni ca ea. A fost pentru o vreme la şcoala de artă dramatică - şi erau de doi ani în Londra în perioada în care m-am născut.

Ochii lui erau g-ânditori.

- Hm. Ai putea avea dreptate. Mama ta ar fi putut face parte din grupul lor. Vreau să spun că în lumea teatrului...

Se opri, arăt-ând ciudat.

- Termină ce ai de spus, zise Faith blând. Sunt surprinsă că te-ai oprit.

El spuse scurt:

- Nu vreau să te rănesc.

- Deja ai făcut-o, mai devreme. Aşa că, de ce să mă scuteşti acum? Continuă, spune că sunt nişte pierde-vară. O, Glen, cum poţi să cataloghezi astfel oamenii? Chiar şi în această eră permisivă, ai de-a face cu oameni care au standarde morale ridicate în orice situaţie. Oameni care preferă familia şi stabilitatea în locul aventurilor şi diversităţii. Vreau să spun, uită-te la Philippa şi la Mark. Niciodată vreun scandal, iar mariajul lor este unul de admirat.

Incă părea răbdător:

- Faith, te vei simţi mult mai bine după o noapte bună de somn. Ne vedem mâine.

Simţi înţepăturile lacrimilor în ochi, dar le suprimă. Nu intenţiona să plângă în faţa lui. In schimb, spuse cu răutate.

- Ce te face să crezi că voi dormi bine în noaptea asta? Oricum, noapte bună. Nu-ţi mai face griji în privinţa viitorului tău, Glen. Nu ţi-l voi strica. Nu are de ce să-ţi fie teamă.

Părea nedumerit, dar se întoarse către uşă. Vocea ei îl înlemni:

- Şi Glen, mai am o mică rugăminte, dar sper că e una pe care o vei respecta.

Părea înţelegător. Ea spuse, cu furie:

- Niciodată să nu mai începi să-mi spui:"... părinţii tăi..."şi să schimbi cu „Stephen Charteris". Niciodată! Stephen şi Lucy Charteris au fost părinţii mei din toate punctele de vedere, mai puţin biologic. Părinţii mei dragi!

Plecă fără să mai spună nici un cuvânt.

Faith îşi făcu nişte cafea şi nişte pâine cu unt. Işi puse o felie de pui rece deasupra, puse sos de mango, muşcă din el cu poftă şi spuse cu voce tare:

- Faith, sunt mândră de tine! Nu te ofileşti. Nu intri în declin. Incă ai un apetit destul de bun. E ca în acel film în care Philippa a avut rolul principal... Glen nu era ca eroul din „Un om cu care să pluteşti".

Fusese un film Border, iar Philippa fusese salvată de duşmanii ei ereditari şi fusese purtată zile întregi în şaua eroului, prin râuri şi torente, munţi şi mlaştini. Faith putea s-o vadă şi acum, acel păr şaten bogat curgând peste bluză şi fustă, acei ochi verzi strălucitori, gura surâzătoare. Nu părea să arate mai bătrână de douăzeci şi unu de ani, cu toate că trebuie să fi fost mai aproape de cincizeci decât de patruzeci, o actriţă magnifică şi o naşă indulgentă.

Fetele de la liceul lui Faith o priviseră ca o favorită printre muritori să ai o vedetă de televiziune şi film ca naşă. Venise o dată în Noua Zeelandă şi se adresase în faţa întregii şcoli. Directorul zâmbise.

- Nici un absent, astăzi... băiat sau fată, remarcă el în timp ce o prezenta pe Philippa Meredith.

Philippa nu-şi lăudă deloc munca, dar vorbi despre antrenamentele grele, oboseala fizică şi psihică, despre energia necesară pentru a intra în rol, mai ales rolurile ei care cereau îndrăzneală, vitalitate, emoţie.

Faith străluci de mândrie la modul cum nu trebuise să ceară cuiva să-i dea autograful ei, cum îi motivase pe cei timizi, cum îi scoase din ei înşişi, cum avusese un cuvânt deosebit pentru un elev din clasa a patra puţin mai retardat si cum donase o sumă generoasă societăţii de dramă a scolii. Nu că Faith ar fi fost membru. Fusese mult mai interesată de clubul de literatură, scriind poezii si scurte istorioare. Presupusese, până acum câteva zile, că mostenise asta ca fiică a lui Stephen Charteris. Doar o dorinţă, nimic mai mult.

Ii anunţase pe Philippa si pe Mark despre moartea tatălui ei. Ei răspunseseră imediat si fusese o jerbă de flori minunată din partea lor. Fusese un mesaj lung, dar Faith se asteptase să fie urmat de o scrisoare. Dar nu venise nimic. Trebuie să fi fost un motiv bun. Probabil o scrisoare se pierduse, ceea ce era mult mai probabil decât că nu-si făcuseră timp. Chiar si cu viaţa ocupată pe care o avea, Philippa fusese un corespondent minunat.

Cumva încălzită si consolată de gândul la Philippa si Mark, Faith dormi fără vise până dimineaţă. Dormi atât de mult de fapt, că până ce luă micul dejun, scrisorile veniseră.

Merse la poartă să ia scrisorile. Ochii traversară orizontul, dealurile dragi familiare, marea. Dar acum, o goală, tristă casă. Nu s-ar căsători niciodată cu Glen Tankerville.

Vârî mâna în cutie după scrisori. Tot multe scrisori din partea cititorilor cărţii tatei care tocmai aflaseră de moartea acestuia, câteva legate de afaceri ... a, o scrisoare din Anglia. O întoarse - da, de la Philippa. Dactilografiată, ca întotdeauna. Le puse pe celelalte pe cutia postală si o deschise pe aceasta.

„Dragă Faith,

Ştii că ţi-as spune din toată inima, dar vreau să-ţi spun asta faţă în faţă. As fi zburat imediat la tine, dar pur si simplu nu am putut să scap. Faith, călătoria cu avionul durează atât de puţin. Fără escală ai putea fi cu noi doar în treizeci si sase de ore. Am vrea să-ţi plătim biletul. Ai putea ajunge la fel de repede înapoi pentru vreo afacere neîncheiată, după o pauză bună cu noi. Sunt ocupată, încerc să termin un serial. Ar fi trecut mult până când ar fi găsit un motiv bun să facă o schimbare, din motive pe care nu le voi aminti aici. Tatăl tău mi-a încredinţat mie sarcina de a-ţi dezvălui ceva - deja ştii asta - aşa că te implor să vii, şi repede. Doar trimite un mesaj să ne spui când ajungi. Poţi să stai cât de mult vrei, sau cât de puţin vrei. Ştii că Mark te iubeşte la fel de mult ca şi mine. Dar vino repede, sau s-ar putea să nu mai fiu aici..."

Faith ştiu că trebuie să plece imediat. Vaccinul ei de variolă era încă valabil, la fel ca şi paşaportul. Trebuia doar să-şi mai facă o rezervare. Scoase maşina din garaj şi plecă spre casa de bilete a aeroportului. Fusese norocoasă. Putea pleca vineri. Asta îi dădea timp să aranjeze unele mici detalii despre îngrijirea casei, să împacheteze şi să-i spună lui Glen. Să-i spună lui Glen că pleca în Anglia şi că nu se va căsători cu el.

Făcuse asta cu blândeţe, dar cu hotărâre. El spuse, fără obişnuita lui încredere:

- Nu era necesar să faci asta, Faith. Simt că acţionezi precipitat, nu numai la stricatul lucrurilor, dar şi plecarea atât de bruscă în Anglia. Ar putea să-ţi spună detaliile la fel de bine printr-o scrisoare şi nici nu s-ar irosi o sumă de bani atât de mare.

- Cum poate fi risipă ceva ce mie mi-ar da linişte sufletească? Tata şi mama ar fi vrut asta. Şi mai mult, s-ar putea să o înt-ălnesc pe mama mea adevărată. In ceea ce priveşte celălalt lucru, Glen, nu-ţi va

aduce nici un fel de ruşine. Aşa cum a spus mama ta aseară, ce noroc că am amânat anunţul logodnei din cauza bolii tatei. Nu e singura care e bucuroasă. Şi eu sunt bucuroasă şi recunoscătoare.

- De ce?

- Pentru că mi-a arătat că nu suntem potriviţi. Te-am iubit, Glen, foarte tare. Atât de mult, încât dacă situaţia ar fi fost invers, aş fi vrut doar să mă revanşez. Nu pot risca o căsătorie în aceste condiţii, Glen. Dacă m-ai dezamăgit de la primul test, niciodată nu voi mai avea încredere în tine. O fată trebuie să fie atentă pe cine alege să fie tatăl copiilor ei. Copiii ei s-ar putea să aibă nevoie într-o zi de dragostea si ajutorul unui om care poate să facă discriminări, să recunoască adevăratele valori. S-ar putea să facă greseli, să aibă nevoie de cineva să-i ajute, nu să-i condamne. Nu pot să risc asta. Nu esti un om cu care să plutesti!

Ar fi vrut să râdă când îi văzu expresia feţei. Această tânără fără nume refuza un Tankerville! Ar fi vrut să ţipe când el o părăsi. Asta ar fi fost normal, dar stia de ce nu putea... fusese îndrăgostită de ideea de dragoste, doar atât...

Acum, avionul mare cobora din ceruri peste câmpiile Angliei. Nu fu dezamăgită că Philippa nu o asteptase, pentru că întotdeauna avea puţin timp liber, rămas în afara muncii de studio, si Mark era acolo în schimb, atât de diferit de ideea preconceputăa unui producător, niciodată nervos sau încordat. Totusi, de data aceasta, părea puţin mai retras decât de obicei.

Când îl sărută, îi spuse, ridicându-i bărbia cu mâna ca să-i vadă privirea:

- Mark, arăţi îngrozitor de obosit. Te-ai surmenat prea mult cu munca? Philippa a menţionat de o schimbare majoră în acest serial. Ai lucrat cu disperare contratimp?

Dădu din cap:

- Da, draga mea, asa e. Dar s-a terminat. Ce fată bună esti, călătoresti cu puţine bagaje! Uite, vino aici. Un prieten de-al meu mi-a pus la dispoziţie o cameră. As fi vrut să te pun puţin la curent dar e prea dificil să conversăm si să ne strecurăm prin traficul intens de pe Marea Şosea de Vest.

Mark întotdeauna stia pe cineva. In timp ce se plimbau printre mulţimea de oameni din acest colţ de univers, au vorbit despre lucruri uzuale... cât de mult a dormit de-a lungul călătoriei, cât de cald era în Los Angeles, ce s-a mai întâmplat prin Irlanda...apoi se aflau în micuţa cameră de interviuri şi Mark închidea uşa. Traversă camera către ea şi-i luă m-âinile în ale lui

- Ascultă, Faith, nu am să-ţi dau nişte veşti bune... suntem contratimp. S-a produs o schimbare majoră în serial, trebuia să se schimbe. Philippa a trebuit să fie scoasă din scenariu. Timpul care a fost împotriva noastră este timpul ei. Mai are foarte puţin de trăit.

Işi muşcă buza de jos. Faith îşi eliberă mâinile din strânsoarea lui, îl îmbrăţişă, îşi lipi drăgăstoasă obrazul de al lui, simpatie fără cuvinte. Apoi spuse, devastată, pentru că ştia, instinctiv, că protestele ei vor uşura ceva pentru el:

- O, nu, Mark! Nu Philippa! E atât de vitală, atât de iubită.

Se mutară amândoi către o micuţă bancă de la perete, se aşezară, cu mâinile împreunate.

El spuse:

- O Faith, e atât de nedrept după propria ta pierdere, cu puţin timp în urmă. Dubla ta pierdere... pentru că ziua înmormântării lui Stephen era ziua în care a fost îngropată Lucy, nu-i aşa?

Ea aprobă, dar spuse hotărâtă:

- Mark, ceea ce am pierdut eu nu se compară cu asta. Ea e soţia ta. E sigur că va muri?

- Foarte sigur. De asta nu a putut să zboare către tine când

Stephen a fost bolnav. Era în spital. Ştiam de ceva vreme. A luptat cu vitejie- la început în secret. Era hotărâtă că trebuie scoasă din serial în cea mai subtilă formă - nu pentru succesul ei personal, ci pentru ceilalţi care depindeau de acest serial şi dacă ar fi intrat încet-încet în umbră, era o şansă să aducă în atenţie alte personaje care să vitalizeze serialul după ce ea se va stinge.

- O, aşa este ea, Mark! A fost aşa de altruistă toată cariera ei, nu-i aşa? Niciodată geloasă pe alţii, întotdeauna ajutând pe alţii să pornească în carieră, să ajungă să fie bine plătiţi. A fost o legendă a timpului ei. Mark, cât timp crezi că va mai trăi?

- Nu mai mult de câteva săptămâni. Am terminat rolul ei din serial acum trei zile. Se pare că avut voinţă să reziste doar atât. Atunci, a avut o criză, asa cum ne temeam, dar e puţin mai bine datorită venirii tale.

Se uită la Faith.

- Ar fi prea mult să-ţi cer să rămâi până se vor termina toate astea? Ar ajuta-o, stiu.

- Bineînţeles, Mark. Nu am nici un motiv să nu rămân - doar dacă nu te vrea doar pentru ea! Mă gândeam că te pot ajuta să o îngrijesti. Eu am avut grijă de mama si de tata la sfârsitul lor.

- Se bazează că vei rămâne .

Se ridică brusc si se duse la fereastră, privind afară fără să vadă nimic. Avea aerul unui om care nu stia încotro s-o apuce.

Ea traversă camera, si-i atinse braţul.

- Mark, cred că esti îngrijorat de faptul că tata i-a lăsat ei sarcina să-mi dezvăluie cine sunt adevăraţii mei părinţi. Ar putea fi prea mult pentru ea - o complicaţie ciudată acum. Ce putem face în legătură cu asta? Putem să-i usurăm situaţia? Am trăit cu asta suficient de mult timp ca să nu mai conteze. Am luat în calcul toate posibilităţile si nici

una din ele nu prea contează. Am douăzeci si cinci de ani de viaţă fericită de familie în spatele meu.

Ochii negri ai lui Mark, nerăbdători si blânzi, îi căută pe cei cenusii, limpezi:

- Faith, reacţia ta la ceea ce are să-ţi spună Philippa mă îngrijorează. In acest stadiu nimic nu ar mai putea accelera moartea ei sau să-i facă ultimele ore nefericite. E hotărâtă să-ţi spună ea însăsi, asa că îi acord toată încrederea, pentru că nu îndrăznesc să fac altfel.

Se încruntă, nedumerită.

- Vrei să spui că ştii cine e mama mea? Bineînţeles că ştii, ţi-a spus pentru cazul în care ar fi murit înainte ca eu să ajung aici. Tipic ei. Atunci spune-mi pur şi simplu - sau las-o până când - până după. Acum asta i se întâmplă Philippei, şi nu vreau să o supăr. Vreau să facem ca ultimele săptămâni ale Philippei să fie unele pe cât de fericite posibil. Identitatea mamei mele nu contează într-un moment ca ăsta.

Strânsoarea lui era fermă.

- Identitatea mamei tale are foarte mare importanţă, Faith. Va fi un şoc, draga mea, căci mama ta e chiar Philippa.

Simţi că se prăbuşeşte şi crezu că leşină. Apoi, unghiile ei se încleştară în palmele lui Mark şi se clătină puţin. Vederea i se înceţoşă, dar nu cu lacrimi, şi auzea un zgomot în urechi.

Apoi îşi reveni din nou la realitate. Chipul ei încă nu avea culoare, dar se uită în ochii lui Mark şi zâmbi.

- Mama mea, nu naşa mea! O, Mark, un lucru cu adevărat minunat. Nu-mi pasă care au fost circumstanţele, e cel mai minunat lucru care mi se putea întâmpla. Mama mea nu este o străină.

Mark plângea şi nu putea vorbi. Faith spuse:

- Philippa e, aşa cum am spus, atât de altruistă. Dacă eu am fost rezultatul unei greşeli stupide, din prea multă dragoste, atunci bineînţeles că trebuia să mă dea spre adopţie, ca să mă salveze de

orice urmă de infamie. Acum douăzeci şi cinci de ani lucrurile erau atât de diferite.

- O, binecuvântată să fii pentru că ai spus asta... dar nu asta s-a întâmplat. Ai fost născută în cadrul unei căsătorii, adică ai fost concepută în cadrul unei căsătorii, dar... Faith, a fost o perioadă în tinereţea ei nesăbuită în care nu era atât de altruistă. Cred că începând cu acel moment, a realizat cât de greşit l-a judecat pe tatăl tău - căsătorindu-se cu el - s-a autoeducat să nu mai fie niciodată egoistă. Draga mea, ceea ce îţi spun acum s-ar putea să fie puţin mai greu de înţeles decât o femeie care a renunţat la copilul ei nelegitim - idee de care tu te-ai agăţat. Philippa studia regizarea vocii în Christchurch. Tatăl tău studia agricultura în colegiul Lincoln, undeva în apropiere. S-au îndrăgostit nebuneste unul de altul si s-au căsătorit. Dar nu a mers, nu avea cum. Viaţa lui Julian era pe mosiile familiei, aparţinea generaţiilor anterioare care fuseseră pe acea proprietate. A crezut că ea va renunţa la tot pentru dragoste... cariera ei de actriţă, de fapt. Nu avea nici o idee, bineînţeles, de talentul ei latent, cât de hotărâtă era, cât de ambiţioasă era. Dar ea stia asta, asa că a fost o greseală să se căsătorească . Se apropiase timpul ca Julian Morland să se întoarcă la ferma lui. Isi luase diploma. Philippa a vrut să meargă la Londra să studieze. Erau pur si simplu incompatibili... în modul lor de a trăi. Ea l-a părăsit. Avea doar douăzeci si doi de ani, Faith. Planificase totul foarte bine, nu i-a dat timp să o găsească înainte să plece din Noua Zeelandă. El plecase la fermă să aranjeze casa în care urmau să trăiască pe mosie. Ea si-a strâns lucrurile si i le-a trimis, a închis apartamentul, apoi i-a trimis o scrisoare, spunându-i că până ce aceasta va ajunge la el, ea va fi pe mare. C-ând a ajuns la Londra, a descoperit că era însărcinată. Trebuie să-i dau dreptate, dar nu s-a gândit că ar fi corect să fugă înapoi acasă la Julian. S-ar fi gândit că doar necesitatea a obligat-o să se întoarcă. Iar ea era sigură că

mariajul lor nu va merge. Intr-o zi i-a întâlnit pe Stephen si pe Lucy în Strand. Era atât de evident gravidă si atât de necăjită că în momentul în care i-a văzut, de frica faptului că le va spune părinţilor ei si a presiunilor care se vor face asupra ei să se întoarcă, ei au promis să nu dezvăluie nimănui secretul. Ce urmează poţi să ghicesti si singură. Ar fi vrut să te crească ea, cumva. Dar Stephen si Lucy închiriaseră o casă în Surrey, o luaseră la ei, o înconjuraseră cu dragoste, si pe tine când te-ai născut. Au implorat-o să-i lase să te adopte. Ştia că era o viaţă mai bună pentru tine, că te va vedea din când în când, dar a regretat asta toată viaţa ei. Dar niciodată nu i-ar fi rănit pe Charteris cerându-te înapoi. Poţi să înţelegi asta, Faith? Să înţelegi şi să ierţi?

Lacrimi curgeau mute pe obrajii lui Faith. Le şterse cu palmele, aşa cum ar face un copil. Aprobă şi spuse:

- Ce s-a întâmplat cu tatăl meu? Nu a vrut niciodată să mă vadă?

- Nu l-am cunoscut niciodată. Nici acum nu ştie. Au divorţat, bineînţeles. Ea i-a oferit libertatea, i-a spus că nu mai vrea să se întoarcă la el, că nu putea suporta stilul lui de viaţă şi că nu ar fi fost cinstit faţă de el. A crezut că dacă ar fi aflat de existenţa ta ar fi trimis pe cineva să te ia. Că dacă s-ar fi recăsătorit, ai fi fost un copil nedorit, că s-ar putea să nu te mai vadă niciodată. Aşa că te-a dat lui Stephen şi lui Lucy.

Faith aprobă. Aşa era Philippa Meredith pe care o ştia ea.

Mark spuse:

- Stephen şi Lucy i-au cerut să porţi numele ei de fată, Meredith, ca să aibă şi ea o parte din tine. In schimb, ea a cerut să fii numită după cel de-al doilea nume. Faith e un nume din partea familiei tatălui tău şi în acel an fericit el a spus că dacă ar fi să aibă o fiică o va chema Faith-Credinţă.

Mark continuă:

- Dacă ai şti cât de fericită era când veneai aici în vizită, cu Stephen şi cu Lucy! Odată a renunţat la un rol foarte bine plătit pentru că asta însemna să nu fie în Londra când te aduceau aici. Niciodată nu a fost geloasă pe dragostea pe care i-o purtai lui Lucy. Era ceva diferit. Era extrem de mulţumită, de fapt, pentru că tu o iubeai, nu numai ca naşă, ci ca persoană. Imi doresc să fi văzut cum se concentra asupra rezultatelor tale şcolare, asupra înclinaţiei tale de a cânta... ai moştenit asta de la tatăl tău. Dacă ţii minte, Philippa nu are ureche muzicală. Era bucuroasă că l-ai moştenit pe el şi nu pe ea, astfel încât să nu ghiceşti. Nu că nu ar fi fost mândră să te numească fiica ei, dar pentru că se gândea că asta ar răni-o pe Lucy, care a fost pentru tine tot ceea ce ar fi trebuit să fie Philippa.

- Semăn cu tata? întrebă Faith.

Simţi un sentiment ciudat, ar fi vrut să se grăbească spre o oglindă, să si-l imagineze pe tatăl ei.

- Mark, e încă în viaţă? Incă e fermier? Şi unde?

El zâmbi puţin.

- Bravo fata mea! E încă un bărbat destul de tânăr, bineînţeles. S-a recăsătorit, dar nu mai are copii. Cultivă un mic promontoriu care se întinde în Pacific, undeva în nordul Dunedin. Philippa spune că e o formaţiune curioasă. A luat numele locului - Capul Spiritelor. Ferma se numeste Dealul Spiritelor. E la sud de un loc care apare uneori pe calendarele din Noua Zeelandă, un loc unde faleza si ţărmul au înrădăcinate bolovani ciudaţi care seamănă foarte mult cu niste ghiulele uriase. Ii spune cumva Maori, numele nu prea stiu să-l pronunţ. Iţi sună cunoscut?

- O, Moeraki? L-am văzut odată. Tata a scris o carte despre Ontago si am fost chemaţi la Moeraki ca să vedem constructorii. Ce ciudat, nu stiam că strămosii mei erau în apropierea acelui loc.

Mark spuse:

- Viaţa l-a recompensat pe Julian. A avut un al doilea mariaj foarte fericit. Fiul său vitreg conduce acum ferma.

- De unde stii că a fost fericit?

- Pentru că el si soţia sa ne-au vizitat aici acum câteva luni. Isi luaseră un an concediu ca să facă un tur în jurul lumii. A fost un gest de curaj din partea lui Leonie, soţia lui. A venit la noi fără să stie Julian. A spus că e sigură că lui Julian i-ar plăcea să o revadă pe Philippa, dar se temea că ea, Leonie, nu-i va plăcea. A fost atât de dulce. El era plecat să întâlnească un grup de fermieri care erau aici în vizită si a venit până în Surrey să ne viziteze. Ea ne-a căutat prima. Philippa a fost încântată. Am fost uimit că ea si Leonie s-au plăcut din primul moment. Philippa i-a spus că asta i-a usurat constiinţa, că a făcut-o fericită faptul că a aflat că Julian a primit în sfârşit fericirea pe care o merita. Cred că a ajutat faptul că Leonie mai fusese şi ea căsătorită o dată.

El răspunse la întrebarea din ochii lui Faith.

- Nu, nu i-a spus despre tine. Ar fi vrut, dar Stephen era încă în viaţă. Draga mea, trebuie să plecăm. Iţi imaginezi cât de stresată e de momentul în care îţi va spune. Am minţit-o, i-am spus că am sunat la aeroport, iar avionul întârzie o oră. Asta mi-a dat timp să-ţi spun, şi cel mai important, să te pun în faţa faptului ca să te împaci cu propriile sentimente.

Faith îi zâmbi, pierdută.

- Hai să mergem. Abia aştept.

Philippa Meredith se îmbrăcase, învingându-şi slăbiciunea, apoi îi dădu liber servitoarei. Boala o îmbătrânise puţin, dar tot avea acea privire strălucitoare pentru care publicul o iubea. Ştiu imediat că Mark îi spusese lui Faith. Pentru o secundă, cât se ridică de pe scaun, păru îngrijorată, se sprijini într-o mână, apoi Faith se apropie repede de ea, îşi întinse braţele şi spuse:

- O, mamă, mamă, hai să profităm cât mai mult de momentele preţioase pe care le mai avem!

Au avut o lună minunată. Se duseră la casa Denby Surrey în apropiere de Haslemere, un loc cu plaje magnific împădurite, care tocmai stăteau să înverzească după somnul iernii.

- Şi uite că viaţa merge în continuare, primăvară după primăvară, întotdeauna seva va urca în copaci, împingând vechile frunze, umflând bobocii frunzelor noi. O Faith, priveşte... acolo e primul ghiocel. Hai să facem un pact, că întotdeauna te vei gândi la mine când vei vedea pentru prima dată în an un ghiocel? Că vei fi în septembrie în Noua Zeelandă, bineînţeles. Vrei, Faith?

- Da, mamă, vreau. Niciodată, niciodată nu voi uita, şi dacă vreodată voi avea o fiică, îi voi povesti despre această primăvară englezească, şi ea o va învăţa pe fiica ei să o spună. Va fi atât de mândră de bunica ei celebră. Am creat o tradiţie astăzi.

Faith se aplecă, culese ghiocelul si spuse:

- Il voi presa pe acesta si-l voi pune între paginile pe care le voi scrie azi în jurnalul meu.

Ea continuă.

- Nu va fi usor să te văd la televizor. Cu toate astea, nu as suporta să nu te văd.

- Faith, draga mea fiică, nu lăsa ca asta să te dărâme. Te rog, încearcă să te bucuri, nu suferi la vederea mea. Nu mă pot abţine să nu sper că într-o zi filmele mele vechi vor fi date copiilor tăi pentru ca să-si poată cunoaste bunica.

Faith avu, cumva, puterea să-si reţină lacrimile când auzi lucrurile pe care le spuse Philippa; să dea răspunsurile corecte. Se părea că bucuria Philippei de a fi cu fiica ei suprimase durerea la care se asteptaseră, si o biruise.

Philippa spuse:

- Când te vei căsători, Faith foloseste-ţi si inima si capul. Cred că vei avea o viaţă fericită, pentru că ai luat mai multe trăsături de la tatăl tău decât de la mine. Ai o stabilitate. Ochii tăi cenusii sunt la fel de hotărâţi ca ai lui, e aceeasi fermitate în expresia bărbiei. Singurul lucru pe care îl ai de la mine e râ-sul. Mark a remarcat asta cu mult timp în urmă.

- Faith, sunt atât de bucuroasă că Leonie si Julian au venit atunci, înainte ca eu să arăt semne de boală. O, asta nu e îngâmfare din partea mea, doar că am reusit să ne înţelegem atât de bine, iar Julian si eu ne-am putut bucura că după tot ceea ce nu s-a întâmplat, după multă durere, ne-am găsit partenerii ideali. Nu a fost Leonie curajoasă? Pentru că ecranul întotdeauna m-a pus într-o postură fermecătoare. Dar ea a avut ceva ce eu nu am avut niciodată. A fost minunat că Mark si Julian s-au înţeles atât de bine. Asta a luat ceva din vina pe care o simţeam când ne-am întâlnit, pentru că Leonie, cu calmul şi dragostea vieţii de la ţară, i-a dat lui Julian ceea ce eu nu am putut niciodată să-i dau. Nu i-am spus despre tine, pentru că dacă ar fi vrut să te recunoască, l-ar fi rănit pe Stephen. Se prea poate ca Julian să te dorească, văzând că după patru generaţii Dealul Spiritelor va trebui să treacă în posesia celor care nu au sânge de pionier în vene, dar acum că Stephen a murit, nu mai are nici o importanţă. Copilă, ai vrea să-l vezi pe tatăl tău?

Faith îşi ţinu respiraţia:

- Mamă, chiar nu ştiu. Sunt foarte curioasă să-l cunosc, dar în ceea ce priveşte faptul de mă face cunoscută lui, aş prefera să nu. Aş putea să-i distrug viaţa lui şi a lui Leonie.

- Inţeleg. Dar nu cred că se va întâmpla asta, pentru că ea mi-a spus că Julian e un bun tată vitreg. Aşa că şi ea ar fi o bună mamă vitregă. Dar nu am nici un drept în această privinţă, nu trebuie să intervin. Şi dacă mergi în sud spre Dealul Spiritelor, s-ar putea să ţi se

pară foarte izolat, după viaţa cosmopolită pe care ai dus-o cu Stephen şi Lucy.

Faith spuse încet:

- Presupun că am învăţat să iubesc viaţa la ţară mai mult decât orice. Iţi aduci aminte cum obişnuiam să-mi petrec vacanţele la ferma prietenei mele Judith? Am învăţat să mă mobilizez, să mă scald, să pot tunde oile, să ajut la naşterea unui mieluţ, să tai coada unui animal. Obişnuiam să spun că sunt reîncarnarea unui strămoş necunoscut. Acum pot să spun că asta se datorează strămoşilor mei de la Dealul Spiritelor.

Făcu o pauză:

- Mamă, nu o să fac nimic pripit, dar s-ar putea să plec într-o excursie în sud pentru o perioadă, să trec pe la ei şi să le spun că sunt fina ta şi că m-ai rugat să trec pe la ei dacă aş fi vreodată prin apropiere. Apoi, dacă o să mi se pară lucrul cel mai bun, s-ar putea să le spun. O să fac cum cred. Cum ţi se pare?

- Minunat! Binecuvântată să fii pentru că te-ai gândit la asta. Nu te voi presa pentru mai mult. Ai o înţelepciune pe care eu nu am avut-o niciodată. Cu siguranţă asta vine de la educaţia pe care ţi-a dat-o Lucy. Dar dacă dezvălui cine esti, stiu că Julian te va iubi. La fel si Leonie. E dulce. Şi simt că voi sti, într-un fel, undeva. Şi apoi, vei fi în mâinile lui Dumnezeu draga mea, si vei fi îndrumată. Hai să mergem acasă acum. Mă simt atât de mulţumită, atât de împlinită.

Philippa muri la apus, întinsă pe spate într-un sezlong, între perne.

- Intotdeauna mi-a plăcut apusul, spuse ea, atât de slab încât stiură instinctiv că acelea erau ultimele cuvinte pe care le vor auzi vreodată, si în momentul următor încetă să mai respire.

Mark si Faith au stat singuri timp de o oră alături de cea pe care o iubeau, ca să o jelească.

Faith stătu suficient de mult ca să-l vadă pe Mark cum trece peste

cele mai grele momente. Promisese să se întoarcă mai târziu. Avea atât de mulţi prieteni adevăraţi care să-l ajute. Munca lui era interesantă, asa că îi va umple orele; sora lui văduvă venea din Scoţia ca să aibă grijă de casă.

După ce o sărută la despărţire, pe aeroportul Heathrow, o strânse tare în braţe, si-i spuse:

- Iţi mulţumesc că i-ai făcut ultimele săptămâni atât de fericite.

In timp ce avionul se înălţa între norii învolburaţi ai cerului, Faith se simţi împlinită.

Capitolul 2

Ştia cu exactitate care era primul lucru pe care avea să-l facă în momentul în care ajungea acasă .

Găsi chiriaşi pentru casă, umplu maşina caravană a lui Stephen cu tot ceea ce ar fi putut avea nevoie pentru câteva luni de călătorie în jurul Insulei de Sud şi trimise un anunţ publicitar către ziarul Otago Daily Times imediat ce-şi făcu rezervare la un motel din Dunedin.

Scrisese:

„ Secretară-dactilograf, angajată anterior de un autor, caută serviciu similar, la jumătate de normă sau normă întreagă în Dunedin sau în nordul acestuia. Foarte experimentată în verificarea cronicilor pionierilor, a muzeelor, colecţiilor de ziare, în editări şi compilări. Ar fi foarte interesată în alcătuirea unei broşuri centenare sau a istoriei unei familii. Are propria maşină de scris şi casetofon şi o dubiţă pentru locuit dacă este disponibil un post la ţară. Trimiteţi mesaj pentru Meredith Charteris, Robbie Burns Court Motel, Dunedin."

Bineînţeles, sperase că se va ivi un post într-un orăşel, la ţară, mai ales în apropierea Capului Spiritelor. Era slab populat şi chiar, să zicem, într-o zonă de patruzeci de mile, ar putea să-l vadă şi să-l observe pe tatăl ei şi pe soţia acestuia spunându-le că este fina Philippei. Drepturile de autor ale lui Stephen îi vor mai aduce bani mult timp de acum încolo, asa că desi va primi o sumă infimă pentru asa o muncă, nu va conta.

Inainte să plece din Napier, era ceva ce trebuia să facă. Simţea că datora asta ei si mamei ei. Trecu pe la casa Tankerville, alegându-si o dimineaţă în care Glen ar fi trebuit să fie plecat la serviciu. Fusese primită cu aceeasi graţie care nu era altceva decât bune maniere si fără nici un fel de prietenie.

Faith îsi sorbea ceaiul primind regretele politicoase ale doamnei Tankerville cu privire la moartea nasei ei.

- Bănuiesc că nu se simţea prea bine ca să te vadă asa cum trebuie - păcat, când e asa de departe si asa de costisitor. Bănuiesc că, având în vedere circumstanţele nu ai putut să o întrebi despre identitatea mamei tale?

Ochii lui Faith se aprinseră cu o încântare at-ât de mare încât se făcură aproape albastri.

- O, nu a fost nevoie. Mark Denby, producătorul Philippei si soţul ei, mi-a spus pe aeroportul Heathrow. A fost aproape prea frumos ca să fie adevărat. Philippa Meredith este - a fos - mama mea. Iar tatăl meu deţine o fermă de oi în apropierea orasului Dunedin si nici măcar nu stie de existenţa mea. Se căsătoriseră pe vremea când erau amândoi studenţi. Doi ani mai târziu m-am născut eu - dar cu mult timp inainte ca mama mea să stie că e gravidă, a făcut greseala să-l părăsească pe tata si să plece la scoala de arte dramatice din Londra. Inainte să ajungă acolo a aflat că e însărcinată cu mine. Stephen si Lucy erau prietenii părinţilor ei, asa că m-au adoptat. Tatăl meu si cea de a doua soţie a lui
- într-adevăr o drăguţă - au vizitat-o pe mama si pe Mark chiar înainte ca mama să se îmbolnăvească.

Doamna Tankerville se strâmbă si spuse încet:

- Asta seamănă foarte mult cu unul din rolurile pe care le-a jucat Philippa Meredith la televizor.

Faith scoase din poşetă certificatul de căsătorie al părinţilor ei. Il puse în faţa doamnei Tankerville. Peste câteva momente plecă, ştiind că închisese un capitol din viaţa ei.

Nu se grăbi să meargă spre sud. Ii era teamă ca nu cumva visul ei de a fi întâmpinată ca o fiică iubită să rămână la stadiul de vis.

Intotdeauna îi plăcuse Christchurch şi pentru prima dată avea la dispoziţie oricât de mult timp dorea ca să-l exploreze.

Işi lăsă maşina în parcarea motelului şi se duse la recepţie.

Proprietarul zâmbi şi îi dădu un teanc de scrisori.

- Se pare că prietenii tăi îţi urează bun venit în Dunedin. Mult noroc! O să te conduc la camera ta acum.

Faith îşi luă cina înainte să se uite printre scrisori. Nu se aşteptase la atât de multe răspunsuri şi va lua o decizie mai bună cu stomacul plin.

Era o scrisoare de la o firmă căreia i-ar fi trebuit un corector - dactilograf... ei bine, asta ştia să facă şi era bine plătită, dar era tocmai în oraş. O scrisoare era de la ziarul Central Otago - prea departe de Dealul Spiritelor. Câteva erau cu posturi banale de dactilograf. Pe plicul ultimei scrisori era trecut un nume Maori bizar. Era în estul oraşului Otago. Era cu siguranţă zona pe care o căuta. Pulsul ei se acceleră. Dacă era cât de cât acceptabilă, va vedea. Banii nu contau. Deschise plicul.

Era de la două doamne, doamna C. Fitzherbert şi doamna H. Pomeroy. Faith râse. După cum ar fi spus doamna Tankerville... cu siguranţă acele nume datau din 1066!

Nu trebuia să se aştepte la nimic prea ideal. Dar era.

„Dragă Meredith Charteris, când am văzut anunţul tău în ziar, am simţit că a fost într-adevăr răspunsul la rugăciunile noastre. De multă vreme ne gândim să ne redactăm istoria familiei. Avem recorduri autentice - cu unele încurcături şocante, trebuie să mărturisesc- ale familiei noastre, care a venit în John Wickliffe în 1848, a trăit în portul Chalmers si Dunedin la început, apoi a cumpărat pământ aici. Familia MacIntyres este originară din Loch Etive. Tatăl nostru a fost James MacIntyres, fiul primului colonist. Gospodăria este cea originală, construită peste prima colibă din iarbă si o va mosteni nepotul nostru când noi vom muri. El cultivă pamântul, a văzut anunţul tău si ne-a sugerat să-ţi scriem.

Este loc suficient pentru dubiţa ta, desi noi credem că ţi-ar fi mai

cald în casă. Avem un birou foarte bine mobilat în care poţi să lucrezi. Dacă vei accepta oferta noastră, am fi încântaţi.

Poate vrei să vii să vezi locul, si pe noi, înainte să ne decidem, asa că poate ne vei suna la numărul de deasupra dacă esti interesată.

Sperăm să ne trimiţi vesti repede,

Cu sinceritate,

C. Fitzherbert si H. Pomeroy."

Faith se hotărî să nu piardă timpul. Era atât de perfect, încât se temea ca nu cumva cineva să le facă pe bătrâne să se răzgândească dacă nu se grăbeste. Poate unii membri din familie să sugereze că pot să facă ei asta, pentru a economisi bani. Chiar dacă se părea că nepotul era de acord cu asta. Dădu telefon.

Răspunse doamna Pomeroy:

- O, esti fată. O, suntem atâ-t de fericite în privinţa asta. Iartă-ne că am început scrisoarea „Dragă Meredith Charteris", dar chiar dacă stim că e nume de fată, am cunoscut doar bărbaţi pe care îi chema asa până acum si suntem atât de nerăbdătoare să începem această aventură, si nu am vrut ca un bărbat să se simtă jingnit dacă îi spunem „domnisoară". Deci nu te-a deranjat, nu-i asa, draga mea? Ai o voce atât de frumoasă si de tânără, va fi minunat pentru mine si pentru Chassie să avem pe cineva atât de tânăr în casă.

Faith se simţi ameţită, dar reuşi să spună da, ştia la ce se referea, şi era diferit acum şi bineînţeles că nu o deranjase să-i spună „Dragă Meredith Charteris" şi dacă ei ar ...

Doamna Pomeroy i-o luă înainte:

- Dacă am vrea să ne suni cât mai repede posibil? Da, dragă, am vrea. Din moment ce era o adresă de hotel, probabil că nu eşti prin zonă, aşa că adu-ţi şi dubiţa cu tine mâine, ca să ne apucăm de treabă cât mai repede posibil. Chassie şi cu mine am dus o viaţă puţin cam plictisitoare până acum, aşa că abia te aşteptăm. Intotdeauna spunem

că ne-am putea trezi într-o dimineaţă într-o altă lume şi nu ne-am putea ierta dacă nu am avea istoria scrisă. Ar fi un regret enorm. I-am spus lui Gareth că trebuie să iau o hotărâre de Anul Nou cu nouă luni înainte, aşa că el a spus pentru numele lui Dumnezeu, răspunde la anunţul ăsta şi pune-te pe treabă, că era o şansă unică în viaţă, şi că orice s-ar întâmpla să nu-l îndepărtez pe acest om zăpăcindu-l prea mult la telefon. Aşa că nu trebuie să vorbesc prea mult sau va crede că te-am speriat făcând exact ceea ce el mi-a zis să nu fac. Pe la ce oră poţi veni?

Faith îşi simţi respiraţia tăiată, aşa cum probabil se simţea şi doamna Pomeroy, deşi nu părea. Ce norocoasă era că ei nici nu se gândeau că ea nu va accepta postul.

- Da, voi veni mâine dimineaţă. Am o hartă. Voi ajunge probabil în jur de ora zece.

Ii dădură instrucţiuni cum să ajungă şi realiză că era foarte aproape de acel loc. Aproape strigă de fericire când îi spuseră că trebuie să întoarcă la semnul cu Capul Spiritelor, apoi a treia intrare la stânga, după ce trece de viaduct.

- Asigură-te că e a treia intrare. Are o piatră de marcaj colorată. A patra şosea duce către Lilac Bend şi Capul Spiritelor propriu-zis. O, va fi minunat să fii cu noi! Simţim lipsa celor tineri. Ar fi mai bine să te avertizăm că te vom înnebuni de cap!

Faith reuşi să spună:

- Ei bine, asta e cea mai bună metodă să obţinem informaţii. E teribil când ajungi într-un loc să culegi informaţii şi-i găseşti pe toţi tăcuţi şi rezervaţi. E ca şi cum ai încerca să scoţi sânge dintr-o piatră.

- Ei bine, noi nu suntem aşa, spuse doamna Pomeroy fericită.

Faith era sigură de asta. Dacă erau la doar două moşii depărtare de

Capul Spiritelor, era aproape sigură că îşi va întâlni tatăl, şi va auzi

totul despre el.

Era o dimineaţă minunată observă ea în timp ce conducea.

Ajunse la semn din nou. Nici un indiciu de vreun nume Maori, totuşi. Işi simţea pulsul ridicat. Văzu numele Puketaipo... acesta era numele moşiei. Erau mai multe garduri vii decât garduri din sârmă, şi erau frumos aranjate, cu maşina fără nici un dubiu, dar tot mai aducea aminte de o zi în care viaţa era lejeră şi mâna de muncă ieftină. Faith nu putu să vadă nici măcar un loc unde să fie fân, ci doar căpiţe. Ce paradis ar fi acest loc pentru un pictor. Cu siguranţă, aceşti oameni cred în păstrarea tradiţiilor trecutului. Presupuse că nepotul era şi el mai în vârstă, probabil rezistent la schimbări.

Luă o curbă şi văzu găini în afara ţarcurilor, lăsate libere. Era obişnuită să observe aceste lucruri după antrenamentele cu Stephen.

Mai depăşi câteva bariere pentru vite şi ajunse într-o grădină a trecutului unde, aşa cum spunea Goldsmith: „o vară de mult trecută încă mai întârzie".

Moşia era frumos întreţinută; construită pe calcarul din North Otago, era văruită în alb, avea lucarne şi frontoane ciudate pe aici pe colo, într-un stil întâmplător armonios conturate cu negru. Drumul se ramifica în faţa casei, ducea către spatele acesteia, loc mult mai potrivit pentru o dubiţă.

Conduse până la o porţiune mare de piatră, dar în faţa uşii din spate făcută din cărămidă cu model în zigzag. Uşa se deschise imediat şi ieşiră două fete nerăbdătoare care arătau mai tinere şi mai prezentabile decât se aşteptase. In timp ce ieşea din maşină şi se apropie de ele îşi dădu seama că aveau într-adevăr în jur de optzeci de ani, dar păreau că aveau doar şaptezeci.

O luară de mâini iar ochii le străluciră: amândouă aveau păr alb, frumos aranjat, dar una, doamna Pomeroy, a aflat mai târziu, avea ochi

blânzi, căprui, iar doamna Fitzherbert avea ochi limpezi, albaştri.

Pentru moment, nu putu să-şi dea seama cine şi ce spune.

- Ce drăgălaşă eşti fetiţo ... şi chiar frumoasă aş putea spune! Faith se întrebă de ce era important acest lucru!

- Şi atât de talentată. Draga mea, eşti într-adevăr răspunsul la rugăciunile noastre. Nu suntem obişnuite să amânăm munca, dar nu am ştiut de unde să începem. Atât de mult material iar noi nu ştim să dactilografiem. Iar dragul de Gareth ne-a spus că era sătul de flecăreala noastră de fiecare dată când umblam prin comorile familiei şi că ar fi dispus să îl plătească pe domnul Meredith Charteris numai să nu ne mai audă spunând: „ Ar trebui să facem ceva cu aceste dovezi până ce nu e prea târziu". Un băiat atât de bun, şi e atât de păcat că nu s-a căsătorit niciodată.

Faith zâmbi în sinea ei. Avusese dreptate. Acest Gareth ar putea avea şaizeci de ani şi în ciuda celor spuse de mătuşile lui, se simţea foarte bine ca burlac.

Bătrânele doamne ştiau foarte bine să facă afaceri. Spuseră că ştiau că salariile sunt mari dar ele ar vrea să plătească în mai multe sume mai mici plus încă ceva care să compenseze faptul că trăia atât de departe de oraş. Că ar avea un cuib de ouă pe care ar vrea să-l folosească pentru asta. Spuseseră acestea nerăbdătoare gata să încheie afacerea.

Faith spuse:

- Aş vrea să vă spun ceva. Nu depind de acest serviciu. Este un proiect care îmi place. In asemenea împrejurări, îmi pare a fi o vacanţă. Vedeţi, autorul căruia i-am fost secretară a fost tatăl meu şi...

Doamna Pomeroy o întrerupse:

- Doar nu Stephen Charteris? Da? O, nouă ne plac cărţile lui şi nepotului nostru la fel. Le avem pe toate... uite, în partea îndepărtată a

şemineului. Cât de îndurerate suntem de moartea lui. Draga mea, îmi pare rău.

Faith reluă controlul conversaţiei.

- Aşa că vedeţi, încă nu depind de câştigurile mele. Titlurile de autor ale tatălui meu ar trebui să-mi mai aducă bani o perioadă. Mi-a lăsat ceva de muncă. Autobiografia lui, de fapt, pe care o pregătise, dar mi-a spus să aştept o perioadă până să o public.

Ezită. Cele două capete albe aprobară.

- Asta e de înţeles. Trebuie să fi avut un anumit motiv. Nu trebuie să te explici, draga mea, continuă.

- Aşa că aş vrea un asemenea post pentru vreo câteva săptămâni, şi aş putea să privesc asta ca pe o vacanţă. Deci, o să accept un salariu minim.

Surprinzător, la asta se gândiseră şi ele, se uitară una la alta şi aprobară. Apoi, Chassie spuse:

- Am învăţat în viaţa noastră lungă, să ne dăm seama când cineva este sincer. Tu aşa eşti. Nu vom insista cu un salariu mai mare, dar ca să compemsăm, poţi să stai cât vrei.

Faith le zâmbi iar ochii ei cenuşii străluciră. Chassie spuse:

- Dumnezeule, îmi aminteşti de cineva. Mă întreb de cine. O, bănuiesc că am văzut atâtea poze de-ale tatălui tău pe copertele sale, încât el trebuie să fie.

Faith spuse un adevăr pe care ele nu îl vor ghici niciodată:

- Da, mi s-a spus că semăn foarte mult cu tata.

Adăugă:

- Ar trebui să vă spun că nu mi s-a spus niciodată Meredith. Am crezut că va suna mai bine la afaceri. Am un nume puţin mai demodat, al doilea nume, Faith. Vreţi să mă numiţi asa?

Efectul a fost uimitor. Ochii căprui se întâlniră cu cei albastri, si amândouă perechile se umplură de lacrimi. Râseră, puţin tremurat.

Apoi Chassie spuse:

- Va însemna foarte mult pentru noi. Am avut o soră mai bătrână, pe care am iubit-o foarte mult. Noi eram gemenele. Ea era Faith. De aceea, părinţii nostri, puţin mai sentimentalisti în acele vremuri, ne-au numit Hope si Charity.

Faith spuse repede:

- Dacă vă trezeste remuscări, mă voi mulţumi cu Meredith.

Isi scuturară capetele.

- Nu, a murit de atât de mult timp, încât nu ne-a mai rămas nici un fel de supărare. Chiar ne-ar plăcea să auzim acest nume din nou prin casă. Ne vom aduce aminte de multe lucruri minunate.

Hope spuse, ridicându-se:

- Hai să bem niste ceai. Sper să ai un apetit bun. Nouă ne place să gătim mesele. Nu-ţi vom arăta unde este camera ta, încă.

Se uită repede la Chassie, care o aprobă si spuse:

- Da, Hope, trebuie să stea în camera lui Faith. E puţin mai demodată decât camera de oaspeţi, dar noi credem că o să-ţi placă.

Brusc, lui Faith îi veni un gând. Ar putea această de mult apusă Faith, o amintire atât de dragă acestor două femei, să fie acea Faith după care tatăl ei să vrea să o numească? Era foarte probabil să fie asa. Se părea că mai sunt doar două case după aceasta. Lilac Bend si Capul Spirirelor, sau Dealul Spiritelor, oricare ar fi fost numele, erau pe drumul de pe care iesise pentru a ajunge la Puketaipo.

Hope adăugă:

- Faith şi soţul ei au murit în 1918.

Faith memoră asta. Atunci, nu se putea ca ea să poarte numele ei. Poate era doar o coincidenţă, sau Faith era un nume obişnuit în zilele acelea şi e posibil să fi fost un nume foarte utilizat de cei din familia Morlands. Cu siguranţă, va afla asta în timp. Aceste mori stricate vor dezvălui istoria acestui district la fel de bine ca istoria familiei

MacIntyres.

Află că nepotul burlac era plecat pentru câteva zile. Participa la nişte vânzări în piaţa Addington din Christchurch şi urma să primească o nouă maşină în Oamaru pe drumul spre casă.

Chassie spuse:

- Va fi foarte surprins să te găsească instalată aici. Ne-a arătat anunţul şi ne-a spus că dacă suntem suficient de norocoase să te angajăm, sub nici o formă să nu te lăsăm să te instalezi în casă până nu se întoarce el acasă - gândindu-se că eşti un bărbat bineînţeles. Probabil s-a gândit că vom fi ucise în paturile noastre şi argintăria furată. Ce surpriză va avea!

Faith se gândi că probabil va fi un şoc. Un burlac bătrân şi morocănos s-ar putea să nu vrea ca o altă femeie să-i invadeze casa.

Hope râse:

- Foarte bine că e plecat. Un băieţel va veni la noi din Oamaru, fiul vecinului fiicei mele. Fata mea ar fi trebuit să-l ia când mama lui a născut, dar ea şi-a rupt coloana, aşa că noi am spus trimite-l aici. Tatăl său îl aduce acum.

- Nepotului tău nu-i plac copiii?

- O, ba da, şi se poartă foarte frumos cu ei. El zice că trebuie să mai avem şi noi copii mici pe aici, mai devreme sau mai târziu. Dar la ţară nu e ca la oraş. Nu trebuie să ai tot timpul grijă de ei prin trafic.

Faith îsi făcu o opinie. La ţară erau izvoare si lacuri, tractoare si tot felul de pericole. Dar nici unul dintre ele nu avea o legătură cu ea.

Şi aici gresea. Două zile mai târziu află de ce. Benji era un îngeras cu părul alb, cu un fel de a fi adorabil, si care s-a dovedit adaptabil, dar care avea de asemenea, un dar rar de a face tot timpul probleme.

Astăzi, ea avea grijă de el, pentru că cineva din partea cealaltă a drumului principal sunase si le chemase pe Hope si pe Chassie să o

viziteze după-amiază, pentru că venise un vechi prieten din scoală.

- Nu îndrăznim să-l luăm pe Benji, spuse Chassie. Sunt foarte mândri de casa lor. E nou stil de casă, care încă nu avea nici o zgârietură pe ea. Ar fi foarte frustrant pentru Benjie. Ia-ţi o după amiază liberă, copilă dragă, si ia o pauză de la căutatul greoi prin acele vechi jurnale.

Să-l distrezi pe Benji era o sarcină cu normă întreagă. Spre marea ei surpriză, după ce le-a făcut din mână doamnelor care plecau cu masina, s-a asezat si a urlat non-stop timp de douăzeci si cinci de minute. Intr-un moment de neatenţie, Faith îsi prinse piciorul într-o sârmă, alunecă, se lovi la faţă, într-un capăt ascuţit. Benji se opri din plâns doar ca să urle de bucurie. Faith îsi scoase piciorul cu grijă, îsi sterse sângele de pe zgârieturile de pe faţă, o trecură fiori si decise că o meritase.

După această întâmplare, Faith începu să se distreze. Il duse să se dea pe topogan pe o căpiţă de fân pe jumătate consumată, ceea ce nu îmbunătăţi nici imaginea ei, a lui Benji, sau a căpiţei; îi făcu vânt pe un leagăn făcut dintr-un cauciuc suspendat de un gigantic arbore până ce-i amorţi umărul, s-au jucat de-a prinselea printre toate livezile, au strâns ouăle mai devreme decât trebuia... el scăpase doar patru... unul dintre ele direct pe pantalonii albastri ai lui Faith; In timp ce se întorceau acasă, Benjie o luase de-a dreptul prin livadă si ajunse înaintea lui Faith, exact într-un mare noroi de partea cealaltă a fermei.

Urletele izbucniră din nou, părul său alb arăta de parcă ar fi fost înmuiat în smoală, jacheta albastru deschis, ca şi pantalonii, erau murdari. Faith îl ridică brutal în sus şi dădu drumul la găleţi.

Nu îndrăznea să folosească baia. Spălătoria, una modernizată şi mică, dădea în bucătărie şi avea un tub din metal lângă maşina de

spălat. Intoarse robineţii.

Faith îl legănă pe Benjie cel năzdrăvan, îl puse pe piciorul ei, se uită disperată după ceva care să şteargă ce era mai rău, nu văzu nimic, decise că detergenţii sunt prea puternici pentru pielea fragedă, luă un pachet de săpun şi-l turnă în maşina de spălat. Până ce să-l pună pe Benjie înăuntru, cu haine cu tot, acesta practic nu se mai putea vedea din cauza bulelor.

Faith îşi vârî mâinile printre bule şi începu să-l dezbrace de haine. Zgârieturile începură să o usture. Ea îl imploră:

- Te rog, dragul meu, nu mai ţipa. Nu vreau să te omor, doar vreau să te curăţ!

In mod miraculos, Benjie se opri din zbierat şi în tăcerea care urmă se auzi o voce din spatele ei:

- Tu cine eşti?

Se întoarse şi văzu în uşă un bărbat tânăr, înalt şi masiv, lat în umeri, şaten. Era foarte nervos. Nervos? Sau doar cu sprâncenele încruntate.

Inainte ca ea să poată răspunde, el vorbi din nou.

- Nu-mi spune că tu eşti domnul Meredith Charteris? Şi că ai adus o întregă familie în dubiţă? Cu siguranţă, am făcut o greşeală când le-am arătat anunţul ăla. Uită-te în ce hal arată locul ăsta!

Aruncă o privire peste dezordinea indescriptibilă şi adăugă:

- Să înţeleg că tu eşti cea care a lăsat două găleţi în mijlocul drumului. Le-am adunat eu. Nu au îmbunătăţit deloc noul meu Valiant. Sau atitudinea mea.

In acel moment, Benji ieşind din spumă şi plin de noroi, strigă de fericire:

- Gareth... Gareth... vrei să mă plimbi cu noua ta masină? In curând voi fi suficient de curat!

Sprâncenele se încruntară si mai mult, iar ochii încercară să

privească dincolo de spumă si să facă o corelaţie între acest cap fără trup si cineva pe care îl cunostea.

- Doamne Dumnezeule, e Benjie! Ajută-ne Doamne... atunci, tu cine esti?

Faith stia că arăta rău si asta o înfurie. Nu voia să fie neprietenoasă, asa că spuse, încercând să arate cât mai bine:

- Eu nu sunt domnul Meredith Charteris. El nu există. Eu sunt Meredith Charteris. Până si mătusile tale au stiut că poate fi vorba de o femeie. E un nume de femeie, la fel de bine ca si al unui bărbat, ca si alte nume... Jocelyn, Hilary, Evelyn, Beverly. Nu se fac discriminări!

Benjie profită de această diversiune pentru a aduna cu ambele mâini cât mai multe bule si să le arunce spre ei. Coborâră spre masina de spălat, spre uscător, către congelator, către Faith si bineînţeles pe podea.

- Benjie! spuse noul venit pe un ton foarte autoritar, ajunge. Lasă-mă să vorbesc cu Meredith Charteris fără întreruperi.

- Nu o cheamă Meredith, spuse Benjie. Ci Faith. Asa i-au spus mătusa Chassie si Hope. E mai usor de pronunţat.

- Faith! spuse Gareth. Spune-mi, stiau că te cheamă Faith înainte să te angajeze?

- Ei bine, da. Le-am spus când am vorbit la telefon.

- Nici nu mă mir că te-au angajat. Faith, Hope si Charity, din nou! Dumnezeule mare!

Ea spuse rece:

- M-au angajat să fac o treabă, nu după numele meu. Am recomandări foarte bune. Am acceptat să am grijă de Benjie doar pentru că ele au plecat în vizită.

Se uită cu atenţie la copil.

- Ei bine, cu siguranţă te-au supraapreciat. Păcat că nu au angajat şi o secretară care să ştie cum se îngrijeşte un copil. Cu siguranţă, l-ai

lăsat să-şi facă de cap, nu-i aşa?

- Nu avea nevoie de permisiunea mea, spuse Faith pe un ton critic, deşi suna copilăreşte să dai vina pe un copil de patru ani. Asta o făcu mai furioasă ca niciodată, aşa că adăugă:

- Şi domnule MacIntyre, în loc să fiţi atât de critic, poate că aţi fi mai de folos dacă v-aţi duce sus, în camera lui Benjie, să-i aduceţi nişte haine curate. O, sunt câteva şi pe cuierul din bucătărie.

El se strâmbă.

- Da, dar de ce nu te-ai înarmat tu cu schimburi înainte să-l pui în maşina de spălat? Nu ştiai că voi apărea în scenă.

Ea îşi pierdu răbdarea.

- Intrebă-te tu de ce! Ar fi distrus covoarele frumos colorate dacă aş fi adus în casă tot noroiul ăsta. Benjie m-a umplut şi pe mine din cap până în picioare.

Zâmbi larg:

- O să-ţi aduc eu. Şi apropo, nu sunt un MacIntyre. Eu sunt Gareth Morgan.

In timp ce spuse asta, Benjie scoase un strigăt groaznic, întrucât se frecase la ochi iar acum îl ardeau din cauza săpunului, aşa că Faith nu auzi corect ceea ce spuse. Ea spuse albindu-se:

- Ai spus Morland? Eşti...

Din fericire, el interveni:

- Nu, nu Morland, Morgan.

Faith răsuflă uşurată, gest pe care nu reuşi să-l suprime la timp, iar el o privi mirat.

- Dar Morland e numele tatălui meu vitreg. Ni se confundă numele deseori. Probabil că nu eşti la curent cu situaţia de aici. In curând, vei încerca să scrii istoria familiei. Eu lucrez această parte a mosiei, tatăl meu cealaltă parte - la Lilac Bend, cealaltă casă. El si mama sunt încă în Canada, în vizită la niste rude de ale mamei. Chass si Hope sunt

mătusile tatălui meu vitreg. Benjie, încetează cu ţipetele.

Isi scoase batista si sterse cu grijă ochii lui Benjie.

- Acum, stai linistit. O să aduc eu hainele, domnisoară Charteris.

Dispăru. Faith rămase înmărmurită. Hope si Chassie nu erau vecinele tatălui ei. Erau mătusele lui, asa că si mătusile ei. Asta însemna că Gareth era fratele ei vitreg! Dacă s-ar fi uitat cu mai multă atenţie în povestioarele familiei, ar fi aflat asta. Nu era o proprietate Morland, era MacIntyre. Ce mai complicaţie! Acum, dacă ar fi spus că este fina Philippei, s-ar fi întrebat de ce nu a spus asta de la început.

Era pe proprietate, dar tatăl ei era tot la mii de mile distanţă. Ar putea să termine această sarcină până când s-ar întoarce el. Nici o altă casă nu era vizibilă de aici. O, dacă ar fi realizat că această casă făcea parte din proprietatea tatălui ei! Tatăl ei probabil că era fiul surorii lui Hope si Chassie. Incă nu auzise nimic de ea. O, dacă numele de pe acea tăbliţă de la intrare ar fi spus Dealul Spiritelor, ar fi stiut, si s-ar fi întors, ar fi inventat o scuză. Simţi că si-a făcut intrarea într-un mod josnic. Era un lucru să accepţi un post la un vecin, si altceva să le invadezi casa.

Incepu să-l steargă disperată. Părul era acum mai rezonabil, mai curat. Luă un prosop, îl întinse pe masă si-l ridică, si începu să-l steargă pentru a scăpa de spuma de la săpun. Stătea acolo, evident gol, spuma aluneca de pe el, când Gareth Morgan se întoarse cu o grămadă de haine si două prosoape.

Părea că s-a mai înmuiat puţin, pentru că se pare că-i plăcuse ideea de a-l spăla pe Benjie în masina de spălat. O ajută, aranjându-i cu mai multă grijă părul lui Benjie.

- Acea groapă e acolo de săptămâni. A început să miroasă urât. Chiar pute. Şi tu la fel.

Faith roşi.

- Ei bine, dacă ai vrea să-l ţii departe de probleme câteva

momente o să fac şi eu o baie.

El observă roşeaţa şi spuse amuzat:

- Am vrut să fie o glumă, aşa că nu trebuie să te comporţi ca acele femei prostuţe din reclame când li se spune că au o respiraţie grea. Sunt fermier, la urma urmei. Am căzut într-o balegă chiar săptămâna trecută. Ar trebui să-ţi dezvolţi simţul umorului dacă ai de gând să mai stai pe aici o perioadă de timp.

- Simţul umorului nu a fost niciodată o problemă, spuse ea jignită, îşi scoase papucii şi se duse sus.

- Nu-ţi face griji, Gareth, îl auzi pe Benjie consolându-l în timp ce urca. E supărată pe mine.

Intenţiona să apară din nou în faţa lui foarte bine îmbrăcată. Se îmbrăcă într-o rochie gri-metal cu guler alb cu mâneci decorate, pantofi negri, îşi perie părul şaten scurt până ce străluci, se machie foarte puţin, dar foarte frumos, şi singura tentă de culoare era la gâtul ei, o fundă de culoarea cireşei.

El fluieră în timp ce ea intra în bucătărie, unde el ungea unt pe nişte prăjituri.

- Acum pot să spun că ai fost într-adevăr secretara unui autor.

Faith spuse:

- Mătuşile tale...

- Mătuşile tatălui meu, o corectă el.

Ea suspină.

- Mătuşile tatălui tău m-au întrebat dacă nu am fost secretara lui Stephen Charteris. Am fost. De asemenea, a fost şi tatăl meu. Te asigur că am experienţă. El spuse:

- Ar trebui să fii, dacă eşti o Charteris. Exactitatea lui e uimitoare. Poate că tu ai fost responsabilă de asta.

- Pentru o parte din munca lui, recunoscu ea. Aşa a vrut să mă vadă.

Gareth Morgan se întoarse către Benjie.

- Te vei aşeza la masă, tinere. Nu te vei plimba cu o prăjitură cu gem peste tot ca să murdăreşti canapelele şi fotoliile. Uite aşa, poftim şi laptele.

Se descurca mult mai bine cu Benjie decât o făcuse ea.

El turnă ceai. Probabil o considera o novice în ceea ce priveşte aptitudinile de gospodină. Ii va arăta ea.

Muşcă dintr-o prăjitură şi-i dădu o ocazie:

- Mm, ce bune sunt! Şi sunt proaspete, nu dezgheţate. Altele stau bine la gheaţă, dar mie îmi plac prăjiturile proaspete. Le-au făcut înainte să plece?

- Nu, eu le-am făcut după prânz.

- Foarte bune! Ii trecea supărarea.

Faith spuse:

- Până acum am avut de a face numai cu documente de-ale pionierilor - de fapt documente de dinaintea pionierilor. Căutam documente care spun de unde descinde familia MacIntyre. Am aflat că deţineau pământ în Kintyre, şi în jurul Lacului Etive. Nu mă miră că, văzând că este un lac cu deschidere la mare, s-au aşezat aici. Incă mai caut strămoşi în Scoţia. Nu mi-am dat seama că această zonă face parte din moşia Dealul Spiritelor. Era un nume Maori la poartă.

El zâmbi larg:

- Acelaşi lucru, Puketaipo. Puke înseamn deal, Taipo înseamnă spirit. Aceasta este chiar reşedinţa moşiei Dealul Spiritelor.

Ea clipi.

- O, am ştiut întotdeauna că Poke înseamnă deal, dar am crezut că Tipua a fost un spiriduş.

- Este, dar are şi alte înţelesuri. De asemenea, poate să însemne străin şi diavol, dar spiriduşul nostru este unul bun.

Ea spuse, precaută:

- S-ar putea să par băgăreaţă, dar încerc să scriu istoria familei. Cum se face că este condusă de Morland si nu de MacIntyre?

- Ei bine, tata, tatăl meu vitreg, este singurul bărbat din familie, din descendenţii MacIntyre. Este fiul lui Prudence MacIntyre si al lui Robert Morland. Hope si Chassie au avut fiice, iar ele la rândul lor nu au fii. Prudence si Robert s-au retras în Oamaru acum, dar au locuit aici când mama mea s-a căsătorit cu Julian Morland si le-au construit o casă numită Lilac Bend, undeva mai sus de Capul Spiritelor. Nu poţi să o vezi de aici. Este si casa unui cuplu căsătorit de asemenea acolo. Mai am două surori. Eu sunt cel care trebuie să se îngrijească de fermă după ce tata se va retrage pentru că nu are copii, dar mai e multă vreme până atunci. Nu e bătrân. Am promis că fiul meu va purta numele MacIntyre, ca al doilea nume. De aceea, sunt bucuros că istoria familiei va fi în sfârsit scrisă, pentru că ceea ce este scris e indestructibil. O carte durează.

Un sentiment ciudat o trecu pe Faith.

- Pentru că tatăl meu nu are proprii lui copii.

Dar are, are! Are o fată. Oricum, astea ar fi cuvinte pe care niciodată nu va îndrăzni să le folosească.

Benjie terminase. Faith îi sterse degetele, si-i dădu voie să se dea jos de pe scaun. Incepu să se joace domino pe podea.

Dintr-o dată, Gareth Morgan o privi direct în ochi.

- Mă bucur că preferi să ţi se spună Faith în loc de Meredith.

Părea puţin uimită.

- Doar pentru că stiai că e un nume de bărbat?

- Nu. Uite, cred că ar trebui să-ţi spun. Presupun că tu, ca marea majoritate a oamenilor, te uiţi la „Familia Pengarth din peninsulă"? Nu auzi când ea îsi ţinu respiraţia pentru că verifică asta imediat ce se întâmplase.

-Atunci, cred că o cunoşti pe Philippa Meredith, care joacă în serial

şi care probabil ştii că a stat în Anglia mai bine de douăzeci de ani, dar ştii că e originară din Noua Zeelandă?

Ea aprobă.

- E o actriţă foarte bună - trebuie să recunosc asta. Dar a fost prima soţie a tatălui meu vitreg şi l-a tratat foarte crud. Tata e un om foarte bun. L-a rănit foarte tare. L-a părăsit pe el şi Noua Zeelandă pentru că voia o carieră. Nu ar fi trebuit să se căsătorească cu un fermier. Anii care au trecut după ce l-a părăsit trebuie să fi fost groaznici. Apoi el şi mama mea s-au căsătorit. Şi tatăl meu fusese fermier, dar nu unul atât de muncitor ca Julian Morland. Mama făcea toate sacrificiile pentru noi. Tatăl meu a pierdut ferma din cauza băuturii şi a curselor de cai, tot pachetul. Apoi a murit. Viaţa a început din nou pentru mama mea când s-a căsătorit cu Julian Morland. Avea un scop în viaţă. Şi acesta era să-l ajute pe el să recupereze timpul pierdut în singurătate, pentru tot ceea ce a suferit din cauza Philippei Meredith. Dar, dintre toate, acest serial este cel mai popular serial tv dintre toate. Nu-i aşa?

Faith dădu din cap, în semn de aprobare. Buzele ei erau prea îngheţate pentru a mai putea rosti cuvinte.

- Iţi imaginezi cum a fost? De două ori pe săptămână frumoasa soţie a tatălui meu apărea mândră pe ecranul televizorului! Intra chiar în sufrageria noastră. Când a început, surorile mele erau acasă. Toată lumea vorbea despre acest nou serial. Scenele frumoase. Mama şi tata ne lăsau impresia că nu le pasă. Am adus şi fetele, am avut o discuţie şi apoi le-am spus că ar fi dureros pentru amândoi, şi dacă e aşa, fetele erau dispuse să nu se uite nici ele.

- Cred că teatrul pe care l-au jucat mama şi tata atunci, îl întrec cu mult pe cel al Philippei Meredith. Nu ai nici cea mai vagă idee cât de normal a sunat. Tata ne-a spus că era ceva ce i se întâmplase cu mult timp în urmă şi era ca un vis în noapte. Mama a spus că se simţea atât

de în siguranţă în fericirea lor si în dragostea tatei, încât nimic pe lumea asta nu ar putea să-i distrugă. Că pe ecran Philippa Meredith nu însemna nimic pentru ea. Imi aduc aminte că surorile mele au fost atât de încântate. Simţeau că această poveste de dragoste reală întrecea orice mai văzuseră ele până atunci la televizor. Mi-e teamă că nu am fost atât de impresionat. Am văzut-o pe mama când se prefăcea si înainte, când tatăl meu trăia si era extrem de îngrijorată - câteodată chiar frică

- foarte deziluzionată. Cu toate acestea în faţa noastră era foarte fericită, atât de filozofică.

- Nici măcar nu îndrăzneam să evit programul. Mama si-ar fi dat seama cât de tare uram farmecul Philippei Meredith si vitalitatea ei. Dar evitam să arăt asta prin orice mijloace posibile. Dar acum ea e moartă. S-a terminat. Când am auzit anunţul la televizor si am citit afisele din ziare, m-am bucurat. Voiam ca mama mea să aibă o viaţă fără femeia aia din trecutul soţului ei care-i stătea mereu în umbră.

Faith se simţi că si cum cineva i-ar fi prins inima într-o strânsoare puternică si acum i-o sfărâma. Isi găsise mama doar când viaţa ei se apropia de sfârsit. Acele zile fuseseră atât de scurte, atât de preţioase. Iar acum, acest bărbat era bucuros că ea era moartă. Dar, chiar dacă o ardea ca un acid, ar putea să-i înţeleagă sentimentele.

El continuă:

- Cred că, la propria ei dorinţă, o scot din scenariu, că si-a făcut singură moartea pe ecran. Nu am nici o îndoială că va fi o moarte superbă. Vor scoate la iveală orice picătură de suferinţă din acest incident. Cred că va fi un iad pentru mama si tata.

Se uită în sus si fu surprins să vadă lacrimi în ochii cenusii de partea celaltă a mesei.

- O, scuză-mă, am exagerat puţin. Se mai întâmplă din când în când. Şi tot ce am vrut a fost să te impresionez eu decât să afle ei că

primul tău nume este Meredith. Ea a murit, si cu cât va fi scoasă mai repede din scenariu, cu atât va fi mai bine. Sunt mulţumit că nu am închis doar un capitol din viaţă, ci un întreg roman.

Poate că Faith moştenise, totuşi, ceva din talentul mamei ei, pentru că nu se dădu de gol cu nimic. Poate că Benjie o ajutase, deoarece trebuia supravegheat, pentru că îi întrerupse din conversaţia lor. Află că părinţii lui Gareth începeau să se sature să se plimbe prin lume şi nu ar fi nici o surpriză dacă ar apărea acasă.

Era aproape sigură că mama lui cea curajoasă o căutase pe Philippa Meredith şi îl dusese pe Julian să o vadă.

De asemenea, realiză că ceea ce îi spuse el o făcu să se răzgândească în legătură cu planurile ei de a spune cine este. Niciodată nu va fi o amintire vie a unui trecut nefericit a doi oameni de calibrul lui Leonie şi Julian Morland.

Capitolul 3

Situaţia se mai linisti considerabil când mătusile veniră acasă. Era inevitabil ca ele să spună:

- Ai fost băiat cuminte, Benjie?

Benjie spuse hotărât:

- Am fost un băiat foarte cuminte. Am cules toate merele si toate perele din copaci si toate ouăle din cuiburi.

Dar se uită cu o privire îngrijorată către Faith.

Ea spuse încetisor:

- Şi de atunci, si Benjie si eu ne-am spălat si ne-am schimbat pentru cină.

A fost usurată când a văzut că nepotul nu a adăugat sarcastic că merele si perele erau acum strivite sub roţile masinii, că noul lui Valiant era acum zgâriat pe aripa dreaptă din faţă. Trebuia să fie recunoscătoare pentru asta.

Mătusile au povestit bucuroase despre după-amiaza petrecută de ele, repetându-i lui Gareth bârfele care circulau prin district, asa că preocuparea lui Faith rămase neremarcată. Se gândea că, cu cât termina mai repede aici, cu atât era mai bine si putea pleca fără ca vreunul dintre ei să-si dea sema de ceva. Cu toate acestea, stia că nu putea să-si termine treaba până nu veneau acasă Loenie şi Julian Morland, aşa că va avea câteva amintiri, cel puţin de la tatăl ei.

Ieşi din visele ei la timp pentru a o auzi pe Hope spunând:

- Aceste raţe sunt delicioase, dar felul în care Faith le-a servit aseară a fost neobişnuit.

Sprâncenele lui Gareth se încruntară repede:

- Pentru numele lui Dumnezeu, mătuşă Hope, nu-mi spune că tot ea a gătit şi cina de ieri? Am crezut că a venit aici ca stenograf, nu ca ajutor în casă!

Era mai mult exasperat decât amuzat. Faith simţi cum i se ridică

părul pe ceafă. Spuse pe un ton plăcut:

- Domnule Morgan, am pregătit ieri cina după şapte ore petrecute la birou. Dar astăzi am avut o idee inovatoare, iar Benjie pur şi simplu nu se potrivea.

El spuse calm.

- Ai dreptate în privinţa asta... din prima clipă în care ne-am întâlnit, şi vizual, nu verbal. Nu pe tine te trag la răspundere, ci pe mătuşile Chassie şi Hope. Vor încerca să te folosească. Sunt nişte adevărate produse ale unei vârste venerabile, asta sunt ele. Hope şi Charity. Te avertizez domnişoară Charteris. Deja ai fost delegată ca bucătar al acestei case, dădaca lui Benjie, şi vei fi foarte norocoasă dacă vei mai ajunge vreodată să scrii istoria acestei familii.

- S-ar putea să-ţi demonstrez că greşeşti. Nu pentru mine lucrez când stau la maşina de scris. Observ că aveţi reguli foarte stricte, şi pauza mea de astăzi o voi recupera la sfârşitul săptămânii când, după regula a patruzeci de ore lucrătoare pe săptămână, voi recupera acest timp pierdut.

Hope şi Charity zâmbeau la auzul acestei discuţii, uitându-se la nepotul lor prin alianţă cu ochi drăgăstoşi.

- Faith e foarte descurcăreaţă. Ce doreşti, draga mea?

- Carneţelul meu. O, si agenda telefonică va fi suficientă. El este o schiţă preliminară a personalităţii mamei voastre. Ii arată personalitatea mult mai bine decât fotografiile. O altă dimensiune. Cât de amuzantă trebuie să fi fost! Olivia MacIntyre este acum la fel de reală pentru mine la fel cum este si pentru voi.

In timp ce scria cu repeziciune, puse carneţelul lângă farfuria ei si surprinse o anumită strălucire în ochii lui Gareth Morgan. Ceva care nu era foarte ostil.

Păcat că Hope si Chassie continuară cu cicăleala. Faith, îl informară ele pe Gareth, nu era una din acele femei care stăteau până

noaptea târziu si dormeau până la prânz. Ii plăcea să se trezească devreme, să înceapă ziua bine. Ea insistase să-si folosească dubiţa ca loc de studiu, astfel încât casa să nu fie acoperită cu poze vechi, scrisori, jurnale, păreri personale.

- A găsit niste lucruri atât de fascinante, si unele obiecte - seul, frânghia, cataramele de la cizme, voalurile. E atât de atentă la detalii. Deja are o listă foarte lungă cu lucrurile pe care trebuie să le verifice la biblioteca din Dunedin si la Muzeul Colonistilor. Şi ca să afle toate astea, în ciuda tuturor cunostinţelor în privinţa asta, îi place să se îngrijească si de casă si asta e minunat.

Faith simţi că ţipă. Sunase atât de perfect, si stia că nu se va opri numai la atât. Când fusese mică, a fost la fel de lenesă ca acest copil de lângă ei, dar Lucy, prin modul ei blând de a fi, a fost o persoană care credea în reguli, insistând ca ea să se descurce cu toate treburile zilnice.

- Atunci, tu vei fi stăpânul lor, Fayth, niciodată nu te vor controla. Controlează tendinţa de a renunţa la serviciile care nu-ţi plac. Termină-le repede iar celelalte vor veni de la sine.

Acum, Faith nu voia să se gândească la toate lucrurile la care nu era bună si spuse, în schimb, încetisor:

- Asta a sunat ca si cum aţi încerca să mă vindeţi, doamnă Pomeroy şi doamnă Fitzherbert.

- O, dar chiar asta încearcă sa facă, spuse Gareth, acceptându-si porţia de desert cu glazură de cremă si dude. Asta fac întotdeauna.

Ea era nerdumerită:

- Aşa fac întotdeauna? Cum adică? Abia am ajuns aici.

Zâmbi larg:

- întotdeauna încearcă să-mi vândă orice femeie care apare în orizontul Dealului Spiritelor. Pe mine nu mă deranjează, nici măcar nu

le bag în seamă. Este un pericol de serviciu. Orice burlac trecut de treizeci de ani suferă de asta.

Faith simţi că furia care ameninţa să o copleşească era gata să câştige, dar reuşi să râdă calm, ca şi cum ceea ce a spus i se părea şi ei absurd. Vorbele îi ieşiră din gură înainte să realizeze că nu mai sunt adevărate.

- Ce lucru bun că mi-am găsit jumătatea şi că sunt liberă să fac tot ce-mi doresc. Nu eşti în pericol, domnule Morgan, aşa că relaxează-te. Mătuşile cred că-ţi pierzi tinereţea aiurea. Nu e ciudat cum lucrurile se schimbă? Cândva era rolul fetelor singure să spună că o căsătorie nu era esenţa lucrurilor, că unele dintre ele preferau o carieră. E timpul ca voi bărbaţii să luaţi măsuri. Aţi putea căra pancarte care să spună: „Jos cu mamele şi mătuşile care ne caută pereche. Nu toţi vrem să ne căsătorim. Suntem mai înguşti la minte."

Mătuşile îşi ştergeau uşor ochii cu batiste brodate.

- O, ce bucuroasă ar fi Prudence dacă ar auzi-o pe Faith! spuse Chassie. îţi aduci aminte cum vorbea şi ea exact la fel? Nici tatăl nostru nu o putea potoli, şi era un om priceput la argumente. întotdeauna se mira cu voce tare, întrebându-se de unde îşi luase caracterul. întotdeauna a spus că e păcat că a trebuit să se nască în Noua Zeelandă. Că dacă bunicul ei nu ar fi emigrat, ar fi fost o extraordinară avocată a poporului.

Faith vru să stie mai multe. Vorbeau despre bunica ei.

- Dar n-a ţinut să aibă o carieră? întrebă ea.

Râseră.

- S-a îndrăgostit de Robert Morland - foarte tare. Fără nici un fel de resentimente. Robert e unul din aceia foarte dominatori - foarte potrivit pentru Prudence.

Faith spuse, plină de speranţă:

- Vin des pe aici?

Gareth fu cel care răspunse:

- Sigur că da. Robert Morland este foarte puternic si extrem de sănătos pentru vârsta sa. A condus mosia mulţi ani. Nu stiu cum vom continua fără el în vremurile grele ce vor urma. Iţi vor plăcea amândoi, sunt sigur.

Bucuria amestecată cu durere o coplesi pe moment pe Faith.

- Cât de mult îsi dorea să dezvăluie legătura de rudenie cu bunicii ei! Cât de mult îsi dorea să-i spună lui Gareth: „ Nu sunt mătusile tale iubite, ci ale mele!"

Dar nu ar fi putut să facă asta niciodată, pentru că i-ar provoca durere lui Leonie. Leonie care luase viaţa distrusă a tatălui ei si a reconstruit-o. Femeia care a fost suficient de curajoasă să o viziteze pe prima soţie a lui Julian, dar care acum, stiind că imaginea ei nu-i va mai invada căminul de la Dealul Spiritelor în fiecare săptămână, s-ar putea simţi mai liberă după un trecut nefericit. Faith nu trebuia să se dea de gol sau acest bărbat saten va avea grijă ca ea să plece din Puketaipo înainte ca tatăl ei să se întoarcă.

Din fericire, Benjie creă o diversiune. Faith trebui să aibă grijă să nu se răstoarne castronul cu dude.

- Te ajut eu cu astea, dragule. Murdăresc foarte tare faţa de masă!

Se gândi că zâmbetul lui Gareth era iritant de prietenos.

- Ei bine, te voi ierta că ai neglijat cronicile familiei pentru un astfel de desert.

Se simţi foarte bine să-l contrazică:

- Nu eu l-am făcut. Mătuşile tale l-au făcut înainte să plece.

Hope spuse repede:

- Dar ea ne-a spus cum se face. Am întrebat-o dacă are vreo reţetă secretă pentru noi. E atât de simplă, puţin ou, jeleu şi zahăr, cu

gem de zmeură sub cremă.

Benjie spuse:

- Am făcut o baie, aşa că pot să am o poveste de noapte bună de două ori mai lungă? Gareth, mă duci tu în pat şi să-mi povesteşti cum ai naufragiat pe insula Sumner, atunci când tu şi unchiul Julian aţi luat prânzul la Chirstchurch şi barca de salvare nu mergea?

Gareth spuse:

- Sigur că da. Nu va trebui să spăl vasele, în felul ăsta.

Suspină.

- Bănuiesc că trebuie să-l culc la mine în cameră?

Se uită, nemulţumit, către mătuşile sale.

- Ştiam eu. Ţie ţi se va da ospitalitate. Eu mă trezesc devreme dimineaţa. Oricum, dacă lungesc povestea aia, voi evita să văd serialul Familia Pengarth.

Faith ezită. Serialul mamei ei. Nu va rata nici măcar un moment din el. Speră că Benjie îl va întârzia pe Gareth pe toată durata acestuia.

Nu a făcut-o. Gareth coborî, se aşeză confortabil într-un fotoliu şi spuse:

- Nu a rezistat nici măcar până la partea în care ne-a răsturnat barca un val foarte mare, ceea ce înseamnă că până mâine la cinci şi jumătate va dormi liniştit, când va vrea să audă şi restul poveştii.

Din fericire, Hope şi Charity îl făcură să tacă.

- Nu vrem să pierdem nimic din serial. E foarte frumos. Şi dacă sună telefonul, tu răspunzi Gareth, la linia din birou!

El luă ziarul. Faith simţi că va urla dacă va mai fosni odată ziarul, dar probabil i se spusese asta de atâtea ori, încât se opri la cititul unei pagini.

Philippa juca rolul lui Tamar Pengarth, stătea la fereastră, uitându- se cum soarele apune în oceanul Atlantic.

Fusese destul de constientă că pe timpul scenei el îsi coborâse ziarul; că si el se uitase si ascultase. Probabil că si lui îi plăcuse măiestria artistică, desi ura actriţa. Era bucuroasă să vadă că mătusile nu aveau astfel de inhibiţii. Dar, până la urmă, ele aveau înţelepciunea si experienţa vârstei.

Trebui să-si controleze dorinţa de a pălăvrăgi nervoasă, fiindu-i frică de comentariile care vor apărea la adresa Philippei, să nu se apuce să spună că era fiica nepotului lor dintr-o căsătorie dezastruoasă care nu a durat, dar aparent până si palavragiii au secretele lor. Faith se bucură de asta. Urmă o comedie veselă, bună, respiră usurată. Râsul era purificator, tămăduitor. Când Faith se culcă, adormi imediat, epuizată.

Faith era încântată să se trezească în patul mătusii ei de mult moarte, dar în dimineaţa aceasta se trezi cu inima grea, amintindu-si că ceea ce Gareth Morgan i-a mărturisit, în legătură cu sentimentele lui, o punea în imposibilitatea de a-i mai spune tatălui ei că are o fiică.

Cât de ciudate si de puternice erau legăturile de familie.

Faith auzi voci, pasi, se uită în jos si îl văzu pe Gareth Morgan si pe Benjie apropiindu-se de poarta grajdurilor. Valiantul arămiu era chiar în afara grajdurilor. Se auzi vocea lui Benjie.

- Nu trebuia să lăsăm găleţile alea în drum, nu-i asa, Gareth? Dar eram asa de uzi si de murdari. Dar data viitoare vom sti, nu-i asa?

Intâmplarea stranie de ieri îl făcu să râdă.

- Vrei să o faci din nou, Benjie? Trebuie să o avertizez pe domnisoara Charteris?

- Eu nu-i spun asa. Nu pot să spun Chart-a-wiss. Eu îi spun Faiff. Tu de ce nu-i spui la fel?

- Ei bine, nu prea are importanţă. Stă aici foarte puţin timp. Acum, Benjie, poţi să dai jos mizeria de pe zgârietură cu asta. Am frecat-o cu nisip aseară. Eu aduc vopseaua - ce noroc am că îmi cumpăr tot

timpul puţină vopsea de culoarea fiecărei maşini pe care o cumpăr. O s-o repar la un expert când o să ajung în Oamaru data viitoare, dar asta va opri să intre rugina.

- Asta face şi tata tot timpul. M-a bătut când i-am zgâriat maşina cea nouă. Bănuiesc că tu nu mă vei bate pentru că ar trebui să o baţi şi pe Faiff, şi asta nu este posibil, nu-i aşa?

- Recunosc că mi-a plăcut să o necăjesc în primele cinci minute, dar am o fire agreabilă şi am iertat-o repede. Le-am spus mătuşilor că s-ar putea să întârziem puţin la micul dejun. Cu puţin noroc, Benjie, s-ar putea să ne descurcăm singuri.

Faith plecă repede de lângă fereastră. Dacă sărea peste duş, reuşea să se aranjeze înainte ca ei să ajungă. Păcat că mătuşile nu se grăbeau să facă nimic. Spuse scurt, în timp ce se aşeza:

- Fără fulgi sau omletă cu şuncă pentru mine în dimineaţa asta, dragele mele. Doar pâine prăjită şi marmeladă. Nu sunt obişnuită să mănânc atât de mult şi în ritmul ăsta nu o să mă mai încapă hainele.

Mătuşa Hope chicoti:

- O, şi ne plăcea aşa de tare să te hrănim. Ştii, draga mea, micul dejun de felul acesta se potriveşte doar la oraş, dar aici la ţară şi la mare vei vedea că trebuie să mănânci mai mult.

- Ei bine, s-ar putea să fiu la ţară, dar munca mea e tot una sedentară şi nu va fi nevoie. O să fiu foarte rapidă astăzi. Ieri am pregătit notiţele pentru primul capitol. O să-mi fac cafeaua de dimineaţă în dubiţă şi voi sta acolo.

Mătuşa Chassie arăta ca un copil dezamăgit:

- O, tocmai voiam să-ţi sugerăm să mergi cu Gareth şi cu Benjie să te plimbi cu trăsura. E aşa distractiv. Vrea să facă o inspecţie, abia s-a întors. Nu ai fost niciodată să vezi ferma sau casa cuplului căsătorit.

Faith era conştientă că în acest moment Gareth şi Benjie se

spălau în bazinul de pe veranda din spatele casei.

- Sunt foarte sigură că e la fel de ocupat ca şi mine, şi-mi va fi recunoscător dacă nu voi accepta oferta. Prefer să explorez pe jos o perioadă. E cea mai bună metodă.

- Sau cu mine, spuse Benjie galant în timp ce intra. Iţi voi arăta eu toate locurile în care nu poţi să mergi.

- Cum ar fi? întrebă Faith.

- Marea gaură de pe stânci. Trebuie să te ţii de mână cu cineva acolo, pentru că dacă te uiţi în jos ameţeşti. Şi nu te vei putea căţăra pe copacul trăsnit.

Faith părea uimită. In timp ce intra, Gareth explică:

- A fost lovit de un fulger şi e în întregime putrezit. Benjie a căzut odată înăuntru şi până să-l scoatem de acolo eram şi noi la fel de negri ca el.

Gareth spuse:

- Sigur ai terminat, domnişoară Charteris? Ce mic dejun!

Faith se ridicase.

- E suficient pentru genul meu de muncă. Şi apropo, nu aş vrea să fiu întreruptă până nu sunt chemată la prânz. Şi nu mai fi aşa politicos. Se ştie că bărbaţilor le place să ia micul dejun singuri.

Se simţea oarecum mulţumită.

Zilele treceau una după alta. Mai ales după ce Benjie plecă acasă. Primul exemplar necizelat al istoriei căpăta contur. Se gândise că Gareth era de acord cu metodele ei. Işi împărţise timpul în cercetare, notiţe şi dactilografiere.

Primul său gest aprobator veni când el realiză că în fiecare seară încuia cea mai bună copie a exemplarului necizelat într-un sertar din fier al dubiţei şi aducea o copie în biroul din casă. In caz că un incendiu ar distruge unul din exemplare, spunea ea.

El intră în timp ce punea exemplarul într-un birou pus la dispoziţia

ei de către Chassie. Ea explică:

- Mi s-a spus că nu folosesti acest birou pentru treburile fermei, că întotdeauna l-ai folosit pe cel de la geam.

El se uită la ea.

- Nu trebuie să fii mereu în defensivă. Uite, recunosc că am fost puţin cam supărat când am aflat că Meredith Charteris nu e bărbat - dar dacă ai sti ce am păţit cu...

Ea îl întrerupse:

- O, scuteste-mă de detaliile cuceririlor tale. Sunt aici ca să fac o treabă, nu ca să mă implic în treburile familiei.

Se asteptase ca sprâncenele lui să se încrunte. In schimb, el râse.

- Foarte bine, pentru că asa îmi trebuie! Am fost insuportabil, nu-i asa? Şi tu faci o treabă al naibii de bună. Esti singura persoană pe care o cunosc care poate să le oprească pe mătusi si să nu-si piardă timpul cu ele. Le iubesc foarte mult, dar e treabă foarte grea să le pui la respect. Sunt foarte mirat, îmi place si laud modul în care în fiecare seară le spui povestioarele în ordine cronologică. Sunt atât de nesemnificative, pe mine m-ar înnebuni. Şi modul formidabil în care deosebesti realitatea de ficţiune, istoria din punctul de vedere al unei familii este minunat. Am vreo sansă să citesc ce ai făcut până acum? Am o seară mai liberă.

Ea ezită.

- Evident, sunt ca orice alt scriitor, nu-mi place ca cineva să-mi vadă munca într-un stadiu necizelat. Mă înţelegi?

- Da, te înţeleg. Dar ti-as fi foarte recunoscător dacă mi-ai arăta ce ai făcut până acum.

Ridică ochii si văzu că el se uita fix către ea. Pentru prima dată se simţi la fel de pierdută ca si el. El spuse, ochii lui căprui susţinându-i privirea:

- Cred că ai spus că nu te vei implica sufleteşte în această familie.

Cred că deja ai făcut-o, foarte tare.

Ea spuse repede:

- Mereu sunt aşa când îmi fac meseria. Tata spunea că reuşeam să mă identific cu personajele cărţilor lui la fel de bine ca şi el. Dar această sarcină va fi terminată, mă voi implica la fel de tare şi în următoarea.

- Şi care va fi asta?

Prefera să nu intre în detalii.

- Nu sunt sigură.

- Nu ai nici o lucrare neterminată de-a tatălui tău? îmi place să cred că un stilou ne poate oferi mai mult. Acel raft de acolo, cu cărţile lui Stephen Charteris, ar mai putea găzdui vreo două cărţi. Nu a lăsat nici un manuscris neterminat?

- Nu chiar. Mai sunt două care trebuie publicate. Dar tata a ştiut că nu mai are mult timp. A terminat tot, mai puţin...

- Mai puţin ce?

Ea spuse încet:

- Mai puţin autobiografia lui. A lucrat la ea, din timp în timp, mulţi ani. Dar acum...

- Vrei să spui că dacă tu ai termina-o , n-ar fi o autobiografie?

- Nu. Pentru că aş mai avea foarte puţine de adăugat. Un paragraf sau două prin care să spun cititorilor că el nu a mai trăit mult după moartea iubitei lui Lucy. Ei doi s-au potrivit de minune, să ştii.

Privirea lui era înţelegătoare:

- Bănuiesc că nu ai putea suporta să o scrii în primele câteva luni de la moartea lui. Asta pot să înţeleg. Şi ca să faci asta, să trăieşti în aceeaşi casă pe care ai împărţit-o cu el, ţi-ar aduce amintiri prea dureroase. Nu ai vrea să mai stai aici, după ce termini istoria noastră şi să termini autobiografia? Ai materialele în dubiţă?

Propunerea lui prietenoasă o luă prin surprindere. Apoi spuse:

- E într-o bancă din Napier.

- Ai putea să trimiţi după el. In acest fel, ai fi tot aici când această cărticică s-ar întoarce de la editură. Vreau să spun, având în vedere că e vorba de o ediţie privată, va fi tipărită mai repede decât o carte care trebuie să fie analizată şi acceptată. De ce nu?

- Nu e atât de simplu. Tata mi-a lăsat o scrisoare. Aş putea adăuga ceva - sau nu - după cum doresc.

- O! In acest caz, trebuie să fie ceva foarte personal dacă a luat o asemenea hotărâre - aşa că nu o să mai insist. Depinde doar de tine. Nu are nici o legătură cu ceilalţi.

Dar el nu ştia că totul avea legătură cu el, cu mama lui, cu tatăl lui vitreg. Avocatul ţinuse această scrisoare până ce se întorsese ea din Anglia. In ea, Stephen îi spunea că dacă acum ştia cine erau părinţii ei, şi ei doreau asta, adevărata poveste de acum douăzeci şi cinci de ani putea fi dezvăluită - circumstanţele adopţiei ei.

- Pentru că simt că în momentul în care şi eu şi Lucy vom muri, Philippa va dori să te recunoască fata ei. Simt - întotdeauna am simţit - că te va lua înapoi după ce îşi va croi drum în viaţă, dar asta nu ne va răni nici pe mine, nici pe Lucy. Iar tatăl tău a fost un om deosebit, s-ar putea să fie foarte fericit să audă că are o fiică.

Nu-şi dădu seama cât de tristă era faţa ei sau cât de perplexă, în momentul în care îşi reaminti.

Gareth îşi dădu la o parte gulerul gecii pe care o purta.

- E cam cald aici, nu-i aşa? O să mai temperez puţin focul.

Se întoarse de la focul şemineului.

- Si eu care credeam că întârzierea se datorează faptului că vrei să termini autobiografia după ce te căsătoreşti.

Rămase puţin blocată, dar îşi reveni repede:

- O, nu am asta în plan. Poate că ai observat deja, dar nu port nici un inel.

- Ciudat că te-a lăsat să vii aici.

O, doamne, trebuia să aibă grijă. Păcat că a trebuit să le spună că era liberă să facă tot ce-si dorea. Dar fusese atât de furioasă pe el.

- Ei bine, s-a întâmplat la puţin timp după ce tata a murit. Am vrut să plec puţin, să fiu singură pentru o vreme.

Curăţă mizeria pe care o făcuse. Era cu spatele la ea.

- Cum îl cheamă si cu ce se ocupă?

Ştia că nu trebuie să ezite:

- Glen Tankerville si lucrează la Oficiul de Planificare al orasului.

Părea surprins.

- Sincer? Trebuie să fie atracţia dintre doi oameni diferiţi. Tu esti exact ca o fată de la ţară.

In mod ciudat, încercând să nu mai vorbească despre Glen, schimbă subiectul:

- Să stii că prefer mai mult să stau la ţară, da. Nu de asta o admirăm atât de mult pe Euphemia? Crescută în Edinburgh, fata unui bijutier care prelucra argint, obisnuită cu luxul, să vină aici, să-si construiască o casă în locul ăsta unde poţi ajunge numai cu carul? De ce asta să fie un lucru de admirat, iar o fată de la oras care nu vrea să stea la ţară să fie un lucru de dispreţuit? Oare vrei să mă faci să cred că există totusi o diferenţă de clanuri sociale? Că fiii pionierilor sunt superiori fraţilor de la oras?

Ochii cenusii abia dacă se miscară.

Se ridică , izbucni în râs, o luă de umeri si o scutură zdravăn.

- O, Faith, mă faci să râd! Mătusile au dreptate - esti exact ca Prudence Morland. Ai aceleasi trăsături angelice, dar se aprinde absolut din orice. E o combinaţie care derutează!

Faith îsi muscă buza. „Deci am trăsăturile bunicii?" Neatent, el continuă:

- Şi pot să-ţi reamintesc că eu nu am strămosi printre pionieri! De

fapt, propriul meu tată nu era bun de nimic. Asa că nu mă acuza de snobism, deşi, recunosc, ai făcut bine să mă acuzi de asta. A fost un lucru foarte ciudat să-l spui. Nu ştii de ce am spus asta. Poate pentru că te potriveşti foarte bine în decor. Pur şi simplu nu pot să te imaginez în oraş.

Râse.

- Foarte bine că eşti promisă, fato, altfel mătuşile şi-ar ţese pânzele în jurul nostru.

Faith spuse, seducătoare:

- Deci e ca şi cum ele mi-ar şti situaţia.

Păru gânditoare şi în mod intenţionat rea:

- Nu voi uita niciodată cât de uşurat ai răsuflat când ai aflat asta, domnule Morgan, sărăcuţul de tine. Ce viaţă chinuită trebuie să fi avut!

Adăugă:

- Dar acum nu te mai sperii aşa de tare, nu-i aşa? De aia ţi-ai permis să-mi spui Faith adineauri?

- Probabil. Nu m-am gândit la asta.

- Uite ce, domnule Morgan, trebuie să-mi văd de treabă. Am atât de multe lucruri prin care să mă uit. Nu mi-ar plăcea să pierd ceva esenţial. Uite materialul brut pe care ai vrut să-l citeşti în sufragerie.

- O, rămân aici să-l citesc. Sunt foarte absorbit de ceea ce citesc.

- Bine. Dar înainte să te aşezi confortabil, ar fi mai bine să-ţi spun ceva ce ţi-a scăpat, deşi vei da peste acest lucru cu mult înainte de jurnalul Oliviei. Nu a avut numai fiice. A avut un fiu, botezat Duncan, după primul MacIntyre care a ajuns aici; erau de asemenea foarte convinşi că va moşteni darul unui străbun din secolul optsprezece, un poet galic foarte cunoscut, un anume Duncan MacIntyre, uneori cunoscut şi sub numele de Donnacha Ban nan Oran, care a participat la revolta din '45 şi mai târziu a fost închis în puşcărie pentru că a

scris un poem împotriva portului pledului. Pentru că de la opt ani micul Duncan putea să scrie versuri foarte convingătoare, a murit la nouă ani.

Aproape că a ucis-o pe Olivia. E povestit totul acolo în jurnal. Scrie atât de frumos încât înclin să cred că talentul copilului a venit de la ea si de la un MacIntyre de mult mort. In jurnal este un poem plin de durere care marchează un punct important al durerii ei coplesitoare. I-a fost dat de la unul din clanurile care emigrase în America. Te vei întâlni cu el. Ei bine, o să tac din gură, acum.

Timp de două ore, nu au scos nici un cuvânt. Din când în când, Gareth îsi reprima râsul sau suspina aprobator, se gândea ea. Asta nu o deranja deloc.

Se întinse după jurnalul Oliviei si începu să-l răsfoiască.

Olivia scrisese aceste lucruri mult timp mai târziu iar stilul ei se schimbase de la bucuria de a trăi la rezistenţă stoică. Astfel, Faith citi poemul „ La revedere unui băieţel".

Faith nici măcar nu se miscase când citise poemul. Nu stia cum si-ar fi putut controla lacrimile. Nu voia să atragă atenţia.

Intr-un final, un mic suspin o trădă. Gareth Morgan se uită scurt la ea, ochii li se întâlniră, se uită la mâna albă si spuse:

- O, îmi pare rău. Poate că nu ar fi trebuit să te pun să faci asta în seara asta. Este prea devreme după moartea tatălui tău?

Pentru un moment îi atinse părul saten.

Ea înghiţi, îsi scoase batista, se sterse pe ochi si spuse:

- Nu chiar. Tata a avut o viaţă frumoasă si lungă, desi îi simt lipsa foarte tare. Intotdeauna am vrut să-i spun ceva. Eram atât de buni prieteni. Plâng pentru Olivia. Nu am avut niciodată un copil, dar am imaginaţie. Mă simt ca si cum as fi adus trecutul în zilele de astăzi.

Gareth Morgan îsi trase un scaun mai aproape de birou si spuse:

- Ar trebui să citesti si următoarele două, trei pagini. Mama mea

le adoră. Şi ea a pierdut un copil, cu toată medicina asta modernă... si, spre deosebire de Olivia, soţul ei nu a îngrijit-o. Era la cârciumă.

Faith se uită în jos si reusi să se concentreze:

- Iar acum toamna este aici, şi primăvara înşelătoare, şi primul Crăciun fără micul Duncan a trecut, şi astăzi, în timp ce pescăruşii plonjau şi se ridicau foarte repede deasupra stâncilor, m-am gândit că a venit din nou timpul zmeelor să zboare şi în strălucirea aripilor lor în soare mi l-aş putea imagina pe Duncan înălţându-şi zmeul deasupra pajiştilor din Rai. Şi am reuşit să-mi dau seama cât de norocoasă sunt să am parte de toate astea, patru fete şi un fiu. Am cunoscut durerea, travaliul şi amarul pierderii unui fiu, dar am cunoscut bucuria de a mă uita în faţa fiului altcuiva pentru prima dată, văzând acele mânuţe mici dar puternice fugărind micuţii mieluţi, am avut bucuria de a-l vedea cum îmi moşteneşte dragostea pentru poezie. Aceste lucruri sunt inestimabile. Pentru asta, mulţumesc.

Ochii cenuşii se uitară în cei căprui atâ de apropiaţi de ai ei. Cum ar fi reacţionat Glen într-un moment ca acesta? Ştia. Ar fi spus nerăbdător:

- Ei bine, după atât dramatism, bănuiesc că nu mai poţi să-mi spui domnule Gareth. Spune-mi Gareth, bine?

In acel moment se auzi o bătaie în uşă şi mătuşa Chassie intră. Ea spuse:

- Ne întrebam dacă eşti gata pentru ceai. Filmul s-a terminat. Dar dacă vrei să continui cu munca, o să ţi-l aduc aici pe o tavă.

Vocea lui era foarte încordată de fapt:

- Nu, vom veni. Am trecut în revistă nişte lucruri şi e foarte obosită. I-am dat acordul meu oficial. Ce zici de ajutorul pe care ţi-l dă fiul pământului?

Capitolul 4

Faith se simţea foarte bine recompensată de munca pe care o făcea pentru familie, familia ei. Nu vor şti niciodată, dar în forma lui finală, va fi cel mai preţios bun al ei. Munca era o bucurie şi chiar dacă la sfârşitul zilei se simţea epuizată, cel puţin asta însemna că se va cufunda într-un somn adânc în fiecare seară.

In timp ce ajungea jos, pe scări, şi ultimul ei vers se termina, auzi din nou aceeaşi melodie, de această dată fluierată, se uită în sus şi îl văzu pe Gareth coborând repede în urma ei, trăgându-şi pe cap un pulover de lână, de unde se şi auzea melodia fredonată... „O, cine coboară dealurile atât de liber, o, cine va călări cu mine?"

Ea făcu o pauză, se uită în sus şi râse. Părul lui răvăşit ieşi din pulover. Râse şi el şi spuse:

- Foarte bună alegere pentru un cântecel de bună dimineaţa, Faith, şi ziua asta e exact aşa cum am sperat să fie. E aşa cum a fost profeţit. Astăzi nu te vei închide în dubiţă. Vei face un tur al moşiei cu mine. Mătuşile îşi fac griji că preocuparea ta pentru îndatoriri s-ar putea să-ţi facă rău la sănătate. Am făcut o conferinţă pe acest subiect seara trecută. Se uită la el sfidător:

- Şi tu ţi-ai pierdut frica faţă de mine când ai aflat că iubesc pe altcineva! Mulţumesc cerului pentru asta. Suntem aproape ca frate si soră acum.

El nu luă în considerare asta si spuse:

- Bun. Mă gândisem că va trebui să mă cert cu tine pe toată durata micului dejun. Poţi să-ţi imaginezi că e în interesul muncii, oricum. Simt că ai studiat suficient de mult documentele, dar nu vezi lucrurile din perspectiva corectă. Cartografiezi ceea ce Euphemia si Duncan au văzut când au urcat pentru prima oară aceste dealuri, din aceste jurnale ale lor, puţin cam plictisitoare. Vezi toate aceste lucruri

doar prin ochii lor, si nu în realitate. Ştii doar privelistile care se văd din această parte a mosiei, trebuie să fii capabilă să le descrii pe toate. Incă nu ai văzut casele noi, sau Gaura cea mare sau stâncile îndepărtate ale Capului Spiritelor.

Ea ridică din umeri.

- Dar numai la sfârsitul cărţii voi avea nevoie să descriu privelistile noi, Gareth, si din ceea ce am citit despre plantatul copacilor de către Phemy si Duncan, ei nu se gândiseră la priveliste. Aproape o lizieră de pomi, pe aici pe undeva. Aproape că acopereau dealurile. Mai puţin unde tufărisul le acoperea de la mama natură. Sau tufărisul ajunge până la vârfuri?

- Asta trebuie să afli. Poţi să faci asta doar dacă vezi cu ochii tăi rădăcinile albe de totaras si mirosul si asa mai departe. Mătusa Hope mi-a spus că ai recunoscut că esti un călăreţ destul de bun, asa că vom lua masina doar până la celelalte case. Il am Diogene acolo sus, iar tu poţi s-o iei pe Troia, iapa Rowenei. Atalanta lui Megan e puţin mai nărăvasă cu străinii. Trebuie să fii obisnuită cu ea.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ai folosit nume clasice la grajduri, nu-i asa? Par a fi mai mult cai de curse decât cai de fermă. Dar de ce, în numele cerului, Diogenes? Sugerează meditaţie, nu viteză.

El râse zgomotos.

- Pentru că l-am pierdut pe când era doar un mânz şi l-am găsit blocat într-un tub vechi, înclinat pe o parte. Atalanta se ridică la înălţimea numelui, poate alerga destul de tare, dar se opreşte atât de brusc când vede o tufă de ciulin, e de-a dreptul descurajator. Cu toţii am luat câte o căzătură mai gravă de la ea - excepţie face Megan.

- Şi care e numele calului tatălui tău?

Avea o sete incredibilă de informaţii despre Julian.

Răspunsul aproape că o făcu să se trădeze. Gareth spuse:

- E Pippa. A murit de bătrâneţe acum câţiva ani. Cam pe vremea

când fetele erau la internat şi tata nu s-a mai deranjat cu altul. Spunea că se ocupa de ai noştri.

Pippa fusese numele cu care o striga tânărul Julian pe Philippa. Putea să o audă pe mama ei spunând: „ Eram atât de fericiţi la început. Imi spunea Pippa. Nimeni nu mi-a mai spus aşa."

Chassie deschise uşa de la bucătărie:

- E timpul ca cei tineri să ia micul dejun.

Hope spuse, aşezând hotărâtă ouă cu şuncă în faţa lor:

- Acum, fără să vă faceţi paturile, fără să vă spălaţi farfuriile. Ar trebui să plecaţi acum, cât mai de dimineaţă.

Gareth îi aruncă o privire furişă.

- Ştii foarte bine, mătuşă, că dis-de-dimineaţă înseamnă să faci un duş cât mai scurt. Şi nu vrem să faci aşa ceva. Doar că nu puteai să te abţii să spui asta. Dar, vom pleca imediat ce vom termina de mâncat.

Faith se gândi că nu ar fi acceptat-o atât de uşor dacă i-ar şti adevărata identitate. Işi alungă această idee din minte.

In timp ce intra în Valiant, izbucni în râs. Gareth părea intrigat.

- Ai foarte mare dreptate că mătuşii tale îi place să facă anumite aluzii. Le folosesc la tot pasul şi sunt îngrozită că va trebui să le las să se uite pe notiţele mele.

Gareth se uită spre ea.

- Mă bucur că nu bate prea tare vântul astăzi. In acest moment mă simt de parcă as vrea să opresc timpul în loc. Va fi suficient un vânt ceva mai puternic ca să facă frunzele să cadă, iarna va veni repede.

Faith spuse:

- Dar si iarna are drăgălăsenia ei. Niciodată nu mi-ar plăcea să stau la tropice, unde nu se schimbă prea multe. Imi plac cum arată crengile goale ale copacilor pe cerul iernii, chiar dacă îmi este frig.

- Asa gândeste cineva născut în ignoranţa fericită a nordului mai cald. Aici, vânturile se avântă ca niste demoni de la Polul Sud peste întinderea neprotejată a Pacificului, să se lupte cu aceste stânci.

Ea râse.

- Te înseli asupra faptului că m-am născut si am fost crescută în partea mai călduroasă a Insulei de Nord. M-am născut la Londra, si c-ând tata a scris acea carte despre familia Shetland, am petrecut o întreagă iarnă acolo. Se instalase acolo în ciuda furtunilor polare într-o zonă unde adăpostul, dacă a existat vreodată, era făcut în principal din stânci si dealuri, aproape fără nici un copac.

- Imi cer iertare. Va trebui să suporţi insultele unui fermier care nu prea a călătorit si nu înţelege o viaţă cosmopolită ca a lui Faith Charteris. Poate că am avut o existenţă prea restrictivă.

Isi scutură capul.

- Nu neapărat. Nimeni cu o bibliotecă asa cum este cea din camera ta - mătusa Hope îmi dă voie să-ţi fac eu patul acum pe lângă al meu - nu poate avea o perspectivă atât de îngustă.

Trase masina pe dreapta. Probabil voia să-i arate câteva dintre frumuseţile naturii care se întindeau sub ei? Dar el se întoarse către ea.

- Isi mulţumesc, Faith. Simt că mi-am recâstigat încrederea pe care o aveai în mine, până la urmă.

Ochii ei cenusii îi căutară pe ai lui.

- Ce vrei să spui, Gareth? Să recâstigi ce? Dar când ţi-ai pierdut-o? O, cu siguranţă, nu crezi că faptul că ai ţipat la mine când ţi-am zgâriat masina îmi creează resentimente?

Ochii căprui se uitară sincer în ai ei.

- Nu, nu asta, dar am avut cel mai ciudat, si totusi cel mai puternic sentiment că în momentul în care mi-am exprimat părerea despre Philippa Meredith, nu ţi-a plăcut deloc. Poate că ţi s-a părut

ciudată afirmaţia că sunt bucuros că cineva a murit, mai ales când vorbim de o actriţă iubită de foarte multă lume, dar modul nepăsător în care s-a purtat cu tatăl meu m-a afectat foarte tare. E un om minunat. Bunica - Prudence - mi-a spus cândva că a trecut printr-o perioadă foarte grea în cei mai frumosi ani ai existenţei sale, nici căsătorit nici liber si mai si promisese că nu se va mai îndrăgosti niciodată de o altă femeie.

- Apoi a întâlnit-o pe mama, prin intermediul meu, a admirat-o si a iubit-o. Erau sortiţi unul altuia. Intotdeauna am regretat că nu s-au întâlnit în tinereţe. Mi-ar fi plăcut ca Julian Morland să fie tatăl meu. Fetele erau prea mici ca să-si amintească prin ce chinuri a trecut mama cu tatăl meu adevărat. Nu vei putea vreodată să cunosti pe cineva atât de egoist ca el! Dar eu l-am cunoscut. Eu îmi amintesc. Odată, am venit neasteptat de repede de la scoală. Am auzit-o pe mama plângând într-un anumit fel în care sper să nu mai aud niciodată vreo femeie plângând. Stăteam în hol. Scâncea, Faith, ca un animal rănit. Apoi sunetul a încetat si am auzit-o urlând: „Fă-mă puternică, Doamne, să pot îndura. Fă-mă puternică." Copiii nu sunt niste teologi prea buni, dar chiar si la acea vârstă mi-am putut da seama că asta era iesit din comun. Nu s-a rugat pentru eliberarea de acea problemă, ci doar puterea de a depăsi acele momente. Ani mai târziu am auzit o predică destul de plictisitoare despre fiul risipitor. Acel predicator insista asupra diferenţei dintre băiatul care a fugit si băiatul care s-a întors. Prima dată cererea lui a fost „Dă-mi partea mea?". La întoarcere, a cerut „ Fă-mă la fel ca unul dintre servitorii angajaţi." Asta mi-a explicat mie mama. Şi i s-a dat acea putere. L-a susţinut pe amărâtul de tata până la sfârşitul zilelor lui. Apoi, mulţumită lui Dumnezeu, l-a întâlnit pe Julian Morland. Au avut mulţi ani fericiţi împreună, fără prea multe probleme. Dar nu pot decât să ghicesc ce a simţit când prima soţie a tatălui meu, atât de minunată,

a trecut de la film la televiziune şi şi-a văzut casa invadată, săptămână de săptămână, an de an.

Işi ridică mâna, făcând un fel de gest neajutorat. Dorinţa unui fiu care voia să-şi ajute mama iubită şi curajoasă.

Fără să se gândească, Faith luă atitudine:

- Gareth, cred că exagerezi puţin. O, îmi place asta, dar fericirea ei cu tatăl tău vitreg nu mai are importanţă. Cred că mai mult te îngrijora frumuseţea Philippei Meredith, dar la vârsta ei, putea fi doar un machiaj foarte bine realizat. Acea poză cu mama ta, de pe birou, nu o face cu nimic mai urâtă - părul ei negricios şi ochii surâzători. Bănuiesc că firea ei veselă l-a recompensat foarte bine pe Julian după temperamentul pe care a trebuit să i-l suporte Philippei în tinereţe. Cine poate să ştie dacă nu cumva de fiecare dată când o vede la televizor nu se gândeşte la aventura grozavă pe care a avut-o, amintindu-şi certurile pe care le aveau legate de cariera ei?

Nu va şti niciodată ce greu i-a fost să spună asta.

Se întoarse şi mai mult, o luă de mână şi spuse:

- O, Faith, mulţumesc că m-ai ajutat să mă simt mai bine. Şi că m-ai ascultat. Niciodată nu am mai spus asta nimănui.

Ea spuse încet:

- Vezi tu, o fată atât de tânără cum era ea, când s-au căsătorit nu ar fi putut fi capabilă să realizeze de una singură cât de puternică era dorinţa ei de a deveni actriţă. Adevărata ei greşeală a fost să se căsătorească atât de tânără. Ar fi trebuit să-şi încerce norocul în Londra mai întâi, dar un sentiment puternic de dragoste poate distruge judecata cuiva. Ne orbeşte. Dar adevărata dragoste este, aşa cum spune Barrie, un ochi în plus care ne arată ce merită supus atenţiei. Şi Gareth, ai un nume nobil şi trăieşti ca să-l onorezi pentru a-ţi mulţumi mama. Dacă ai putea să te gândeşti în acelaşi mod şi la adresa Philippei Meredith, s-ar putea să o vezi doar ca pe cineva care

a ajuns în vârf, dar care a trăit toată viaţa ei regretând modul în care şi-a tratat soţul. Cel puţin, mama ta are satisfacţia inegalabilă că a reuşit să treacă, într-un mod minunat, printr-o situaţie foarte dificilă. Şi a avut parte de fericirea copiilor, lucru care i-a lipsit Philippei.

Strânsoarea mâinilor lui se înăspri. Se uită spre el, dar fu nevoită să se uite în altă parte, la imaginea din faţă.

El spuse:

- Mulţumesc. Cred că pentru prima dată văd această încurcătură din perspectiva corectă. Şi în curând, când familia Penghart se va termina, voi uita. Se va termina.

Se va termina pentru el, da, dar pentru ea, fiica lui Julian şi Philippa Morland, nu se va termina niciodată. Se uită către el, gata oricând să schimbe subiectul, să vorbească despre banalităţi, dar el nu era gata să renunţe la acest subiect.

Buzele lui se curbară capricios.

- Cu siguranţă, te înţeleg greşit, domnişoară Faith Charteris. Eşti foarte diferită de acele fete prostuţe pe care mătuşile mele mi le aduceau.

Se uită la ea gânditor, apoi adăugă:

- Aşa-mi trebuie! Aş putea pune pariu că abia aştepţi să-mi dai o replică usturătoare de la prima noastră întâlnire când am spus asta.

Ea râse:

- Aşa este. Niciodată nu m-am simţit mai primitivă.

- Şi, spuse el, fără urmă de r-âs în voce, trebuia să fii logodită!

Faith îşi ţinu respiraţia. Simţea că o multitudine de sentimente îşi făcură loc în sufletul ei, un sentiment de a fi prins în ceva ce trebuia evitat, conştientizarea faptului că nu trebuia să se implice prea mult, un sentiment puternic de regret, o alarmă cu intensitate puternică. Inţeleaptă, nu a spus nimic.

Ochii lor se reîntâlniră. Ai lui căutau. El spuse repede:

- Bănuiesc că afirmaţia ta rămâne valabilă, Faith? Că în ciuda faptului că nu porţi un inel, relaţia e aproape de o logodnă?

Intr-un moment de dureroasă revelaţie, îşi dădu seama de ce se simţea astfel. Dar aşa ceva nu era posibil, orice ataşament faţă de fiul celei de-a doua soţii şi fiica primei era de-a dreptul de neconceput.

- Bănuieşti foarte bine, Gareth, spuse ea repede.

Sub comanda degetelor lui experte, maşina prinse viaţă, îşi continuară drumul, luară în piept colina, schimbară replici insipide despre vârfurile stâncilor, apoi se îndreptară spre partea opusă a Dealului Maru şi se afundară în liliacul drumului care ducea la noua casă.

- Nimic nou până acum, spuse Gareth. Suntem aici de doisprezece ani. Fetele nu-şi amintesc multe lucruri despre viaţa noastră înainte de a ajunge aici. E o diferenţă foarte mare între noi, datorită faptului că mama l-a pierdut la naştere pe fratele nostru mai mic.

Avuseseră caii deja înşeuaţi. Troia avea culoarea gri bălţat. Matty spuse admirativ în timp ce Faith se legăna în şa:

- Se potriveşte perfect cu tine, Faith. Harnaşament mov şi albastru şi o iapă gri.

Gareth izbucni în râs.

Trecuse atât de mult de când Faith nu mai călărise, încât ştia că a doua zi va fi ţeapănă, dar era atât de exaltant să călăreşti, cu spatele la briză, să te uiţi spre nord, peste intrarea spre Râul Pleasant sus spre Punctul Shag şi mai departe să vezi strălucirea farului Moeraki.

Gândul la Moeraki îi aminti de aeroportul din Londra şi de Mark spunându-i unde se afla Dealul Spiritelor..

Călăriră peste pantele de roci care îi dăduseră si numele încă din vremurile preeuropene. Chiar si de la această distanţă, arăta ca un spiridus întins. Inălţimea bloca vederea spre mare.

- O să te duc pe partea cealaltă, pe jos, într-o altă zi, spuse

Gareth. E suficient de mare să mergem călare, dar nu e indicat pentru cineva timid sau pentru ezitări căci te-ai putea trezi la o sută de metri sub apă. O să ocolim si într-un final vom ajunge la plaja de lângă fermă. Ai mai călărit vreodată un cal prin apă?

- Doar în valurile care se sparg pe ţărm. Apele unui golf sunt foarte linistite.

Incetiniră la intrarea pe o cărare de stufăris abia vizibilă.

- Usurel, acolo. Sigur că noi tăiem ramurile mai înalte, dar ar fi o prostie să ne grăbim.

Faith se uită deasupra ei, impresionată.

- Imaginează-ţi cum e să ai o pădure întreagă doar pentru tine! Mi-ar plăcea foarte tare să explorez aceste locuri într-o zi... în timpul meu liber.

El îsi întoarse capul si râse:

- Nu mă trata ca un sef. Nu cred că voi pocni din bici. Vino când vremea e perfectă si soarele se strecoară printre copaci, contrastând cu praful pietrelor. A, aproape am trecut. Nu mai e mult până la plajă.

Iesiră pe o potecă în timp ce se îndreptau spre casă.

Garteh strigă:

- O, bunica si bunicul sunt aici. Asta e masina lor. I-am sunat si le-am spus să vină aici cât mai curând posibil. S-au retras în Oamaru, pentru că Prudence nu este doar parte din cea mai recentă poveste din Dealul Spiritelor, ci, practic, o reîncarnare a Oliviei, mama ei.

Se ridică în sa si salută.

Aproape imediat se auziră zgomote de miscare, usi care se trânteau, voci chemându-se, iar în veranda din faţă apăru un chip. Nu că s-ar fi oprit acolo. Luă cu asalt scările şi străbătu în fugă peluza, trecând prin tufişuri pentru a ajunge la potecă. Până descălecară, aproape că îi ajunse.

Gareth râdea .

- Ce ţi-am spus? Nimeni nu-i nici pe jumătate cât bunica! Robert a trăit aproape cincizeci de ani de căsnicie cu îngrozitoarea spaimă că o va vedea rupându-şi fiecare os din trup. Dar ea a dus o viaţă frumoasă.

El se aplecă. Prudence Morland veni şi-şi ridică faţa pentru a fi sărutată. Cât de adevărată era... Ţinând cont de rochia modernă şi de eleganta coafură, Prudence semăna foarte mult cu portretul mamei sale, mai mult decât oricine altcineva... o panseluţă foarte drăgălaşă, strălucitoare şi atrăgătoare.

Gareth spuse:

- Ea este nechibzuita mea bunică, Faith, doamna Morland.

Faith vru să strige:

- Nu, bunica mea nechibzuită, dar era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă.

Prudence Morland îşi întoarse complet privirea spre Faith, ţinând în mână căpăstrul Troiei. Ochii întunecaţi clipiră, iar Prudence spuse:

- Dumnezeule, copilă, credeam că surorile îşi imaginează o asemănare pentru că te cheamă Faith, dar au dreptate. Ai putea fi un MacIntyre.

Faith trebuia să nu ia în considerare această replică.

- Gareth tocmai mi-a spus că am tenul asemănător cu al lui Faith. Asemănările apar întotdeauna în cele mai neaşteptate modalităţi!

Prudence aprobă:

- Şi bineînţeles că şi tatăl tău avea ochi cenuşii, Stephen Charteris, nu-i aşa? Dar erau puţin mai închişi.

La expresia surprinsă a lui Faith, ea adăugă:

- O, da, i-am întâlnit. Şi pe mama ta, dar cu mult timp înainte ca tu să te fi născut. Obisnuiau să viziteze - pe cineva pe care îl cunosteam în Oamaru.

Acea mică ezitare îi oferi lui Faith un indiciu. Sigur că da. Părinţii ei îi stiau pe părinţii Philippei, care locuiau în Oamaru. Muriseră de mult.

Prudence o luă de mână pe Faith.

- Le-ai dat surorilor mele un nou motiv de a trăi - întotdeauna am vrut să scriem povestea familiei si trebuia făcută odată cu reunirea familiei, cu prilejul centenarului existenţei sale. O sută de ani de când am debarcat în Portul Chalmers, dar timpul a trecut atât de repede. Vom sta la Lilac Bend o săptămână sau două pentru că Gareth a pregătit câteva momente de rememorare pentru noi. Ca să fiu mai explicită, vom completa jurnalul mamei pentru tine.

Gareth fu surprins.

- Te duci acolo? De ce? Ţi-ar fi mult mai bine aici. Ai suficient loc. Poţi continua să-ţi amintesti de vremurile bune de odinioară de dimineaţă până seara.

- Ei bine, dragă băiete, poate că sunt o pălăvrăgioaică, dar cel puţin stiu asta si de asemenea stiu că nici un scriitor nu ar suporta. Nu vrem ca Faith să ne lase baltă. Nici nu-mi vine să cred cât de norocosi am fost că fiica lui Stephen Charteris face asta pentru noi. Chass spune că e evident faptul că mostenit de la tatăl ei darul de a scrie si va fi ea însăsi faimoasă într-o zi.

Dacă ar sti ei, se gândi Faith, ce presupunere fără nici un temei era asta! Gareth spuse repede:

- Oricum, bunico, nu vei face asta. Nu va fi la fel fără tine. In orice caz, săptămâna aceasta Faith transcrie notiţe. Va fi complet absorbită!

- O, e adevărat, dragă? Ce minunat că te-ai hotărât să faci asta chiar în momentul în care noi am ajuns.

Faith izbucni în râs.

- Ei bine, nu-i aşa. Dar se pare că Gareth a decis asta pentru

mine. Bine, încep să înţeleg acum cum trebuie să mă comport cu această familie nebună. Ar trebui să mă pedepsească pentru salariul meu.

Gareth interveni:

- Asta e evident ilogic. Nu e doar o muncă de dactilografiat. Mi-ai spus prea multe despre Stephen Charteris ca să scapi numai cu atât. Ce zici de acele săptămâni, chiar luni în acelaşi loc? De fapt, bunico, de asta am luat-o cu mine pe Faith de dimineaţă. Mi-am spus că trebuie să vadă fiecare bucăţică din Dealul Spiritelor pentru a putea scrie aşa cum trebuie despre el.

Prudence păru mirată.

- Nu-i aşa, draga mea? Ce coincidenţă că te-ai hotărât chiar când am venit noi!

Faith izbucni în râs.

- Ei bine, nu mă hotărâsem. Dar se pare că Gareth a decis în locul meu. Bine... încep să-mi dau seama că trebuie să mă obişnuiesc cu această familie nebună! Trebuie să mă pedepsească în continuare pentru a-mi justifica veniturile.

Gareth interveni.

- E de-a dreptul ilogic. Nu este doar o muncă de dactilograf. Ai abandonat mult prea mult din munca lui Stephen ca să scapi atât de uşor cu ce-ai spus. Dar acele săptămâni, luni chiar, petrecute în anumite locuri? De fapt, buni, de aceea am luat-o pe Faith cu mine în dimineaţa asta. Mi-am spus că trebuie să cunoască fiecare crăpătură din Capul Goblin ca să scrie despre asta autentic.

Prudence arăta uimită.

- A, despre asta a fost vorba? Şi eu care credeam că ar fi putut fi o plăcere pentru tine, Gareth, nu o datorie. Ironia aprinse acei ochi negri, iar pentru moment Faith crezu că-l zărise pe copilul Prudence, care fusese pacostea familiei. Gareth contracară:

- Poţi să-ţi stergi de pe faţă expresia aia complice, dragă buni. Faith si-a spus punctul de vedere. L-am aflat de la cel mai în măsura să-l spună.. .însăsi Faith.

Prudence era copilăroasă si în modul de a-si arăta dezamăgirea. - Ei bine, fetele ar fi trebuit să-mi spună. Am avut parte de o oră atât de fericită visând că în sfârsit ai întâlnit fata ideală. Nume, înclinaţii, interese, tot tacâmul. Si am crezut că lui Julian i-ar fi plăcut o noră pe nume Faith. Am vorbit cu el atât de multe despre iubita mea soră mai mare, încât întotdeauna a sperat că vom avea pe cineva aici cu numele ăsta intr-o zi. Fetele nu mi-au spus că esti logodită, draga mea.

Inainte ca Faith să poată răspunde, Gareth fu primul. Se simţea un tremurat slab în vocea lui:

- Nu este o logodnă. E doar o înţelegere. Eu nu mă complic cu asa ceva. Inseamnă prea multă libertate pentru ambele părţi. Eu as prefera sa fiu sigur de partenera mea. Prudence se îngrozi.

- Gareth, gândesti prea de capul tău. Câteodată e mai bine pentru un bărbat sau o femeie să nu-si asume un asemenea angajament atât de repede. Poate că Faith vrea să fie sigură că a făcut cea mai bună alegere. E de înţeles.

Şi întorcându-se către Faith:

- Draga mea, ne crezi probabil insensibili, discutând despre ale tale în felul ăsta. Mă tem că ne dedicăm destul de mult lucrurilor de genul ăsta. Noi ca familie ne repezim cu bocancii pe acolo pe unde îngerii doar ar zbura pe desusupra în loc să păsească usor, pe vârful picioarelor. Faith râse. La fel si Gareth. Prudence era usurată.

Faith, serioasă, zise:

- Ei bine, cu toată agitaţia din media despre imposibilitatea oamenilor de a comunica între ei, este o usurare să dai peste niste persoane fară reţineri. Este o altă formă de a spune că vă pasă de ce

se întâmplă cu cei din jur. Şi cum eu nu am familie, îmi place. Şi din nou o fulgeră dorinţa de a striga: dar voi sunteţi familia mea, deşi n-o veţi şti niciodată! Prudence îi zâmbi larg:

- De acum încolo te vom considera una de-a noastră. Nu va mai trebui să fim atenţi la ce spunem. E atât de frustrant!

Gareth oftă:

- Asta e doar în mintea ta Faith! Nu ştii în ce te bagi!

Prudence răspunse:

- Şi tu eşti la fel. Ştii că aşa e. N-ai putea să ne semeni mai mult nici dacă ai fi un MacIntyre.

- Se ia, asta-i tot. Inainte să fiu acaparat de această familie, păşeam delicat, precum îngerii, nu în bocanci. Buni, vom merge după corespondenţă înainte de prânz. Şi se suiră din nou pe cai. Faith simţi nişte crampe ale muşchilor în timp ce făcea lucrul ăsta şi ştiu că vor mai veni si altele.

În timp ce descălecau, el spuse:

- Ei, chiar dacă m-am ales cu una peste ochi de la buni, am vorbit serios când am spus că nu-mi plac înţelegerile. Eu sunt o persoană de cuvânt.

- Asta se vede. Dar uneori durează un timp până când o persoană se poate hotărî. E vorba de bun-simţ, asa cum spunea doamna Morland.

- Bunul-simţ! şi tonul său era dispreţuitor. Când bunul-simţ a aprins vreodată vreo scânteie?

- Ce vrei să spui? Gura îi era uscată.

- Probabil că-mi vei reproşa că nu am ajuns în ziua aceea, dar să ştii că nici tu nu arăţi ca o fată îndrăgostită! Tăcerea ei o luă drept un reproş. Bine, am mers prea departe. Dar uneori oamenii se căsătoresc deoarece cred că perechea ideală nu va mai apărea niciodată. Şi se mulţumesc cu o uşoară afecţiune. Faith îl privi:

- Nu mă simt jignită, Gareth. Am vorbit serios când am spus că îmi plac oamenii cărora le pasă atât de mult încât se amestecă unde n-ar trebui. Doar că...

- Doar că? Clătină din cap ca si cum ar fi vrut să uite acel gând. Nu stiu. Nimic nu mai este clar pentru mine. El si-a întins mâna liberă atingând-o pe-a ei de pe frâie.

- Îmi pare rău. De la un timp, totul s-a întors pe dos pentru tine, nu? Şi nu ai nici măcar un frate sau o soră. Ia-mi sfatul ca pe-o grijă de frate, Faith. Nu te apropia de cineva pe care nu esti sigură că-l iubesti doar de dragul siguranţei, pentru un cămin cu care să-l înlocuiesti pe acela pe care l-ai avut alături de parinţii tăi.

Şi-i văzu ochii înceţosaţi de lacrimi. A cuprins-o cu braţul asa cum ar fi făcut cu o soră mai mică, a bătut-o pe umăr spunându-i încurajator:

- Probabil că semăn îndoieli acolo unde n-ar trebui să existe, de neîndemânatic ce sunt! Şi acest Glen Tankerville, nu poate să găsească o scuză să viziteze Town Planner în Dunedin? Sau să-si ia un weekend mai lung? Esti liberă să-l inviţi aici pentru câteva zile. Probabil că te urăste uneori fiindcă esti tocmai aici. Uite, o să-i scriu si-o să-l invit eu dacă vrei, în felul ăsta va fi sigur că este binevenit.

Cum o să iasă din această încurcătură? Răspunzându-i vag, schimbând subiectul? Avu un moment de inspiraţie, amintindu-si ceva care era real si nu imaginaţie.

- E foarte frumos din partea ta Gareth, dar ar însemna un drum prea lung până aici. 13 000 de mile. Glen tocmai a plecat din Londra cu afaceri în State si în Canada. De aceea, nu mă deranjează să fiu departe tocmai acum. Gareth se întoarse către cutia postală abandonând discuţia.

Două-trei pentru tine.Vrei să le citesti aici la soare? Mai bine aici

decât la Dealul Spiritelor, cu patru dintre ei amintindu-si trecutul! A, vorbind de lup! O scrisoare de la Glen al tău. Era întoarsă cu faţa în jos, cu expeditorul pe spate. O întoarse în timp ce i-o întinse după care o privi, surprins:

- Nu are încă adresa ta? Scrisoarea a ajuns la adresa din Napier însemnată cu „vă rog trimiteţi mai departe". Ai fost un pic neglijentă, nu-i aşa? E de mirare că nu te-a sunat până acum.

Şi luă culoarea intensă a feţei lui Faith drept furie, nicidecum jenă.

- Da, am înţeles, din nou am zis ce nu trebuie. Imi pare rău, e problema ta. După care, inevitabil: dar e cum spun eu. nici o scânteie! Ştiu că toată ziua ai scris la istoria pioneratului, dar nu-i aşa că multe scrisori de dragoste au fost scrise la lumina felinarelor? Ar fi trebuit să-i spui bietului cerşetor unde eşti.

Faith rămase fără cuvinte. Nu-i venea în minte nici un motiv pentru care viitorul ei logodnic nu-i ştia adresa. Că tot veni vorba de onestitate ca de un lucru de mare preţ! Ah, dacă nu ar fi fost tentată să spună că aparţine cuiva! Nu avea idee cât de tristă părea sau cât de deznădăjduiţi îi erau ochii. Gareth strecură restul scrisorilor sub tricou, ridicându-şi puloverul.

- Bine, micuţa mea soră. Să mergem! Adevărul cuvintelor sale aproape că-i aduse din nou lacrimi în ochi. Dar el niciodată nu va şti cât adevăr se ascundea în ele.

Capitolul 5

Curând, îl va întâlni pe bunicul ei! I se părea incredibil că nimeni în afară de ea nu ştia acest lucru. Nu poate avea acelaşi caracter ca al bunicii. N-ar putea avea firea deschisă a lui Prudence. Ar putea fi retras, poate chiar timid. Stătea în pragul uşii căutându-l cu privirea, uitându-se după un om de proporţii, la fel de lat ca şi Gareth. Incă mai avea în păr câteva fire castaniu-roşcate şi ochii cei mai albaştri. Cât de ciudat, îi veni în minte, avem acelaşi păr castaniu si aceiaşi ochi cenuşii ca ai lui Duncan MacIntyre.

Gareth spuse:

- Ei, bunule, aceasta este Faith Charteris, perfecţiunea întruchipată, căreia fără îndoială i-au cântat laude de când ai venit. Faţa largă a lui Robert se brăzdă de un zâmbet generos.

- Ar trebui să fie un compliment, dar nimănui nu-i place să i se spună aşa, vlăjgan necioplit! Iar ţie îţi voi spune Faith. Este un nume care se potriveşte aici. Gareth, dacă ea ar fi fost leneşă şi monotonă în pat şi ar fi avut o limbă înmuiată în vitriol, fetele tot i-ar fi lăudat toate calităţile, ale tuturor îngerilor, doar pentru numele ei. Dar în schimb m-au lăsat pe mine să-i citesc primul capitol - obrazul ei ales.

Ştiu draga mea, doar după asta mi-am dat seama că esti fata potrivită la locul potrivit. Intră, drăguţă!

Era tot ce o fată si-ar fi dorit să fie, bunicul pe care nu l-a cunoscut niciodată. Urechea lui Faith detectă un accent diferit de intonaţia scoţiană pe care le aveau Prudence si mătusile. Si spuse: - Nu am cercetat încă originea numelui Morland, pentru că nu am ajuns acolo, dar sunteţi cumva din Lake District? Oare numele vine de la Westmorland? Vocea dumneavoastră mă duce cu gândul la acest lucru.

- Se prea poate. M-am născut în Noua Zeelandă, dar tatăl meu

venea din Kirkby Lonsdale, din Wesmorland. Dar nu este atât de usor de sesizat precum accentul scoţian sau irlandez. Cum se face că.

Faith râse.

- Presupun că tata mi-a antrenat urechea. Trebuia să cunoască aceste lucruri pentru a da savoare cărţilor sale. A scris odată una despre districtul Lake. Am stat săptămâni întregi în Walnut House.

- Prue, să-ţi spun ceva! A stat la Walnut House, în Cumberland. După cină, eu si cu ea o să stăm să povestim mult si pe îndelete. Gareth, din spatele mătusilor râse zgomotos.

- Mătusilor. aţi obosit! Bunul v-a întrecut deja. Am terminat cu alde MacIntyre si am început cu neamul Morland. Faith nu vei mai putea pleca niciodată din Dealul Spiritelor. Să-ţi fie înţeles, vei sta aici mult timp!

Robert spuse:

- O, dar trebuie să fie aici când vor ajunge acasă si Julian si Leonie. Le-ar plăcea să discute cu ea despre lacul District. Oricum, vei sta mult timp pe-aici, nu-i asa? Adică, o să-ţi termini lucrarea aici, nu? Doar nu vrei să te întorci curând la Napier. Înainte să poată răspunde, Gareth interveni:

- Asta depinde de cât timp poate să stea departe de iubitul ei. Este aproape logodită cu un urbanist. Dar nu-ţi face griji, bunule, suntem în siguranţă, pentru moment se află în Londra.

Peste toată casa, ciudat, se aşternu tăcerea. Simţi cum o umbră se aşternu peste ei. Ei ar vrea ca ea să rămână. Şi dacă n-ar fi Gareth şi ea şi-ar dori acelaşi lucru. Hope spuse direct:

- Uit mereu, Gareth, dar mi-aş dori să nu ne mai aminteşti mereu. Să ne mulţumim doar cu prezentul. Am un sentiment ciudat - ca şi cum Faith ar fi fost dintotdeauna aici.

- Asta din pricina numelui, spuse Gareth. Fusese tonul său un pic cam dur? Ciudat, dacă a fost aşa, pentru că fusese atât de amabil,

chiar dacă le tachinase din când în când pe mătuşi. Apoi adăugă: - Sunt lihnit. Nu ştiu tu, Faith. Să ne spălăm pe mâini şi să ne aşezăm la masă!

Familia Morland rămase în continuare la fermă. Faith simţea că fericirea pe care i-o aducea fiecare zi îi alina singurătatea şi golul pe care le trăise atunci când Lucy, apoi Sthephen, au lăsat-o singură pe lume. Acum nu mai era singură. Faptul în sine, că aparţinea acestei familii, îi făcea fiecare zi mai plină. Deja îi spuseseră că poate reveni oricând pentru a-şi petrece vacanţele, iar după ce o să se mărite îl poate aduce şi pe soţul ei. Ei, nu va fi nici un soţ şi cu siguranţă nu Glen! El ar reprezenta un pericol, pentru că îi cunoştea identitatea si nu avea sentimente prea plăcute în ceea ce o priveşte. Oricum, acum nu mai făcea parte din viaţa ei. Acest capitol era deja încheiat. Hope, Chass, Robert si Prudence cunoşteau nu doar istoria proprietăţii lor, dar şi pe aceea a întregului district, întrucât chiar şi Robert, de când avea nouăsprezece ani muncise aici. Au readus trecutul la viaţă pentru Faith. Gareth râse:

- Când ăştia trei încep să-ţi spună poveştile, nu ştiu când să se mai oprească. Credeam că n-o să reuşesc să vă mai prind din urmă până aici. Surorile mele au mai auzit poveştile astea, dar sunt de nesăturat. Din felul cum se identifică ele cu trecutul, ai zice sunt tot din neamul MacIntyre. Cred că de multe ori buni şi mătuşile uită că nu este aşa.

Faith s-a dat puţin înapoi cu scaunul pentru a-şi răcori fruntea.

- Şi tu te identifici cu cei din familia MacIntyre, nu-i asa? Privirile lor se întâlniră. El se încruntă, apoi îsi strânse buzele.

- Nu pot să-mi dau seama de ce, dar a sunat ca si cum nu ţi-ar plăcea asta. Să stii, Faith, că nu e din pricina banilor. Poate părea asa, dar pentru bunul si buni înseamnă enorm să stie că Dealul Spiritelor nu va fi vândută atunci când tata nu va mai fi printre noi. Dar, cu voia

Celui de Sus, mai sunt ani buni până atunci, are doar patruzeci si opt de ani. Mama e mai în vârstă. Şi suntem si buni prieteni, pe lângă tată si fiu vitreg. El avea numai treizeci si trei de ani când am venit eu aici să muncesc. Probabil că suntem mai apropiaţi decât sunt unii părinţi de adevăraţii lor copii. Faith era confuză:

- Gareth, asta sună ca si cum altcineva te-ar mai fi întărâtat pomenindu-ţi de o mostenire care nu este a ta prin urmasi de acelasi sânge. Prin urmare este un subiect sensibil. Nu mă pot gândi la altcineva mai potrivit să o primească. Gareth amuţi:

- Ciudat să spui asta! Ea rosi, apoi intră în panică. Îsi dezvăluise interesul pentru proprietate. Reusi să zâmbească usor.

- Da, nu-i asa? Ca si cum as putea hotarî eu asta. Poate că si eu mă identific cu cei din familia MacIntyre. Vreau să spun că, dacă primul Duncan ar fi putut să privească în viitor, ar fi fost foarte fericit - de asta sunt sigură - că cineva ca tine, care iubeste fiecare inci, să o conducă mai departe.

Era ceva ciudat în ochii lui de sub sprâncenele dese, auriu-maronii. Nu spuse nimic, doar privea în gol. Faith simţi o dorinţă aproape coplesitoare de a se apropia de el. Cât de ciudat era, ca amândoi să privească spre nord, către infinitatea albastră a mării. Deveni nervoasă. Trebuia să spargă această tăcere adâncă. Spuse senin:

- Trebuie să te însori cu cineva care să iubească aceste pământuri la fel de mult ca si tine. Să nu te însori cu cineva care ar vrea să vindeţi si să vă mutaţi mai lângă oras. Of, ce impertinenţă! Sunt la fel ca acei taţi de demult care le alegeau fiicelor soţii. Dar ar fi extraordinar pentru bunicii tăi vitregi, pentru Julian şi mama ta, dacă le-ai aduce pe cineva căreia sa-i placă lucrurile mai de demult.

- Ar fi, nu-i aşa?, zise el. Faith crezu că era mai mult decât nimerit să se întoarcă la ceilalţi, acolo unde numărul lor oferea siguranţă.

Trebuia să treacă dincolo de el, pe această cărare îngustă, care în vârf nu era mai mult decât un şanţ.

- Să mergem Gareth, sunt sigură că ne caută.

- Nu crezi ce spui, e o diversiune. Nu ţi-au spus povestea marinarului de pe Rin care ducea fecioarele pe vas pentru ca ele să ajungă la iubiţii lor, dar mai întâi îşi cerea partea? Cam aşa!

O prinse şi o ţinu în timp ce ea voia să treacă de el. Mâinile lui erau ca oţelul pe braţele ei. Ea îşi prinse buza de jos cu dinţii, ca un copil bosumflat. Gareth zâmbi larg şi spuse fără sfială:

- Dă-i drumul Faith, nu te pot săruta în felul ăsta. Nu-ţi mai muşca buzele. Ea nu mai văzuse niciodată acei ochi căprui atât de neastâmpăraţi, de diavoleşti. Ea vorbi repede, ascultându-l:

- Dar, dar am spus că deja aparţin cuiva.

- Ştiu. Şi ţi-am spus ce cred despre aceste înţelegeri gen într-o zi-cândva. Dar mi se pare că şovăi. M-am gândit că în felul ăsta te ajut să iei o decizie, acum!

Îşi aplecă încet capul, iar strălucirea soarelui şi a mării fură întunecate în momentul când buzele lui s-au apropiat de ale ei. Probabil şi-a dat seama că ea tremura când a terminat. Se clătină, iar el
o sprijini cu braţele. Ea îşi ţinu genele lăsate, căci nu îndrăznea să-l privească, cedase prea mult. El spuse:

- Ţi-au spus povestea fecioarei care nu a mai ajuns la iubitul ei? S-a îndrăgostit de marinar. Faith spuse:

- Dacă nu eşti cuminte am să-i întreb dacă e adevărat.

El râse:

- Ştii că n-ai să faci asta, n-ai îndrăzni.

Nici unul dintre ei n-a zărit-o pe temuta Prudence ivindu-se în capul scărilor. Capul ei se zărea deasupra stâncii în dreptul căreia erau. Clipi o dată văzându-i pe cei doi într-o strânsă îmbrăţişare.

Clătină usor din cap pentru a fi sigură că nu e o închipuire, apoi zâmbi ca pentru sine si începu să se retragă, foarte atentă la zgomotul pasilor. Slavă Domnului că ceilalţi n-au văzut-o de jos! Păsi mereu foarte atent, sprijinindu-se de pereţii de stânca ai acestei formaţii în formă de horn. Ajunse la cotitură, reusi să se întoarcă apoi strigă:

- Gareth, esti acolo? Noi ne întoarcem acasă. Tocmai ce si-a amintit Chass că o să sune Kathy la patru si jumătate. O să se întoarcă si Faith cu noi sau o vei aduce tu pe Diogene? Gareth îi dădu drumul lui Faith si căutând-o cu privirea zise:

- I-am promis că-i voi arăta Saltul Războinicilor. O aduc eu înapoi. Şi izbucni în râs văzând expresia revoltată de pe faţa lui Faith.

- Ei, dacă m-ai fi rugat, ţi-as fi promis.

- Am văzut-o, de pe partea cealaltă, cu fetele. Ele stiu că am văzut-o.

- Ei bine, eu nu voiam încă să merg acasă. M-am gândit că am fi putut continua acest joc plăcut.

- Un joc! Nu a fost doar atât. Zău, Gareth, dacă te-ar auzi cineva!

- Păi, Glen e la treisprezece mii de mile distanţă, asa că nu mă poate provoca la un duel. Şi dacă nu a fost o joacă, cel puţin a fost ceva foarte plăcut. Pentru Dumnezeu, Faith, opreste-mă! Mă faci să vorbesc ca cei din Evul Mediu!

- Eu? Nu sunt eu. Eu mă aflu de-abia în zilele pioneratului. Tu esti de vină! Te-ai lăsat ademenit de fecioare îndurerate, cavaleri salvatori si marinari îndrăzneţi. Bine, arată-mi Saltul Războinicilor, dacă ai impresia că fetele nu au făcut-o cum trebuie, apoi ne vom întoarce. Poate o conving pe Prudence să continue cu istoria după primul război mondial cât timp ceilalţi pregătesc masa. El se opri din mers.

- Nu, Faith, nu diseară. Nu cu toţi de faţă. Buni o să-ţi spună ea singură restul. Trecutul apropiat este puţin prea dureros. Îi este teamă că nu s-ar putea stăpâni. M-a rugat să-ţi spun asta.

- E nevoie ca într-adevăr să te vadă ca pe una de-a ei când se va hotărî să-ţi spună. Femeile de vârsta ei ezită înainte să mărturisească asemenea lucuri celor din generaţia noastră.

- Poate că da, dar ştie că o iubesc foarte mult. El râse larg.

- Cred că tocmai am fost iertat pentru comportamentul meu îndrăzneţ. Credeam că sigur mi-am pierdut buna reputaţie.

- Prin urmare îţi ceri scuze? Dacă e aşa, atunci le accept şi voi uita totul.

- Ai putea?

Era încă prea furioasă să răspundă. Zâmbetul încă se simţea în vocea
lui.

- Oricum, nu-mi ceream scuze. Nu poţi să-ţi ceri scuze decât pentru ceva de care-ţi pare rău. Şi mi-e martor cerul, că nu-mi pare!

- Ai să fii foarte norocos dacă am să-ţi mai vorbesc până când ajungem acasă, zise Faith supărată. Dar n-a avut nici un efect asupra lui.

- O vezi ca şi pe casa ta, nu? Teren periculos.

- Păi, acolo locuiesc pentru moment. Dar acasă este acolo unde îţi este inima.

- În cazul ăsta, a ta ar trebui sa fie în Anglia, acolo unde este Glen Tankerville, în Town Planner. Dar aş putea să jur că nu este aşa. Lui Faith i se aprinseră obrajii de furie.

- Mergi prea departe, Gareth. Cum îndrăzneşti să subestimezi ceva atât de important şi artistic cum e urbanistica. Oamenii de la ţară pot fi foarte încrezuţi! Atâţia oameni n-au de ales decât oraşul. Unii tânjesc după peisaje frumoase şi nu le pot avea decât dacă oameni precum Glen le construiesc. Vorbind în felul ăsta nu-l ataci numai pe el, dar şi pe designeri. A scris cineva: cred că nu voi vedea niciodată un poem atât de frumos precum un copac si iubesc copacii

la nebunie, dar imaginează-ţi cum ar arăta Londra fără St. Paul! Probabil că omul poate crea tot atâta frumuseţe din piatră si mortar ca si din altoi si sământă.

-Vai, mă simt ca si cum sprâncenele mi-ar fi fost rase! N-as suporta să stiu că trebuie sa te înfrunt într-o dezbatere. Te gândesti la atâtea lucruri! Imi amintesti câteodată de buni. Şi ea ne răscoleste uneori. Şi adăugă încercând s-o convingă:

- Hai, Faith, iartă aroganţa si stângăcia unui necioplit fiu al pământului. Să moară sopârlele, m-ai făcut din nou să mă târăsc în faţa ta! Voi ajunge un vierme până la urmă. Dacă voi merge la un psihiatru să-mi măsoare complexul de inferioritate e numai vina ta! Nu sunt atât de nestiutor precum par. Sunt lucruri care mă tulbură si pe mine foarte mult, Faith. un copac ţine de un ţărus pentru a rezista vântului puternic care într-o sută de ani va deveni un fag urias, imaginea clopotniţei bisericii Knox pe un cer albastru de Dunedin si o pagină cu un poem tipărit pe ea. Un poem poate fi la fel de frumos precum un copac.

Il plăcea pentru asemenea cuvinte. Ah, si încă cum îl plăcea! Il plăcea si îl iubea. El ar fi putut fi un ideal dacă acum douăzeci si sase de ani mama ei nu si-ar fi pus cariera mai presus decât soţul ei. Reusi să-i zâmbească.

- Bine. ai reusit să-ţi îndrepţi greseala, prostuţule. Să-mi aduci aminte să-ţi arăt o poezie dintr-unul din caietele de însemnări ale tatălui meu. Este dedicată unui arhitect. Acum, să mergem. Voi merge pe jos, îmi place să merg încet pe acea cărăruie.

- Stai puţin, doar nu degeaba mă numesc Gareth! Domniţa se va urca în sa, si gata, pornim! O să ţi se pară destul de confortabil.

Is-a părut mai mult decât atât. enervant să se afle în faţa lui, cu pieptul lui fierbinte în spate, cu genunchii înfipţi într-ai ei. El ţinea frâiele cu o mână, lăsându-l pe Diogenes să conducă si ţinând-o cu

cealaltă. Ea se întrebă dacă într-adevăr era necesar. dar ar fi fost un lucru frumos de care să-şi amintească mai târziu. Când au ajuns la nivelul platoului împrejmuit îi zise:

- Iţi mai aminteşti poezia? Ai o bună memorie pentru poezie. Aş vrea s-o ascult.

- De ce nu? Şi recită poezia.

Vocea ei se stinse în nemişcarea câmpiilor de dedesubt. Ştia că tăcerea lui e un semn de apreciere. Apoi zise:

- Tu ai scris-o, nu-i aşa Faith? De aceea tatăl tău a păstrat-o!

- Da, eu am scris-o.

- A fost publicată?

- Da, într-o revistă englezească. Apoi adăugă, ca un om care mai degrabă afirmă ceva decât pune o întrebare, şi fără ca Faith să corecteze presupunerea falsă:

- Şi ai scris-o pentru că vreun tip ciudat - ca mine - privea oarecum critic munca lui Glen. Dacă simte aceste lucruri pentru arhitectură, atunci din planurile sale vom avea parte de mai multe clădiri în stilul vechi, şi nu de nenorocitele astea de blocuri care ne înjumătăţesc cerul şi interzic copiilor orice contact cu pământul sănătos. Retrag tot ce-am spus în legătură cu Glen. Dacă el ţi-ar fi putut inspira un asemenea poem, cu toată dragostea ta pentru mare, cer şi copaci, atunci n-am de ce să-mi fac griji că n-ar fi pustiul potrivit pentru tine.

E bine pentru el să creadă asta. A fost scris pentru un prieten de-al lui Stephen. I-a dus pe amândoi în jurul lui Backs, în Cambridge, într-o zi albastră şi auriu-trandafirie de iulie. Le-a vorbit despre ambiţiile sale de a proiecta biserici şi colegii moderne pentru ca liniile lor să nu aibă vârstă, ci să treacă testul timpului cum au făcut-o şi acestea şi nu vor fi niciodată dispreţuite de generaţiile următoare ca nişte produse ale unui timp grotesc.

Capitolul 6

Prudence sugeră ca următorul loc pentru discuţii să fie căsuţa de vară.

- Gareth mi-a spus că ţi-a explicat de ce prefer să fiu singură.

- Draga mea, Gareth mi-a spus povestea acelor ani, după cum ştii. Nu te amărî cu asta acum. Ştiu că această carte va fi tipărită în particular şi distribuită printre rude şi prieteni, dar e bine să se treacă peste aceşti ani, pentru binele lui Julian si Leonie. Apoi Prudence spuse un lucru surprinzător:

- Nu doar pentru binele lor, Faith, dar şi pentru memoria Philippei. Faith scoase un uşor sunet de surprindere. Prudence adăugă, cu un zâmbet ce mări contururile drăgălaşe ale gurii: Faith, Gareth are ceva împotriva Philippei din cauza mamei sale. O urăşte cu toată fiinţa lui. Probabil că după ce acest jurnal va fi terminat şi va şti că numele ei nu va mai apărea nicăieri, atunci poate că o să-i treacă, dar eu nu pot simţi aceeaşi animozitate pentru ea, chiar dacă fiul meu a suferit atât de mult din pricina ei. Asta până când Leonie a sosit în Goblin Hill şi ne-a adus atâta bucurie. Dar când mă gândesc la acele sute de mii, milioane chiar, care o văd la televizor şi sunt emoţionaţi de felul cum joacă, mă întreb dacă ar fi trebuit să fie judecată după standarde obişnuite. Aşa că nu ar fi drept să-i pătăm imaginea. Şi în afară de asta.

- In afară de asta? Prudence si-a asezat palmele într-un fel de gest mistic. Faith, n-as putea s-o urăsc niciodată. Vezi tu, n-am putut să n-o plac pe Philippa. La fel si Rob. Poate de aceea ne-a durut atât de mult. Am iubit-o pur si simplu. In special Rob, simţea că este fiica pe care n-a avut-o niciodată. S-a închis în sine, nu vorbea despre asta, nu am avut cum să comunic cu el în vreun fel. A fost aproape un miracol când Gareth a venit să lucreze aici pentru noi si i-am invitat mama si surorile să vină aici în vacanţe. Cred că într-o zi un mic

Duncan MacIntyre Morgan se va ocupa de terenurile astea. O simt cu toată fiinţa mea.

Faith îsi adună hârtiile si se ridică. Se aseză lângă Prudence si punându-si braţul pe umerii ei îi zise:

- Nu mă mir de ce Julian, cu o mamă ca tine, nu este nefericit. Şi ce-mi place mai mult e că nu ai urât-o pe femeia care i-a răscolit viaţa fiului tău.

Prudence si-a pus mâna pe cea de pe umăr si bătând-o încet, zise:

- Iţi mulţumesc, draga mea. Dar nu sunt un înger. Am încercat s-o urăsc, dar n-am putut. Şi nici tu Faith nu ai spus nimic împotriva ei. E bine să dai peste o fată atât de înţelegătoare. Te superi dacă îţi spun ceva personal? Intr-un fel, din acest motiv ţi-am povestit lucruri atât de personale. Privind în urmă la acea căsătorie, e usor să-mi dau seama de ce nu a mers. Asa că, în legătura cu propria-ţi viaţă, adu-ţi aminte că e atât de usor să faci o mare greseală. Fii sigură că viaţa pe care o duce acest Glenn Tankerville este cea care te-ar satisface. Dacă îl iubesti cu adevărat nu contează, chiar dacă n-o să-ti fie usor. Dar. cercetează-ţi inima. Poate că vei găsi mai multe lucruri în comun în altă parte. Până aici putea merge.

A trebuit să lase lucrurile în stadiul ăsta. Faith rămase nemiscată. Aluzia era evidentă. Asadar nu numai gemenii făceau pe-a peţitorii. Prudence văzuse cum viaţa fiului ei fusese răvăsită prin căsătoria cu o persoană care nu a iubit aceste pământuri. Au vorbit despre asta. Văzuseră în ea fata care poartă numele iubitei lor surori, o soţie ideală pentru Gareth. Cineva care iubeşte păşunile mereu schimbătoare şi aşezământul fermei cu toate comorile ei, cineva care este atras de trecut şi înfăţişează istoria familiei într-un jurnal care va dăinui în timp. Dar dacă ar şti. Deşi Gareth era atras de ea, de-abia aştepta ziua când cei care-i amintesc de Philippa Meredith, ar ieşi definitiv din

vieţile mamei şi tatălui său vitreg. Şi dacă ar şti cine este, ar alunga-o înainte ca tatăl ei să se întoarcă.

Avu sentimental că Gareth îşi pierduse timpul. N-o să urmeze nimic după acea îmbrăţişare neaşteptată de pe vârful stâncii, când i s-a părut că i-a cerut să compare ceea ce simţise în braţele sale cu afecţiunea pentru Glen. Fusese surprinsă când primise prima scrisoare de la Glen. Ii spusese că i-ar plăcea s-o vadă când se va întoarce din Europa şi că o va contacta atunci. Intre timp, aştepta cu nerăbdare răspunsul ei. Il făcu să aştepte, după care îi scrisese spunându-i că nu înţelege de ce nu acceptă ideea că nu doreşte să reînnoade vreodată relaţia pe care au avut-o - că vizitase proprietatea rudelor ei, iar aceştia doresc pe cineva care să le scrie istoria familiei, aşa că se ocupa de acest lucru. Cu toate acestea, se gândise că ar fi deranjant pentru ei să le spună cine este, iar acest scurt contact stabilit cu ei, a lămurit unele lucruri dinlăuntrul ei, dar că va pleca de acolo când va termina totul şi nu s-a decis unde va locui în Noua Zeelandă - sau poate la Mark Denby care până la urmă este tatăl ei vitreg. Şi că îi urează mult succes în carieră.

Tot felul de posibilităţi tentante îi veneau în minte, încât se gândi să-i spună lui Gareth că s-a decis să nu se mărite cu Glen Tankerville, iar apoi, dacă acesta o va cere în căsătorie, să-şi ascundă în continuare identitatea. Dar de fiecare dată raţiunea respingea această idee. Dacă vreodată, ar fi aflat, ar fi acuzat-o de o înşelăciune crasă şi şi-ar pierde încrederea în ea. Ar fi ieşit la iveală. De exemplu, Glen şi mama lui ştiau. Şi aceasta poate că ar fi cedat tentaţiei de spune vreunei prietene bună de gură acest amănunt picant despre o actriţă renumită. Nu Faith, nu te amăgi cu ideea că ar exista vreo posibilitate ca nimeni să nu afle. Termină-ţi treaba si pleacă.

Ideile principale fuseseră deja stabilite. Nu va avea sfârsitul pe care si l-ar fi dorit, dar oricum era imposibil. Avea experienţă,

câstigată din colaborarea cu Stephen Charteris, de a aprecia în ce moment aceasta se va sfârsi. E mai bine pentru cei ce o vor citi, să se termine cu Julian, nepotul lui Duncan si Euphemie, care si el a ramas în Goblin Hill. Acum, că terminase de strâns tot materialul, stia că era prea valoros pentru a fi tipărit în particular si distribuit local. Fără ca familia să stie, contactă un redactor de la Wellington pe care-l cunostea foarte bine. Acesta păru foarte entuziasmat la telefon.

- Faith, într-o săptămână sau două voi fi în Oamaru si Dunedin cu niste afaceri, asa că voi trece si pe la tine. Ei nu trebuie să stie că e în legătură cu această carte, decât după ce voi arunca un pic ochii pe ea. Cred că însusi numele Faith Charteris pe copertă i-ar asigura o vânzare bună.

Faith era fericită, pentru că putea face ceva pentru scumpa ei familie necunoscută lor. Sosise si noaptea când telefonul sună in hol. Gareth îi zise, ridicându-se să închidă sonorul televizorului:

- Faith, răspunde tu, te rog! Se auzi vocea operatoarei care cerea confirmarea numarului:

- Acesta este un apel internaţional privat din Canada. Domnul Julian Morland doreste să vorbească doamnei Robert Morland. Este acolo?

Faith simţi cum inima este gata să-i sară din piept. Ah, dacă n-ar fi fost un apel privat. Dacă i-ar fi putut auzi vocea tatălui ei, cerând să vorbească cu mama lui. Ar fi fost atât de frumos! Spuse:

- Da, doamna Morland este aici, o chem imediat. Se întoarse, cu ochii sclipind din pricina bucuriei pe care bunica ei o va simţi si-i zise:

- Este pentru tine, draga mea. Fiul tău te sună din Canada. Ochii ei căprui erau la fel de radioşi precum cei ai unei tinere fete. Se ridică, andrelele scăpându-i din mână şi spuse încet:

- Rob, mergi la celălalt telefon, să putem vorbi împreună.

Acesta traversă camera cu viteza unui tinerel. Cu toţii s-au

abţinut să mai scoată vreun cuvânt pentru a nu deranja. Păreau şi ei foarte interesaţi, încercând să prindă din răspunsurile lui Prudence despre ce era vorba. Şi ea era bună cu ei, repetând cuvintele mai importante, pentru ca ei să prindă miezul. Faith află că sunase din simpla dorinţă de a le auzi vocile. Era totul în regulă. Fiecare fu chemat pe rând la telefon, iar gemenii îşi împărţiră convorbirea, aşa cum făcură şi Prudence cu Robert. Julian şi Leonie îşi smulgeau receptorul unul altuia. Când Gareth vorbi cu ei, Faith avu un puternic impuls de a se repezi la celălalt aparat. Gareth fu foarte drăguţ, spunându-i:

- Da, îmi închipui că amândoi vă doriţi să ajungeţi cât mai repede acasă, dar încă nu cedaţi impulsului de a veni, oricât de mult vrem şi noi să vă avem aici. Profitaţi de orice moment petrecut acolo. Apoi, surprinzător, rosti numele ei: „Faith?...Da, este aici. Sunt sigur că i-ar face o mare plăcere să vă vorbească." Şi se întoarse:

- Buni şi mătuşile te-au lăudat atât de mult, Faith, încât vor să-ţi mulţumească pentru tot ceea ce faci. Faith simţi cum inima o ia la goană. Urechile îi plesneau, dar reuşi să se liniştească. Leonie zise:

- Ah, Faith dragă, n-am putut să nu ne amintim de tine, aşa că îţi trimitem salutări din ţara arţarilor. Leonie spuse:

-Vreau să te rog ceva. Te rog, te rog mult, nu pleca sub nici o forma de la Goblin Hill până când nu ne întoarcem! Faith îşi ţinu respiraţia.

- De ce?

Leonie răspunse:

- Pentru că Julian e de părere că nimic din ce-ţi vor spune mătuşile sau părinţii săi nu va arăta cât de multe lucruri ei înşişi au facut pentru proprietate si familie. Isi preamăresc strămosii si îsi subestimează rolul pe care ei l-au avut, asa că vrea să se asigure că se va face dreptate. Promiţi că vei rămâne? Nu contează costurile. In

afară de asta, se pare că le-ai adus un suflu de viaţă nou, tuturor. Niciodată nu am primit scrisori atât de optimiste.

Faith simţi cum creste în sufletul ei mulţumirea de sine. Cât de minunat era să fie rugată să promită un asemenea lucru. Să fie aici când se va întoarce tatăl ei! Promise. Leonie zise:

- Ţi-l dau pe Julien. Faith se bucură că trebui să iasă din cameră pentru că ochii îi erau înceţosaţi. Era un om direct si evident că nu-si pierdea timpul cu introduceri. Ii spuse:

- Bună, Faith. cât de minunat este să rostesc acest nume către cineva din Goblin Hill. Mă face să pun sosirea ta pe seama Providenţei. Simt ca si cum prezentul s-ar fi transformat într-un ecran pentru mama mea, oferindu-i un trecut fericit. Insist asupra a ceea ce a spus soţia mea. Nu ai nici un angajament urgent care să te facă să pleci înainte să ne întoarcem, nu-i asa? O, e bine. Aproape că ne-a nelinistit gândul că în sfârsit istoria familiei va căpăta o formă definitivă. Sunt lucuri care cu siguranţă trebuie pomenite, nefiind spuse de ceilalţi din pură modestie. A fost o bucurie să citim scrisorile lui Gareth. Se pare că ai acelasi spirit de aventură riscantă cum avea si draga mea mamă. In mod sigur ai facut o impresie puterniăc dacă Gareth a vorbit despre tine atât de frumos dupa ce i-ai găurit masina nou-nouţă! Da, mi-a spus despre acel început atât de pesimist.. .si în cel mai mic detaliu. Nu, tatăl meu drag, nu chiar toate detaliile. Nu ţi-a spus că a crezut că sunt bărbat pentru că primul meu nume este Meredith. Reusi să râdă.

- Imi fac nemeritat de multe complimente pentru că îsi imaginau că scriitorii sunt niste fiinţe iresponsabile, cu capul în nori toată ziua, mestecând vreun creion si fără vreo înclinaţie spre farfurii si mese regulate. M-au făcut să mă simt ca acasă. Trebuie să închid, domnule Morland, cred că vă costă o avere. vreţi să le mai transmiteti ceva celorlalţi?...a, doar noapte bună tuturor. Da, ne vedem când vă veţi

întoarce, la revedere. Se întoarse din faţa telefonului şi nu-şi dădu seama că ochii îi erau atât de ficşi, încât ceilalţi se întrebau de ce.
„ Ce dragi îmi sunt aceşti oameni nebuni şi extravaganţi", îşi spuse.
Deodată, Gareth se ridică în picioare, traversă camera şi ieşi afară.
Faith privi în urma lui încruntându-se.

- S-a-ntamplat ceva? Prudence zise:

- Lasă-l în pace, faptul că i-a auzit vocea mamei sale, cred că a fost prea mult pentru el. Bărbaţilor nu le place să-şi exteriorizeze sentimentele. Faith spuse:

- Da, majoritatea bărbaţilor nu, dar Gareth nu e genul care să le ascundă, după cum am aflat.

Prudence o privi şi izbucni în râs, dar cu toate întrebările lor, nu spuse de ce. Nici caii sălbatici nu ar fi putut scoate de la Prudence ce văzuse în acea zi pe Treptele Turnului. Faith era profund mulţumită. Poate că nu totul era perfect, dar cel puţin Leonie îşi dorea ca ea să fie aici când se vor întoarce, aşa că-şi va putea aminti mai târziu de săptămânile petrecute cu însuşi tatăl ei, în timp ce va scrie istoria familiei- a familiei lor. Zilele îi erau pline. Işi petrecea ore întregi în mansarda pe care o foloseau drept pod. Era plină de fotografii vechi, mărunţişuri, scrisori care dezvăluiau mici incidente altfel uitate, toalete de gală bătoase cu volanele destrămate, gulere şi manşete galbene din dantelă, mănuşi, fulare din pene, programe ale unor petreceri mondene, evantaie, lucruri care adăugaseră eleganţă unei lumi noi, neînblânzite. Gareth râdea când o găsea acolo, cu fruntea prăfuită din pricina mâinilor cu care îşi îndepărta părul castaniu strălucitor şi cu ochii tot mai încărcaţi de vise, pe măsură ce dezgropa trecutul.

Gareth descoperi că stăpânea foarte bine şi arta fotografiei.

Aşeza multe relicve, altfel neînsemnate, pentru a le fotografia şi a scoate astfel un tablou. Iar pe Gareth îl privea deznădăjduită spunându-i:

- Este atât de mult material încât e o pură agonie să aleg ceva. Ar trebui să stau departe de mansardă. Nu voi termina curând cu notele de subsol, gândindu-mă la vreo comoară care se află aici şi care trebuie neapărat să fie menţionată cu toate că ce am scris până acum e aproape de mărimea declinului şi decăderii lui Gibbon!

Gareth o asculta şi se aşeza pe podea lângă ea. Stătea cu picioarele încrucişate şi caietul de însemnări pe genunchi. Nişte paie îi căzură pe file. Se uită în sus, râse, apoi îi zise, periindu-i cu o mână părul şaten:

- Arăţi de parcă ţi-ai fi vârât capul în coşar, odată cu caii. El zâmbi larg:

- Troy s-a întors deodată şi a aruncat în mine chiar atunci când îşi scotea capul. M-am gândit că am scăpat de toate resturile. Fân în toată regula, nu-i aşa? Ea râse:

- Doar pe dinafară.

- Ce vrei să spui? Ea se uită în altă parte:

- Păi, fânul dă oricui un aer idilic. Dar cu nimic altceva în cap decât treieratul ovăzului sau scosul ridichilor. Şi. El o întrerupse:

- Şi.

Ea ridică din umeri.

- Numai că ştii atâtea lucruri. Cu greu se iveşte vreun subiect despre care să nu ştii câte ceva. Pe faţa lui apăru o grimasă.

- Doar din pricina cititului. Intr-o lume a cărţilor, nimeni nu trebuie să se limiteze, chiar dacă a fost nevoit să abandoneze şcoala la cincisprezece ani.

- Fals, Gareth. Chiar dacă ai abandonat şcoala la cincisprezece ani. Tu nu aveai de ce să faci asta. Ai avut de ales, iar prin decizia ta i-

ai oferit mamei tale cea mai frumoasă viaţă pe care ar fi putut-o avea. Ii văzu roseaţa urcând pe sub pielea arămie, dar însi dădu seama după privirea din ochii căprui că era mulţumit. El zise:

- Ei, Faith, nu vreau lauri de pe urma deciziei mele. Făcând lucrul ăsta, mi-am oferit si mie viaţa pe care mi-am dorit-o.

- Dar ai fi preferat mai întai Lincolnul, nu-i asa?

- Da, dar cu excepţia unor momente când devin constient de golurile pe care le am, totul mă recompensează.

- Sunt sigură de asta. Nu am observat goluri care să fie semnificative. Singură doar capacitatea ta de a citi, ar fi invidiată de orice student. Ai fost liber să citesti ceea ce ai vrut. Exisă diverse lucruri în viaţa unui student de universitate de care acesta ar prefera să se lipsească. Dar mă bucur că de-a lungul timpului nu ai rămas cu vreun regret de pe urma asta. E un lucru de care oricine trebuie să se păzească. E foarte usor să-ţi plângi de milă, nu numai pentru lucurile la care ai renunţat din propria-ţi dorinţă, dar si pentru acelea ce ţi-au fost refuzate din pricina unor împrejurări vitrege.

El o privi curios:

- Mi se pare cumva o urmă de regret în cuvintele tale? Despre ce fel de circumstanţe vorbesti, Faith?

Ea nu răspunse. El spuse impacientat:

- Hai, Faith! Ştii toate secretele familiilor MacIntyre si Morgan. Chiar trebuie să ne ascunzi mereu câte ceva? Asta e pentru că ai fost singură la părinţi, adusă târziu pe lume, fără ca măcar să iesi afară din casă pentru a merge la serviciu. Nu pari să le faci confidenţe unora de varsta ta. Mai degrabă ai vorbi cu buni, decât cu mine, despre propria ta viaţă.

- Cred că mi-ar veni mai usor. El îi trase carnetul de însemnări de pe genunchi, se ridică, o trase si pe ea în picioare si îi ţinu încheieturile mâinilor. Frunţile le erau plecate, iar dedesubt, privirile

atente.

- Sunt momente când mă superi foarte tare, Faith. Dar nu pe tine, ci pentru tine. E ceva în neregulă si vreau să stiu ce, numai că nu ai încredere în mine. Şi asta mă roade. Te lupţi cu ceva. Pari atât de singură, de nefericită, în ciuda lui Glen Tankerville. Haide, oferă-mi privilegiul unui prieten. Spune-mi ce e.

Privi în jos, muşcându-şi buza. Era adevărat. Şi ar fi dat orice să-i spună - dar era singura persoană care n-ar fi putut-o ajuta. Nu trebuia să se simtă tentată.

El spuse:

- E greu să înţeleg de unde atâta reticenţă, când încă de prima dată mi-am deschis sufletul în faţa ta.

- Ce vrei să spui?

- Când ţi-am spus ce simt pentru Philippa Meredith, îţi aminteşti? Când ţi-am spus cât de bine o să-mi pară când îţi vei fi terminat lucrarea, iar mama nu va mai fi nevoită să trăiască în umbra ei. Am fost surprins de cuvintele mele - nu sunt genul de lucruri pe care să le spui cuiva pe care abia l-ai cunoscut. Dar eu am făcut-o şi asta pentru că nu am vrut ca tu să-ţi foloseşti primul nume. Şi asta s-a întâmplat în prima jumătate de oră după ce ne-am întâlnit. Ar fi de crezut că până acum mi-ai putea spune ce te frământă. Dar tu numai primeşti confidenţe, nu şi dai.

Un val de paloare trecu peste chipul lui Faith. El o privi, încrezător. Intr-unul dintre aceste momente de singurătate şi sinceritate, ar fi putut să se elibereze de ceea ce o rodea pe dinăuntru.

O văzu cum, treptat, îşi recapătă acea stăpânire pe care tocmai începuse să o piardă. Totuşi ea îl privi cu onestitate:

- Da, Gareth, ceva mă frământă în unele momente, dar nu-ţi dai seama de ce nu pot să vorbesc despre asta? Pentru că nu este doar

secretul meu. Are legătură şi cu altcineva, iar dacă îl dezvălui, acea persoană pe care o iubesc cel mai mult pe lume, ar avea de suferit. Ah, de ce spusese asta? Adică l-ar fi rănit cel mai mult pe Gareth Morgan şi pe mama lui? Buzele lui se strânseră, iar liniile lor se adânciră în obrajii arşi de soare.

-Atunci, eu nu mai am nimic de spus, Faith, dacă are legătură cu Glen. M-au trimis să-ţi spun că masa e aproape gata. Dar dacă vei simţi vreodată nevoia să vorbesti cu cineva, sper ca eu să fiu acela la care vei veni.

Se opri si adăugă direct:

- Ca un frate, vreau să spun.

In timp ce coborau pe scări umăr la umăr, Faith se simţi nelinistită. Nu numai din pricina ei, dar si pentru că si el simţea această asemănare sufletească, recunoscând în ea ceva ce si ea recunoscuse în el. Dar era singura care stia că nu avea cum, nu putea să meargă. Inainte să intre în cameră, Gareth spuse:

- E bine că fetele se întorc mâine din vacanţă. Sunt o pereche atât de nebună încât complexele, vina, inhibiţiile, se topesc precum gheaţa în soare. Se întrebă de ce folosise cuvântul vină. Pentru că era exact ceea ce simţea. Fiica Philippei n-ar trebui să se afle aici! In privinţa fetelor, era adevărat. Umpleau fiecare moment, nelasând ore goale îndoielilor. Lui Faith i se părea că pentru ele timpul fuge altfel, ca si cum totul ar fi fost o idilă, plină de amuzament. Mătusile insistară ca Faith să facă o pauză. Faith zise:

- Mi se pare că sunt răsfaţată. Majoritatea dactilografelor muncesc la fel de mult ca si mine. Nu este o muncă atât de extenuantă. Hope zise, perspicace:

- Dar majoritatea dactilografelor copiază pur si simplu. Tu faci o treabă creativă care este mult mai extenuantă. Cu siguranţă, îţi consumă energia. Să ţesi faptele într-o carte, trebuie să fie o sarcină

colosală. Te suprasoliciţi.

- Sunt de acord, zise Gareth. In afară de asta, dacă îsi rupe din timp pentru a sta cu fetele, îmi ia de pe umeri sentimentul responsabilităţii pe care îl simt pentru ele. Dar ai grijă, Faith, nu recupera noaptea. De fiecare dată când îl iei pe Troy pentru o oră, noaptea dispari s-o recuperezi. E un complex de vinovăţie. Faith îsi schimbă expresia feţei.

- Sunt plătită pentru asta. Chassie zise:

- Ah, nu sunt cine ştie ce bani, dar uneori lucrezi ca un demon posedat. Nu trebuie decât să-ţi imaginezi că eşti o prietenă invitată aici pe perioada vacanţei. Faith îi zâmbi.

- Sigur, voi fi un musafir, dar musafirii nu cer bani. Sunt de acord dacă nu mă plătiţi pentru două săptămâni. În final au aprobat, mulţumiţi să o vadă relaxată. Prudence spuse:

- Ai nevoie, Faith. Araţi îngrijorător uneori. Prudence crezu că ştie de ce. Fata asta se străduia din răsputeri să-şi păstreze o loialitate veche, nu uşor de păstrat, în timp ce era evident că se simţea atrasă de Gareth, deşi era în continuare logodită cu acest Glen. Prudence spera că aştepta momentul potrivit, după ce s-ar fi reîntors în Noua Zeelandă. S-ar întoarce fata în Golful Vulturilor, spre a-şi cântări sentimentele, faţă în faţă cu el? Viaţa nu e uşoară pentru nimeni, mai ales pentru tineri. Chiar dacă nu era ceva atât de categoric precum o logodnă, Faith credea că o desparţire l-ar răni prea mult pe acest Glen, iar ea era genul care să fie atentă la acest lucru. Câteodată se simţea atât de neajutorată! Prudence era destul de sinceră cu ea însăşi încât să nu-şi dea seama că nu era chiar imparţială. Gareth îi era la fel de drag precum i-ar fi fost propriul ei nepot, iar dacă s-ar însura cu o fată pe nume Faith, şi încă una pe măsura lui, i s-ar părea a fi mâna destinului. Robert era şi mai pornit pe ideea asta. În fiecare

noapte, când se pregăteau de culcare, vorbea despre asta.

- Nu este logodită cu acest tip din nord, sublinia el. Ar fi cu totul altceva dacă ar purta un inel de la el. Mi-aş fi dorit să nu fi avut pe nimeni în Anglia. Fata asta e atât de potrivită pentru Gareth al nostru! Prudence ţinea încă numai pentru ea acea imagine a îmbrăţişării la care fusese martoră. Dacă ar şti, Robert n-ar putea să se stăpânească. Megan, sora lui Gareth, zise:

- Faith, e atât de ciudat, acum ai început chiar să vorbesti ca noi. - Ce vrei să spui? Eu.

- Poate că tu nu ai observat, dar puţin mai înainte ai spus: "Mi se pare că sunt răsfăţată." E o expresie pe care o folosim în Dealul Spiritelor. Eu n-am observat câte expresii am luat de aici, decât atunci când am ajuns la internat, iar celelalte fete au observat. Cei din familia MacIntyre, din Dealul Spiritelor, se pare că au aproape un dialect al lor. La scoală am făcut un proiect despre a patra generaţie care a trăit la fermă si am menţionat acest lucru. Practic, atât de mult timp a fost o unitate izolată, încât stilul de viaţă a rămas încremenit într-un model îndepărtat. Faith era încântată.

- Nu te opri, Megan. Dacă ai observat asemenea lucruri, tu ar fi trebuit să fi scris istoria familiei, nu eu. Am menţionat acest lucru în carte. Am spus că readuci la viaţă câte o filă a trecutului, cât stai la Capul Spiritelor. Într-o mare măsură, e pur Walter Scott. Atunci când fetele spun despre Gareth că foarte rar îsi iese din pepeni, dar atunci când o face, o face cum trebuie. Gareth era indignat. Faith, probabil că tu nu l-ai văzut până acum într-o asemenea dispoziţie înspăimântătoare, dar dacă se va întâmpla vreodată, ai grijă! Lui Faith si Gareth li se încrucisară privirile si izbucniră în râs. Gareth zise:

- Gresesti, Rowena. Prima dată când ne-am întâlnit eram într-o asemenea stare. Fetele săriră imediat.

- Dar de ce?

- Pentru că mă asteptam ca dactilografa mătusilor să fie un bărbat. Mi-am iesit din pepeni. Megan răspunse isteţ:

- Dar curând după aceea ai renunţat să mai fii nervos, nu-i asa dragă frăţioare? Gareth îsi privi surorile serios.

- Mai bine v-aţi spulbera orice speranţă în direcţia asta. Faith nu este chiar logodită, dar este «atasată». De cineva din Golful Vulturilor. Şi se întoarse către Faith.

- Îmi pare rău , Faith, dar e mai bine să le opresc pe surorile mele înainte să se împotmolească definitiv.

Rowena se enervă.

- Ce ghinion! Noi am crezut că e ceva predestinat, o pereche făurită în ceruri. Îi place tot ceea ce facem, este printre favoriţii gemenilor, iar Gran şi Grandy cred că poartă un soare în suflet, şi. Fratele lor le privi încruntat:

- Şi voi două aţi crezut că ar fi un sfârşit potrivit pentru istoria familiei, ca eu să aduc o fată pe nume Faith, care are până şi aceeaşi înfăţişare ca a lui Faith, aceea care a murit în timpul epidemiei! Megan i-o întoarse:

- Ei, şi ce e rău în finalurile fericite?

- Nimic, prostuţo! Sunt în favoarea lor. Ca de exemplu, al celor ca al mamei. În afară de dragostea lui Pete, nu încercaţi să trageţi nişte sfori în cazul ăsta, fetelor. Se pare că aţi uitat că un asemenea final n-ar fi unul plăcut pentru Glen Tankerville.să piardă o fată ca Faith! Ar trebui să-i citiţi scrisorile umflate pe care i le trimite! Simplu şi de efect.

Avea în voce ceva care anunţă sfârşitul conversaţiei. Faith avu impresia că fetele au simţit regretul din tonul lui Gareth. Poate că insistenţa lui Glen a fost un lucru bun. Sub nici o formă nu a luat în serios răspunsul ei la prima sa scrisoare, prin care punea capăt relaţiei. Era revoltător, mai ales tonul scrisorilor următoare, care

păstra ideea că totul a fost doar o ceartă de îndrăgostiţi şi vor continua lucrurile de acolo de unde le-au lăsat, când se va întoarce. Scrisorile sale erau pline de laude la adresa propriei persoane, de cât de impresionaţi au fost toţi de ideile şi inovaţiile sale; ataşase tăieturi de ziar unde era numele său, şi subliniase că făcuse cunoştinţă cu foarte multe vipuri. Ce i-ar mai fi putut spune? Că acum ştie că originea ei este impecabilă, că o consideră demnă să ducă mai departe numele familiei Tankerville? De fiecare dată, Faith crezu că-si strânge pumnii de furie, dar se gândi că ignorându-le pur si simplu, e cel mai bun lucru. Va renunţa el în cele din urmă. Dar cel puţin scrisorile au ajutat-o să-si joace rolul. Gareth zise:

- Ei, acum trebuie să mă întorc la legatul gardurilor. Îmi puteţi aduce o cească cu ceai pe la trei, fetelor. Faith zise:

-Voi ajunge si la partea cu cele legate de călărie. Să ducem caii spre ţărm.

În timp ce iesea din cameră, le auzi pe fete spunând cu voce joasă:

- Un atasament. Poate să nu însemne nimic. Poate o mică greseală. Faith hotarî să le ignore. Ce săptămâni au urmat!

Îsi umpleau fiecare moment călărind, hoinărind toată ziua, ajutându-l pe Gareth să strângă oile, hrănindu-le, curăţând grajdurile, coteţele, remorcând oile pentru a fi duse în târg, punându-l pe Robert să le ducă la pescuit, stând la fermă si umplând frigiderul cu prăjituri, pentru atunci când se vor întoarce parinţii lor. Au fost încântate când redactorul, prietenul lui Faith, a rămas la prânz si cină. Se gândeau că nici una dintre colegele lor nu a făcut cunostinţă vreodată cu un editor în carne si oase. Acesta a fost încântat de remarca lor, simţindu-se ca un tigru la grădina zoologică. Au crezut că negociază cu Faith pentru niste treburi ale tatălui ei. Amândoi se închiseră în birou toată după-amiaza, iar la cină, editorul a facut un anunţ întregii familii.

- Familia MacIntyre din Dealul Spiritelor e mult prea bună pentru a fi tipărită în privat. Condiţiile istorice si schimbările ce au avut loc timp de o sută douăzeci de ani, destul de ciudaţi, sunt ţesute cu atât de multă maiestrie în contextul familiei, încât cartea va intra în rândul publicaţiilor noastre despre familii întemeietoare. Am sugerat puţine modificari. Faith a lucrat atât de mult timp cu tatăl ei, încât este cea mai bună dintre cei ce se ocupă cu istoriografia. Nu este nici o îndoială că a mostenit acest talent. Faith îsi coborî usor privirea. Bineînţeles, nu putea fi adevărat. Când şi-a ridicat privirile, le-a întâlnit mai întâi pe cele ale lui Gareth, apoi ale bunicii, bunicului, mătuşilor...mândria şi bucuria pe care a văzut-o în ochii lor au recompensat-o suficient. Griff Melon zise:

- Numele Charteris pe copertă va reprezenta un bun început pentru vânzări şi desigur este o fericită coincidenţă că celălalt este Faith . E o întâmplare binevenită. Desigur, nu mă încântă ultimul capitol. Este un pic în contra celorlalte. Bineînţeles că acum e de-abia schiţat. Dar m-am gândit la ceva. Ştiu că nu e o scriere de ficţiune, pentru a i se da un altfel de final, dar simt că-i mai trebuie ceva. Prudence spuse atunci un lucru ciudat.

- Nu cred că e cazul să fie încă terminat. Timpul are darul de a scrie finalurile în locul nostru.

Fără nici o îndoială, din pricina finalului, Faith făcuse noapte albă. S-a tot foit, întorcându-se de pe o parte pe alta. Se gândi la Stephen, cum l-a auzit spunând odată într-un interviu, că atunci când începe o carte ştie două lucruri. începutul şi sfârşitul. Capitolele de mijloc îl îngrijorau. Dar această carte, ce conţinea experienţa reală a patru generaţii, nu putea avea un sfârşit fictiv. Trebuia să fie real. Nimeni nu ştia că adevăratul final n-ar fi putut fi dezvăluit vreodată. Pentru că-l iubea prea mult pe Gareth pentru a-i pricinui vreo supărare.

Capitolul 1

Doar în ultimele scrisori către Mark Denby, Faith fu naturală si sinceră. Îi ascunse foarte puţine lucruri - de fapt, numai ce simţea pentru Gareth. Îi spuse că animozitatea lui Gareth vizavi de Philippa a împiedicat-o să-si dezvăluie identitatea si că se gândea că cel mai bun lucru pe care l-ar putea face, ar fi să plece de aici exact cum a venit, drept cineva care a acceptat o însărcinare pe care a dus-o la bun sfârsit. Numai că a fost foarte fericită să vadă Dealul Spiritelor, să asculte istorisirile despre strămosii săi si cel puţin va avea ocazia să stea în preajma tatălui ei pentru câteva săptămâni. L-a rugat pe Mark să nu-si treacă niciodată numele si adresa pe plicuri. Scrisorile către ea erau calde si încurajatoare. Era norocoasă să aibă un asemenea tată vitreg. Iarna s-a instalat devreme, odată cu întoarcerea fetelor la scoală. Gareth o duse într-o zi la Dunedin, să ducă un teanc de fotografii vechi la un expert, pentru a fi reproduse. Au vizitat împreună Muzeul Primilor Întemeietori, pentru a verifica referinţele la primele unelte agricole si asezăminte de ferme, ce nu au fost păstrate în Dealul Spiritelor. Au sunat la scoala fetelor si li s-a permis să le scoată pentru cină si o piesă de teatru, după care s-au întors acasă în tăcere, pe o noapte cu stele ca niste paiete argintii proiectate pe o catifea albastră, cu o lună plină ce lumina întregul peisaj nocturn. Şoseaua îngustă şi înghesuită se strecura printre pantele uşoare ale Muntelui Cargill, afundându-se prin păduri de pin şi larice care arătau precum cele canadiene, apoi ieşea pe platoul larg al lagunei poleite de luna din Golful Piele-Albastră. Dar în loc să urce pe Kilmong, după ce trecură de Warrington, Gareth luă drumul de coastă. Faith îşi ţinu respireţia, în timp ce tăiau ridicătura din faţă, şi toată frumuseţea o copleşi. Spuse:

- O, Gareth, ai mai văzut vreodată o aşa frumuseţe? E atât de frumos, încât aproape doare. Pentru că nu putem opri timpul în loc şi

poate că nu ne vom mai întâlni niciodată cu o noapte ca asta, putem să mai zăbovim puţin? Vocea lui, dintr-o dată, deveni aspră, uimind-o.

- Nu, Faith, nu în noaptea asta. Mulţumeşte-te doar cu această singură privire, şi piciorul apăsă acceleraţia. Faith înghiţi dezaprobator, apoi spuse repezit:

- A fost stupid să spun asta acum în noapte. E mult prea târziu. El spuse încet:

- Nu acesta este motivul. E oricum foarte târziu, dar dacă aş fi vrut să ajung acasă, n-aş fi luat-o pe acest drum, cu gropi şi cotituri. A fost un lucru prostesc din partea mea. Am vrut să-ţi arăt aceste locuri la lumina lunii, dar acum că sunt aici, nu-ndrăznesc să mă opresc. Înţelegi? Ea zise, oarecum ferm:

- Da, îmi pare rău, Gareth.

- Ştiu că-ţi pare. Dar o să-mi treacă. Ne-am întâlnit prea târziu, asta-i tot.

Faith se bucură când ajunseră acasă. Nu ştia cum să facă faţă acestei probleme. Nu avea curajul să-şi pună destinul în mâinile lui, spunându-i cine este. Şi asta pentru că şi alţi oameni ar fi fost răniţi. Dacă i-ar fi spus cine este, iar el i-ar fi zis să plece înainte de sosirea mamei sale, atunci nu-l va mai vedea niciodată pe tatăl ei, iar cartea ar rămâne neterminată, singurul lucru pe care-l putea face pentru familia ei. Din fericire, Prudence lăsase un termos plin cu cafea pentru ei. Pusese si niste sandvisuri calde, sub un serveţel, pe o masă joasă. Într-o vază micuţă, aranjase trei trandafiri de iarnă, de o puritate de ceară desăvârsită. Focul fusese pregătit pentru a rămâne aprins. Veioza fusese lăsată aprinsă, iar celelalte lumini stinse. Amândoi priveau la cele din jurul lor, ezitând. Nici unul dintre ei nu îndrăznea să intre în intimitatea locului. Faith cunostea motivul lui Gareth. El nu stia că si ea simţea acelasi lucru. El aprinse lumina din mijloc, merse spre masă, luă câteva sandvisuri asezându-le pe o farfurie pe care o puse

alături, apoi restul le întinse spre ea, odată cu termosul, zicându-i:

- Ia-le în camera ta, Faith. Eu o să-mi pregătesc aici o ceascâ de cafea.

- Îţi multumesc, Gareth, si plecă.

Din nou furtunile băteau dinspre Polul Sud, urlând asupra ţinutului dimprejurul capului, dar erau domolite de vechea casa din spatele Stâncilor Bield. O săptămână întreagă au rămas închisi în casă, cu excepţia oamenilor care munceau pe proprietate sau lucrau în atelierele fierarilor, ori în soproane. Mătusile îi implorau pe Prudence si pe Robert să rămână până mai târziu.

- Când e casa plină, e ca pe vremuri, si este foarte usor pentru Faith să vă întrebe despre lucruri pe care noi le-am uitat.

Faith era bucuroasă că scăpase de tentaţia de a-si petrece timpul afară cu Gareth. În cea mai urâtă zi, Gareth îsi petrecu aproape tot timpul în casă. Faith o chemase pe Prudence s-o ajute să scrie niste mici întâmplări, dar se împotmoliră într-o problemă legată de cronologie. În cele din urmă, Prudence îl chemă pe Gareth. Prudence îi lăsă să lucreze. Faith avu impresia că niciodată nu-l văzuse pe Gareth atât de tăcut si de reţinut, făcând economie de cuvinte. Au reusit totusi să se concentreze asupra materialului si apărură la cină având satisfacţia că de-acum încolo totul era precum călătoria pe o mare linistită. Ceilalţi se pare că nu remarcară iritarea lui, întrucât erau angajaţi în mici discuţii şi izbucniri scurte. După ce terminară cu spălatul vaselor şi se întoarseră lângă foc, Gareth zise:

- Nu prea ai la ce te uita în seara asta la televizor. Păcat, programele de iarnă sunt de obicei cele mai bune. Faith căscă şi-şi întinse mâinile deasupra capului.

- Sper c-o să fie frumos mâine. Am înţepenit de atâta lipsă de mişcare. Ar trebui să încep să urc şi să cobor scările o oră sau două! Gareth interveni abrupt:

- Da. Bine spus. Şi eu mă simt la fel - agitat precum un tigru în cuşcă. Hai să ne luăm hanoracele şi impermeabilele şi să ieşim să înfruntăm natura! Nu pot să mai stau înăuntru nici un moment. Faith se asteptă ca ceilalţi să-i descurajeze. Părea nebunie curată, dar îşi dorea să respire aer proaspăt. Gareth a îndemnat-o să-şi pună bocancii lui Megan.

- E adevărat că o să fie al naibii de alunecos în noaptea asta. Faith zâmbi larg:

- Nu ştiu, dar eu nu văd iadul înghețat. Gareth râse şi el:

- I-ai în picioare şi nu mai face pe deşteapta. Se pare că-şi vorbeau din nou pe acelaşi ton prietenos. El îngenunche pentru a-i lega şireturile şi o privi de jos:

- Un pic dezamăgitor, nu? Dupa ce-am văzut ieri seară programul acela despre cavalerii elisabetani? Zilele cavalerilor! Şi pe Sir Walter întinzându-şi pelerina în noroi pentru ca regina să treacă. Iar eu te duc în inima sudului urlător, în bocanci!

- Oricum ar fi, Gareth, cred că te-au crescut bine. Nu crezi că oricine care ar şti că ai abandonat şcoala la cincisprezece ani, pentru ca mama ta să nu fie singura care întreţine familia, ar mai putea spera vreodată să audă sunetul armurii.. .nu al bocancilor?

El îşi termină treaba şi se ridică în picioare. Ea adaugă:

- Încă o mai aud, prin felul în care o protejezi de orice ar putea-o răni. Şi de durerea de a-şi aminti că soţul ei a fost odată însurat cu cea mai frumoasă femeie din lume. Ochii lui albaştri deveniră serioşi, căutându-i pe cei cenuşii.

- Mulţumesc, Faith. Mereu am avut sentimentul că ai impresia că exagerez, că a devenit o obsesie. Şi m-ai dezaprobat. Dar acum cred c-ai înţeles. Ea dădu din cap.

- Da. Ştiu că mereu eşti fericit când acel serial se termină.

- Da, recunosc. Dar nu mai sunt atât de îndârjit. Dar acum ştiu că

totul a rămas în urmă şi în curând totul va fi de domeniul trecutului. Cred că se va întâmpla până-n Craciun. Faith se simţi obligată să răspundă cumva.

- Gareth, chiar nu poţi să te gândeşti ca şi cum ar fi ceva încheiat definitiv? De ce trebuie să fie mereu o problemă pentru tine? Prudence mi s-a deschis un pic şi pur şi simplu o iubeşte pe mama ta. Mi se pare că Julian şi Leonie au o căsnicie extraordinară, iar mama ta trebuie să se simtă cu adevărat sigură de dragostea tatălui tău vitreg. Ce te face să simţi în felul ăsta?

- Mă neliniştea s-o văd pe Philippa atât de strălucitoare şi pretenţios îmbrăcată. M-am gândit că în felul ăsta mama ar putea căpăta un complex de inferioritate. Iar tata, văzându-şi la televizor prima iubire, ar putea deveni nestatornic.

- Da, înţeleg. Ai cunoscut anii nefericiţi ai mamei tale, dar acum că Philippa este moartă, o să devii mereu neliniştit când se va difuza vreun film de-al ei?

- Nu mă pot abţine să nu sper că nu se va mai da nimic la televizor. Dacă se dau în marile oraşe, nu avem cum să le vedem. Bineînţeles, fetele vor dori să le vadă pe toate. Dar atunci când ele nu sunt acasă, putem să schimbăm canalul. De-abia aştept să treacă anul, Faith. Am sentimentul că noul an va aduce vremuri mai bune pentru mama mea, fără nimeni care să-i amintească de cea de dinaintea ei. În timp ce înaintau pe furtună, Faith se gândi că nu numai natura din jurul ei era cenusie, dar si viitorul ei. Un viitor fără Gareth.

Fără nici o îndoială, lupta cu vântul le făcu bine amândurora. Fu nevoită să se agaţe de el în timp ce urcau pe marginea stâncii, după care ajunseră într-o scobitură, doar cu feţele expuse rafalelor de vânt.

- Nu trebuie să existe si un loc linistit în inima furtunii, Faith? Întotdeauna îmi vine în minte lucrul ăsta când sunt aici. Rămaseră

mult timp tăcuţi, privind pur si simplu peisajul miscător. Deodată, Gareth îsi puse mâinile pe umerii ei, dar nu o trase spre el. Îi vorbi la ureche:

- Faith, as vrea să stii ceva. Poate că nu am dreptul să te întreb, dar mă simt obligat. Să presupunem că ai fi venit aici înainte - înainte de a te fi atasat în vreun fel de Glen, lucrurile ar sta acum altfel? Adică, mă refer bineînţeles la noi doi.

- O, Gareth, ce întrebare! Ideea este că l-am întâlnit pe Glen prima dată. Îl cunosc de foarte mult timp. Ai stiut încă de la început că suntem aproape logodiţi. Am senzaţia că nu trebuia să aduci vorba despre asta. El răspunse încet:

- N-as fi făcut-o, cu excepţia unui lucru. Am rumegat o săptămână încercând să înţeleg. Un timp, am avut îndoieli în legătură cu profunzimea sentimentelor tale pentru el. Mi s-a părut foarte ciudat că pe prima scrisoare pe care ai primit-o de la el să nu se afle adresa de aici. Dar când mi-ai recitat poemul acela despre care mi-ai spus că l-ai scris pentru el, m-am gândit că m-am înselat. M-am gândit că eu n-as fi putut să scriu asta decât dacă ar fi fost persoana potrivită si genul de om cu care o fată ar vrea să se mărite. Asa că am acceptat ideea că m-am îndrăgostit de iubita altuia si nu mai am nici o speranţă. Mi-ai spus, atunci când îl criticam în legătură cu acele blocuri sterpe de beton pe care unii arhitecţi le proiectează, că el iubeste stilul vechi. Dar săptămâna trecută, în timp ce asteptam masina în Oamaru, mi-am umplut timpul intrând într-o bibliotecă. Căutam în nişte ziare din Insula de Nord, un articol despre nişte fertilizatori, când în Hawks Bay Herald Tribune, am văzut o fotografie cu Glen , alături de schiţa unui bloc de apartamente, pe care o executase pentru o firmă din Auckland. Erau hidoase. Ce să însemne asta, Faith?

Nimic prin care să-l scuze nu-i veni în minte. El aşteptă. Apoi o întoarse spre el spunându-i:

- Faith, ai scris acel poem pentru Tankerville?

Avu un sentiment de profundă ruşine.

- Nu, Gareth. L-am scris pentru un prieten extraordinar de-al tatei.

- Atunci, de ce ai pretins că Glen e un astfel de architect? Vreau un răspuns în întregime sincer. Poate pentru că am criticat persoana pe care tu iubeşti? Sau poate că ai vrut să te aperi?

- Să mă apăr împotriva a ce?

- Cred că ştii, Faith. Împotriva a ceea ce simţi. A sentimentelor pentru mine. Ea din nou nu răspunse. Apoi zise, cu o urmă de disperare în voce:

- Gareth, te rog! Nu-mi place analiza asta!

- Adică, ţi-e frică! Asta e bine! Ea răspunse, cu o urmă de adevăr:

- Gareth, nu este atât de simplu. Nu vreau să-ţi explic. Ţi-am spus că răceala mea are legătură cu altcineva, cu cineva pe care nu pot să-l dezamăgesc. Trebuie să plec de aici când voi termina cu slujba. Nu-mi cere să rămân. Sau să explic. Stătea nemişcat, încercând să înţeleagă. Apoi spuse:

- Bine, Faith. Uite, stai nemişcată câteva clipe. Lasă-mă să te strâng în braţe, uite-aşa. Tu numai să nu te mişti. Nu te voi săruta - aş cere prea mult pentru mine. Lasă-mă doar să te ţin aşa. Îşi lipi obrazul ud de al ei, apoi îi zise încetişor:

- Nu cer să înţeleg, dar te rog un singur lucru: dacă vreodată lucrurile s-ar schimba, nu trebuie să fii prea mândră să te întorci la mine. Faith, mai e si aerul ăsta de vinovăţie pe care uneori îl ai si care mă preocupă. Uite, stiu că ai dus o viaţă foarte diferită de a mea si ţi-ai petrecut luni de zile în unele dintre cele mai sofisticate orase ale lumii, chiar dacă în inimă ai rămas o fată de la ţară. Dacă vreodată ai făcut o greseală sau dacă ai făcut unele lucruri care mai târziu ţi-au nelinistit constiinţa, să nu crezi că n-as putea trece peste ele. Sau dacă din pricina

- nu stiu, a unei greseli de moment - te simţi legată de acest Glen, desi stii că sentimentele tale s-au schimbat, recunoaste pur si simplu. Eu voi încerca să înţeleg. Asa că nu lăsa nimic din toate astea să te facă să te ascunzi de mine.

Era profund miscată. S-a frământat puţin în braţele lui. Nu-si ridică privirea. Zise:

- Ce-mi spui sunt lucruri grave, nu e nimic din toate astea, dar o să-mi amintesc mereu de ce mi-ai spus acum. Sunt doar niste circumstanţe pe care nu le pot schimba. Ceva care mă împiedică să rămân. Dar îţi multumesc pentru ce mi-ai spus, e probabil cel mai însemnat lucru pe care un bărbat îl poate spune unei fete. Acum, să ne întoarcem. Şi să nu le spunem celorlalţi despre ce am discutat aici, bine? Şi Gareth, pentru că tot vorbim despre asta, hai să fim doar prieteni. Cred că amândoi suntem destul de maturi încât să putem face asta.

- Da, suntem, zise el, si am încredere în tine, că dacă vreodată situaţia va fi alta, vei veni la mine.

Ea spuse, fără viaţă:

- Nu se poate schimba nimic, dar. El spuse:

- Faith, e o afirmaţie prea categorică. O stare de lucruri poate că nu se poate schimba, dar oamenii se pot schimba. Acum nu te mai amărî cu asta. Am spus ce aveam de zis. Ştii ce simt. Să lăsăm lucrurile asa.

Ar fi trebuit să se bucure pentru că el credea că totul are legatură cu Glen.

La bucuria aceea se mai adăuga şi faptul că fusese singură în momentul în care Mark Denby o sună din Los Angeles. Trebuise să viziteze Hollywoodul pentru nişte afaceri. Dacă s-ar fi întâmplat să răspundă altcineva, iar el şi-ar fi spus numele, s-ar fi putut face legătura dintre el şi Philippa, ar fi fost recunoscut drept soţul şi

producătorul ei. Era atât de plăcut să-i audă vocea; se simţea uşurată şi putea fi în largul ei cu bărbatul acesta. El îi spuse că o sună pentru că nu poate rezista dorului, pentru că oceanul care se întindea în faţa camerei sale de hotel înghiţea molatic ţărmurile Capului Spiritelor. Dacă ar fi avut timp, ar fi venit să o vadă, dar avea treburi la Londra peste zece zile.

- Sper să ne vedem într-o zi, curând, draga mea. Dar poate vei veni chiar tu să mă vezi până atunci. Era îngrijorat pentru ea. Simţise dorul printre rândurile scrisorilor ei, dorul şi dorinţa de a face cunoscute toate acestea familiei ei şi de a fi iubită de ei. El se gândise că atunci când Julian si Leonie se vor întoarce acasă, ea va trebui să le spună, să le dea cel puţin şansa de a accepta situaţia.

- Dacă ai fi cunoscut-o pe Leonie aşa cum am făcut-o eu, ai şti că este destul de matură să înţeleagă. Nu era deloc geloasă pe Philippa şi nici nu avea motive să fie. Dacă a existat vreodată un cuplu perfect, atunci Julian şi Leonie sunt aceia. Faith spuse în receptor:

- Doar ţi-am spus despre complexul lui Gareth - bucuria lui că până la anul mama lui nu va mai avea nici un motiv să-şi amintească de ea. N-am putut să-i fac asta, Mark. M-aş fi simţit o ipocrită. Mark o aprobă, apoi continuă:

- Dar adevăratul motiv pentru care te-am sunat e să te avertizez în privinţa lui Glen Tankerville. M-am gândit că e mai bine să ţi-o spun decât să-ţi scriu. Când mi-ai spus, după moartea Philippei că v-aţi despărţit şi de ce aţi făcut-o, am sperat că n-o să vă mai împăcaţi. Din momentul acela, el n-a mai fost văzut la fel de către ceilalţi. Dar acum se pare că vrea să-şi încerce din nou norocul. Se pare că-ţi scrie din nou. Mi s-a părut că este mult prea încrezător în ceea ce te priveste si în sentimentele tale.

- Mark, nu trebuie să te îngrijorezi. A fost foarte insistent cu scrisorile, dar eu nu i-am mai răspuns la nici una după prima, în care

n-am făcut decât să lămuresc lucrurile. Nu mai e nici o sansă să mă întorc la el. Te înţeleg, totusi. A sugerat chiar că ar putea rămâne acolo, întrucât eu iubesc Anglia si m-as alătura lui! Nu pot să-mi dau seama ce i-a venit să fie atât de deschis; n-a fost niciodată mai înflăcărat! Mark îi răspunse, îndârjit:

- Îţi spun eu ce i-a venit! Am o vagă idee că lucrurile astea nu se petrec în Noua Zeelandă, dar probabil că ai observat în timpul sejururilor în Marea Britanie, că adesea iese la iveală cât valorează proprietatea unei persoane decedate. A Philippei era mare, bineînţeles! Noi doi stim cât mai rămăsese din ea. Glen însă, nu. Aruncă tot timpul flecăreli mincinoase; spune că trebuie să se afle că esti fiica Philippei, fiindcă asta ar alunga orice neînţelegere în ceea ce te priveste. I-am zis că numai el si maică-sa stiu de lucrul ăsta, iar toţi ceilalţi cred că esti fiica lui Stephen si a lui Lucy; nu trebuia să aducă vorba despre asta. Nu i-am mai dat de înţeles că Philippa a spus că îţi poţi dezvălui identitatea, dacă vrei, pentru că nu i-ar mai strica imaginea acum si ar fi chiar mândră ca lumea să stie că esti fiica ei, dacă ar fi necesar să se afle, si dacă lui Julian i-ar face plăcere. Dar dacă din orice alt motiv ai hotărî că nu vrei să se stie, ar fi la fel de bine. Îmi pare bine că l-ai părăsit înainte de a afla toate astea. Nu e omul potrivit pentru tine, draga mea.

- Ştiu, dragă Mark, si crede-mă că n-o s-o scoată la capăt cu mine. Probabil că n-o să-l mai văd niciodată. O să renunţe curând. Mai bine spune-mi ce mai faci tu, cum îţi mai merge? Cred că o să vin să te vizitez, poate o să stau mai mult după ce termin aici. Este palpitant; cartea o să fie publicată în Noua Zeelandă. M-am emoţionat mereu la gândul de a face publică munca tatei - dar acum e vorba despre ceva la care am muncit aproape singură, cu mult ajutor din partea bunicilor şi a mătuşilor si mai ales din partea fratelui meu vitreg.

Nu avea cum să-şi dea seama că vocea i se înmuiase la ultima

frază. Acest lucru îi dădu multe de înţeles lui Mark. Continuară să vorbească. Ştia că lui Mark nu-i pasă de costul apelului. În cele din urmă, ea zise:

- S-o lăsăm aşa, dragule. O să mă mai uit prin carte. Trebuie să mai rămân puţin după ce Julian şi Leonie ajung acasă; au şi ei ceva material pe care vor să-l includă în carte pentru a nu lipsi nimic. Dar n-o să mai treacă mult până să te văd. O să fie aşa de bine să te revăd! Să nu munceşti prea mult. deşi înţeleg că singurătatea ţi-e alinată dacă îţi ocupi timpul cu ceva. A, să nu uit, dragul meu: să-ţi aminteşti în momentele de singurătate cât de drag îmi eşti. Abia în momentul acela realiză că nu mai e singură. Urechile îi vuiau. Menţionase oare, în ultimele minute numele Philippei? Rostise Julian ... sau tatăl meu? O, Doamne! Ai milă! Mark spuse:

- Fii binecuvântată, Faith. Eu şi Philippa eram îngrijoraţi că atunci când vei afla adevărul o să-i întorci spatele.de fapt, că o să ne părăseşti pe amândoi. Ne era teamă că asta ar putea distruge ceea ce a fost o relaţie minunată între noi trei. Iar tu ai fost mereu aşa de draguţă cu mine! Totdeauna te-am considerat o fiică vitregă mult iubită, chiar dacă tu nu ai ştiut niciodată şi te-am văzut abia atunci când familia Charteris te-a adus în Anglia. La revedere, iubito, şi Dumnezeu să te aibă în pază! Faith se întoarse să-l vadă pe oricine ar fi fost cel care intrase în cameră. Îşi simţea ochii plini de lacrimi. Aceştia îi întâlniră pe ai lui Gareth. Era foarte palid. Şi era şi curios. Se dăduse oare de gol? El îi spuse:

- Un telefon de departe? Ea dădu din cap. Mai târziu, fu mulţumită că nu răspunse:

- Da, din Los Angeles. Apoi el îi zise aspru:

- Ce-am auzit chiar m-a convins că nu mai e nici o şansă pentru mine. Credeam că e altceva ce te opreşte. Chiar credeam că ce simţi pentru Glen Tankerville nu este suficient pentru o viaţă. Cred că ar fi

trebuit să mă lămuresti de-acum o noapte, acolo, pe stânci, că-l iubesti., dar acum. Nimic nu poate fi mai clar decât ceea ce tocmai am auzit. Se răsuci pe călcâie si iesi afară. Faith înţepenise cu o mână pe măsuţa telefonului, de parcă ar fi fost o statuie cioplită în piatră. Înseamnă că nu se dăduse de gol. El crezuse că vorbea cu Glen. Poate că tot răul fusese spre bine. În acea după-amiază, lucră cu o viteză năucitoare pentru a-si reprima toate gândurile nedorite. Pe de altă parte, nu putea nici să amâne la nesfârsit problema. Îsi va rezerva puţin timp cu tatăl ei, scurt si cuprinzător. Apoi va pleca. Nu era corect faţă de Gareth să locuiască sub acelasi acoperis cu el. Când se schimbă pentru cină, alese un costum cu pantalon gri care i se potrivea cu ochii, care avea si fire de un albastru strălucitor, combinat cu lurex mov. Se examină atent în oglindă. Arăta foarte obosită. Era trasă la faţă si avea cearcăne sub ochi. Nu semănau cu ai unei fete care vorbise cu logodnicul ei de la o depărtare de o jumătate de lume. Ar fi trebuit să strălucească. Gareth ghicise foarte bine - prea bine chiar pentru a-si mai păstra linistea. Altfel nu ar fi ghicit de prima dată că ea nu este înnebunită după Glen. Între timp, fardul o să contribuie la impresia asta. Mai bine să creadă că si-a refăcut machiajul decât să pară că se frământă pentru ceva. N-ar strica si un pic de culoare. Alese farduri violet si cerceii de ametist pe care Philippa i-i dăruise cu mult timp în urmă. Întotdeauna îi deschideau faţa când îi purta.

- Esti foarte frumoasă în seara asta, Faith. Ce culoare drăguţă are costumul ăsta al tău! Şi cerceii se asortează perfect. Întotdeauna mi-au plăcut ametistele. Îţi vin perfect cu ochii tăi cenusii. Şi sora mea Faith le iubea. Arăţi ca de sărbătoare.

Gareth îsi luă farfuria de la Prudence, zicând:

- Asa si trebuie să arate! Pe bună dreptate, ar trebui să dăm o petrecere de logodnă! Nu pot să-mi imaginez ceva mai frustrant ca o hotărâre de logodnă luată prin telefon, cu toate apele Pacificului şi ale

Atlanticului la mijloc, ca să nu mai vorbesc de un continent sau două care separă un îndrăgostit de altul! Întreaga scenă se transformă într-un studiu de natură moartă. Prudence scăpă pe faţa de masă orez şi ardei tocaţi din lingura cu care servea, fără ca cineva să bage de seamă. Nimeni nu se arătă încântat în acel moment - surprinşi, dar nu fericiţi

- şocaţi, ar fi poate mai aproape de adevăr. Apoi se uniră ca şi cum ar fi fost unul. Cel puţin femeile o făcură. Robert rămase aşa cum fusese, privind-o doar pe Faith. Spuseră doar lucrurile care se rostesc de obicei ca primă reacţie la veşti neaşteptate. Prudence se gândi la ceva:

- Gareth, cum se face că ştiai? De ce ai ţinut ascuns până acum? Cu siguranţă, am fi putut face ceva s-o ajutăm pe Faith să sărbătorească! Pulpe de miel! Aş fi putut să scot un curcan de la frigider şi vin alb spumos. Nici măcar nu avem şampanie! Faith spuse tremurat:

- Nu e nevoie de şampanie. Îmi place mai mult rozeul acesta moale. Vocea lui Gareth era uscată. Asta înseamnă că încă mai era furios.

- N-ar mai fi fost timp să dezgheţi un curcan, bunico. S-a întâmplat să aud ultima parte din conversaţia ei când am venit să văd în ce stadiu se aflau pregătirile pentru ceaiul de la ora trei. Hope o întrebă:

- De unde suna, Faith? Vocea îi era indiferentă. Faith înghiţi în sec: Londra. Era tot ce putea spune. Şi vocea lui Chassie era la fel de indiferentă:

- Ar fi trebuit să ne spui, dragă. E plăcut să împărtăşeşti asemenea veşti.

Gareth spuse:

- Faith nu ascultă de nimeni. Ne ştie toate secretele, iar noi nu-i

ştim nici unul. Dacă n-aş fi auzit din întâmplare, mă îndoiesc că ne-ar fi spus.

- Prudence adăugă, puţin înţepat:

- Poate că a avut motivele ei. E atât de atentă cu sentimentele oamenilor, încât poate s-a gândit că o să ne îngrijorăm în caz că ar fi plecat în Anglia înainte de a termina cartea. Gareth zise că nu se gândise niciodată la asta:

- Cred că un individ care a aşteptat până s-a văzut de cealaltă parte a lumii pentru a o cere în căsătorie, după ce o cunoştea de atâţia ani, nu-i poate schimba planurile. Sunt sigur că Faith o să termine cartea. Nu e chiar forţată să se căsătorească. Chiar şi Robert se arătă uimit de tonul lui. Pentru moment, dădu impresia că o să-şi dezaprobe nepotul vitreg. Dar Faith îşi reveni şi interveni:

- Bineînţeles că nu te-ai gândit la asta. Voi avea primele trei sferturi din carte dactilografiate înainte ca părinţii tăi să ajungă aici, iar restul va fi pregătit pentru adăugirile lor. N-aş putea să renunţ la treaba asta înainte de a fi totul gata pentru tipar. Prudence spuse cu blândeţe:

- Glen stă mai mult decât a plănuit, nu-i aşa , Faith?

- Da. Se poate chiar să primească un post acolo. Mi-a sugerat asta într-o scrisoare. Ne putem decide asupra problemei după ce ne căsătorim.

O, Doamne! Problema devine serioasă. Cine a spus că minciuna nu se susţine singură, ci are mereu nevoie de cineva ca să supravieţuiască? Nu e nevoie decât de o singură persoană din Hawkes Bay care să cunoască familia Tankerville ca să se ducă vestea. Credea că nimeni nu are cunoştinţe în Napier sau Hastings! Ştia că senzaţia provocată de teamă îţi dă o stare de nervozitate. Încercând să se calmeze, spuse:

- Apropo, deocamdată nu vreau să facem public nimic. Pentru

moment e un secret. E cumva ciudat când o distanţă atât de mare ne desparte. Gareth părea hotărât să fie îndărătnic.

- Nu ştiu ce să spun. Din ce în ce mai des se aude de relaţii stabilite la distanţă. Până acum am crezut că e o situaţie chiar romantică. Dar poate că tu, Faith, nu eşti deloc romantică de vreme ce nu-i scrii un rând! Robert zise:

- Gareth, nu mai necăji fata. Nu pot să te las să continui asa.

Toţi se arătară surprinsi. Apoi Robert adăugă:

- Nu sunt de acord cu anunţurile neasteptate. Pe multe fete graba de a publica le-a ţinut la distanţă de a da înapoi din ceea ce părea un mariaj nesigur. Ca să încetăm, îmi dă si mie cineva sarea si piperul si să terminăm discuţia asta despre problemele amoroase ale lui Faith? Era singura masă servită în Dealul Spiritelor în care intervenise o neînţelegere. Tocmai îsi terminau tarta cu mere când sună telefonul. Gareth se duse să răspundă. Se auzea ce-i spune operatoarei:

- Poftim? Dumnezeule, da' stiu că azi am avut baftă numai de convorbiri internaţionale! Ăsta e al doilea telefon pe care-l primim. Faith se înrosi, apoi o luă cu frisoane. Ar putea fi iar Mark. Poate a uitat să-mi spună ceva. Se ridică pe jumătate. Gareth îi făcu semn să se aseze la loc.

- Nu e pentru tine. E din Arizona. Cred că ai nostri se apropie de casă.Ce-ai spus, Jess? Era operatoarea, o fată de prin zonă. A, e un apel pentru Robert Morland. Da, sigur că e aici. Asteaptă puţin. Prudence porni spre telefon, dar trebui să astepte. Probabil că operatoarea îi spunea ceva pentru că Prudence izbucni în râs:

- Nu-i asa că-i minunat? Mai ales pentru unii ca noi. unul din Londra, altul din Arizona. si totul în decurs de câteva ore! Faith înghiţi, tusi, se înecă, luă paharul cu apă si sorbi în grabă. Era o minune dumnezeiască faptul că nu era aceeasi operatoare cu cea din după-amiaza asta. Prudence zise apoi:

- Ce-ai spus, Jess? Chiar asa? Cine ai spus? Imaginează-ţi! Dar acel.

Şi izbucni:

- Şi vine acum? Apoi o auziră:

- O, alo, Leonie! Ce drăguţ să suni asa de curând. Sper că mai ai bani să te întorci acasă! Dar să nu mai pierdem vremea, ce s-a întamplat, iubire? Julian e bine? A, bine, atunci. Nu, n-o să-i spun în scrisoare că ai sunat din nou; îmi plac secretele. Sper că e unul frumos. Da, înţeleg. Bine. Da, sunt şi ei aici, holbându-se şi ascultând fiecare cuvinţel. Mă duc la celălalt telefon.

O auziră pe Prudence când încheie conversaţia din pricina sunetului pe care îl făcu receptorul, dar aceasta nu se întoarse imediat în cameră. O auziră cum urcă scările. Stătu ceva timp la etaj. Apoi, când reveni, se purtă puţin ciudat. Faith crezu că doar i se pare, dar apoi văzu cum şi Hope şi Chassie îşi aruncă priviri întrebătoare. Robert zise pe şleau:

- Ce se întâmplă? Prudence se apără.

- Ce vrei să spui? Am spus că e un secret.

- Nu mă refer la aniversare, Prue. Mi se pare doar că ai rămas fără suflu. Prudence reuşi să scoată un oftat exasperat.

- Normal că nu mai am aer. La vârsta mea, când urc scările, mi se întâmplă mereu aşa. A trebuit să scotocesc după ceva ca să fiu sigură că i-am spus corect lui Leonie ce trebuia să-i spun. Era într-unul din dulapurile de la tine din cameră, Faith. Sper că nu te deranjează. Am vrut doar să-mi satisfac curiozitatea şi apoi să mă întorc la masă, înainte ca orezul să se răcească.

- Din ce în ce mai misterioasă, zise Gareth.

- Uitaţi cafeaua, oameni buni. Vă las să vă puneţi laptele singuri. Pe a mea o vreau neagră spuse Prudence. Ciudat.. De obicei o bea cu lapte. Faith văzu cum ochii lui Robert se fac din ce în ce mai mici pe

măsură ce-şi privea soţia. Nu era deloc mulţumit, îşi imagina ea. Oricum, nu era nimic de făcut în privinţa ei. Tot ce se întamplase astăzi i-a demonstrat încă o dată că şederea ei aici este doar temporară.

Capitolul 8

Viaţa se scurgea mai departe în acelasi fel în Dealul Spiritelor, asta cel puţin în aparenţă. Faith scria din greu, făcând si plimbări lungi si solitare de-a lungul dealurilor si al coastei. Doar când călărea o însoţea si Gareth - asa că rareori mai urca pe cal zilelea acestea. Se întampla astfel pentru că Robert nu îngăduia nimănui să călărească singur în jurul terenului accidentat, cu excepţia bărbaţilor. Obsesia asta dura din noaptea în care cealaltă Faith căzuse rănită, pierzându-si cunostinţa în vechea carieră de unde fuseseră extrase blocurile de piatră pentru construirea fermei. Asta se întâmpla după ce calul o aruncase când se împiedicase într-o vizuină de iepure. Harold o găsise cu o mână si-un picior rupte si drept rezultat, viaţa ei se transformă într-un cosmar pentru zile întregi. Aparent, Gareth trecuse peste prima reacţie pe care a avut-o la conversaţia pe care o auzise din greseală. Comportamentul lui era natural, frăţesc. Mătusile, Prudence si Robert nu i-ar fi tolerat să continue cu purtarea pe care o afisase în acea noapte. Mergea mai des la cluburi de dezbatere, la Clubul Tinerilor Fermieri, la întâlniri politice, mai făcea câte o vizită vecinilor. Nu sugera ca Faith să-l însoţească. Îsi petrecea mult timp afară, desfundând canale de scurgere, curăţând sălcii, reparând garduri, tăind crengile dis - de - dimineaţă în grădină. Glen continua să scrie. Probabil că Faith ar fi trebuit să fie fericită din pricina asta, din moment ce-i sprijinea minciunile. Îşi muşcă buza când într-una din scrisori Glen îi scrise: "Sunt hotărât să nu renunţ niciodată. Cândva o să-ţi dai seama că n-a fost altceva decât o neînţelegere de îndrăgostiţi." Într-o zi, îşi zise în sine Faith, am să-i scriu să-i spun că n-am moştenit decât o mică parte de la mama, că ceea ce nu i-a lăsat lui Mark a ajuns la organizaţiile caritabile, la case de copii abandonaţi. Fusese reparaţia Philippei. Asta ar pune capăt problemei. Zilele astea, bătrânii erau la fermă pentru o curăţenie de primăvară în mijlocul

iernii, înainte de venirea familiei Morland. Faith coborî să ia scrisorile apoi se întoarse să le desfacă pe masa din bucătărie şi fu cuprinsă de bucurie când văzu una de la Mark şi două de la prietenii din Napier, după care începu să le citească. Gareth intră şi întrebă:

- E ceva cafea pe foc? A, ai primit scrisorile, frumos. Intenţionam să le iau chiar eu la urmă. Zilele astea puneau cărbuni pe foc de dimineaţa până seara. Ea trase ibricul cu supapă pe ochiul plitei de deasupra focului, turnă cafeaua în ceşti şi puse şi biscuiţi alături. Gareth desfăcu folia din jurul teancului de reviste care sosiseră. Majoritatea erau reviste cu profil agricol. Spuse:

- Este una englezească pentru tine. Au trimis-o prin avion. Ea o privi nepăsătoare:

- A, da, mi-au trimis-o din Napier. Presupun că are o recenzie la ultima carte a tatei. Trebuia să apară. Celelalte exemplare or să sosească pe apă şi o să dureze probabil cam două luni sau chiar mai mult, acum că circulă aşa de puţine vase. O s-o iau pe-a mea cu mine. Mi-am promis să citesc multe pagini astăzi! Evitase zilele astea o întâlnire faţă în faţă cu Gareth. Se întoarse la scrisul ei, când uşa se deschise. Îşi ridică privirea în timp ce uşa se închidea în urmă. Ce era aşa de important? Zări semne de mânie pe faţa lui Gareth şi inima i se chirci. Aflase, ar fi putut să afle că logodna ei era o minciună? Avea revista cu el. O aruncă pe vechiul birou îmbrăcat în piele al lui Duncan. Era deschisă la o pagină cu multe fotografii colorate:

- Presupun că stiai ce se află în. recenzia asta, după cum ai numit-o. Faith se uită. Trăsăturile minunate ale mamei ei o ţintuiau, la fel si ale lui Mark. Un nod i se puse în gât, după care vorbi indignată:

- De unde să stiu că cineva o să-mi trimită asa ceva? Habar n-aveam ce e în revistă! Sunt aproape sigură că o recenzie la cartea tatei chiar se află înăuntru. Dacă as fi stiut că o fotografie a Philippei Meredith e înăuntru, n-as fi lăsat-o la vedere. Chiar ai o problemă în

privinţa Philippei. Revistele astea vor apărea în toate magazinele din Noua Zeelandă în câteva săptămâni. Ce-are a face cu mine? Buzele îi erau subţiate, ochii dispreţuitori:

- As spune că totul! Cred că dacă n-as fi văzut revista, tu nu mi-ai fi spus niciodată că o cunosti, si chiar că îi esti apropiată!

Inima lui Faith îi bătea în piept cu putere. Însemna că totul se aflase. Sigur, niste jurnalisti indiscreţi au aflat secretul Philippei si au adus si ei ceva dovezi. Gareth o s-o dea afară chiar în seara asta. Îsi simţi gura uscată. Vederea i se tulbură de parcă ar fi privit printr-o perdea de apă. Apoi începu să revadă conturul obiectelor din jur. Vocea lui Gareth pătrunse dincolo de vâjâitul pe care-l simţea în urechi:

- Trebuia să-mi fi spus încă de când îi închinam imnul de ură, la prima noastră întâlnire. Te-as fi dat afară de-aici imediat, crede-mă! Dar acum ţi-ai câstigat un loc în inimile tuturor. Priveste la fotografia asta!

Era una făcută acum trei ani, în grădina Haslemere, un tablou de toamnă, cu fagi incredibil de aurii si un covor de frunze asternut sub leagănul de grădină în care stăteau Faith si Philippa. Lucy si Stephen Charteris erau aplecaţi asupra unuia dintre labradorii aurii ai lui Mark, care era sprijinit el însusi pe un indicator solar. Faith purta o rochie de vară fără mâneci, numai albastru si mov. Încercă să-si stăpânească lacrimile cu un efort extraordinar. Arătătorul lui Gareth înţepă pagina:

- Nu puteai să-mi spui că eşti fina ei?

Faith, care se ridicase, gândindu-se că trebuie să facă faţă unei demascări complete, îşi pierdu echilibrul pentru moment, sprijinită cum era de spătarul scaunului, de care se ţinea pentru a rămâne în picioare. Fina! Deci nu fiica! Îşi reveni pe măsură ce el striga în gura mare:

- Deci, ai fost botezată după ea! Meredith Faith Charteris!

Dumnezeule, ce îndrăzneală ai avut să mai vii aici! Ceva îl opri: Sau poate. e oare posibil să nu fi ştiut că proprietarul Dealului Spiritelor a fost căsătorit şi apoi părăsit de Philippa Meredith? Faith îşi căută cuvintele potrivite pentru a-i răspunde. El spuse: Hai, hai! Răspunde măcar de data asta sincer, fără ocolişuri. Chiar trebuie ca de fiecare dată să cauţi cuvinte care spun mai puţin decât adevărul, Faith? Dacă n-ai şti, măcar. Dacă s-a întâmplat din pură coincidenţă ca matuşile mele să vadă anunţul tău, să-ţi scrie şi tu să nu fi ştiut până ce eu nu mi-am dat drumul la gură la prima noastrţă întâlnire în legătură cu ura mea pentru Philippa Meredith, aş înţelege de ce ai crezut de cuviinţă să nu spui nimic. Dar pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi o dată adevărul. Ai ştiut sau nu că fusese căsătorită cu tata când ai scris pentru post? Faith nu mai putu să continue minciuna. Dar nici n-o să-i spună totul. Asta ar fi şi mai dureros, totuşi. Îl privi drept în ochi:

- Ştiam înainte de a veni aici. În faţa privirii sale, şi-ar fi retras cuvintele dacă ar mai fi putut. Dar cuvintele nu sunt ca porumbeii care se reîntorc acasă. El sperase, în ciuda dovezilor, ca ea să nu fi ştiut. I-ar fi înţeles reticenţa dacă ar fi fost vorba de o pură coincidenţă faptul că venise aici.

- De ce, Faith? De ce ai făcut asta? Ce te-a adus aici, doar curiozitatea? Cât de indiscret din partea ta! Ai vrut să ştii cu ce fel de om a fost căsătorită naşa ta prima oară. Cât de bine îmi pare că tata e plecat. Şi tu te-ai amestecat în toate secretele noastre. Poate că e de vină formaţia ta de scriitor. Lor le place să afle ce ne motivează pe noi oamenii. Pun sentimentele umane sub lupă. Ooo!, strânse el din dinţi.

Se simţi neputincioasă să mai explice ori să se scuze. Spuse împleticit:

- Eu nu stiu ce m-a făcut să vin. Am simţit un fel de chemare. Philippa - nasa mea - mi-a vorbit mult despre Capul Spiritelor. Am vrut să-l văd cu ochii mei.

El o întrebă fără să înţeleagă:

- Când ţi-a vorbit despre locul ăsta?

O imagine tristă îi trecu prin faţa ochilor. Asta îl impresionase împotriva voinţei lui. Făcu un pas spre ea, analizându-se pe sine ca un om pe seama căruia s-au făcut glume si care nu vrea să i se mai întâmple încă o data acelasi lucru. Faith spuse soptit:

- În zilele dinaintea morţii ei.

El o întrebă:

- Ai fost recent în Anglia? Ea dădu din cap afirmativ:

- Da. Mark - al doilea soţ al ei si producător - a vrut să fiu acolo. L-am ajutat s-o îngrijeasacă . Ştii, părinţii mei i-au fost cei mai apropiaţi prieteni. Mark m-a rugat să rămân până la sfârsit. Nu are pe nimeni altcineva, doar prieteni, nu si rude apropiate. E un om minunat. Îl iubesc pe Mark mai mult decât pe oricine dintre cei care mi-au mai rămas. As face orice pentru el. Îsi ridică privirea din podea si vorbi, înălţându-si bărbia, gest care dovedea un curaj de care ea nu era constientă:

- Gareth, trebuie să luăm oamenii asa cum sunt. Pentru tine, Philippa a fost femeia care i-a adus tatălui tău vitreg multă nefericire, femeia de care ai crezut că se teme mama ta. Pentru mine si ai mei, a fost un prieten iubit si apreciat. Nimeni nu a regretat mai mult decât ea ceea ce i-a făcut tatălui tău vitreg. Cred că s-a simţit vinovată pentru tot restul vieţii. Dar a făcut tot ce i-a stat în putinţă să-si repare greseala.

Nu faţă de el, e adevărat. Dar avea o mare înţelegere pentru ceilalţi oameni. Cunosc actori şi actriţe care şi-au făcut un nume datorită ei. A cedat o casă foarte frumoasă din Devon, în care oamenii de teatru ce nu se aflau în culmea gloriei îşi puteau petrece vacanţa la ţară cu copiii

- asta între angajamentele pe care le avea fiecare. Banii ei se vor

cheltui pe întreţinerea caselor de copii, se vor da pentru copii ale căror vieţi au fost îngreunate fie de lipsuri, fie de despărţirea părinţilor. Deveni foarte tăcut după ieşirea anterioară şi se facu alb sub culoarea pe care i-o dăduse soarele:

- Chiar dacă pare ciudat, pot accepta toate astea. Realizez că am judecat-o doar din prisma faptelor ei din tinereţe, dar tot nu cred că pot înţelege motivele venirii tale aici.

În privinţa asta, nu putea face nimic, adevărul l-ar răni şi mai mult, pentru că, chiar dacă poate ar înţelege dorinţa ei de a vedea de unde i se trag strămoşii şi de unde şi-au făcut ei o stare - lucru care i-ar da dreptul să rămână după cum stăteau lucrurile acum ar fi putut s-o şi izgonească. Ea întrebă:

- Ce-ai vrea să fac? O să mă supun la orice îmi ceri. El se îndreptă spre ferestrele camerei de lucru, privi o vreme peste copacii desfrunziţi, către malurile Golfului Scimitar. Se întoarse. Schimbară priviri. Apoi el spuse încet:

- Nu vreau să provoc probleme emoţionale mătuşilor, bunicii sau bunicului. Nu cred că şi-au mai apropiat un străin aşa cum s-au ataşat de tine. E ciudat. Aş vrea ca lucrurile să rămână aşa cum sunt acum. Doar că trebuie să-ţi scurtezi şederea aici. Cineva o să vadă revista şi o să remarce. Fetele or s-o vadă. Cel mai repede ar putea ajunge aici în şase săptămâni. Vreau să pleci până atunci. Când n-o să mai fii aici, n-o să mai conteze atât de mult, vreau să zic, curiozitatea ta imperdonabilă. Ai o scuză bună. Poţi să spui că Glen a amânat nunta pentru a se potrivi cu planurile la care lucrează. Dar nu le spunem încă. Continuă să scrii la carte până ajungi la punctul în care eu o pot lua la corectat. Tata poate să-si adauge părţile lui, le poate insera. Trebuie să pleci până se întorc ei acasă. Sosirea lor aproape că o să coincidă cu apariţia revistei. Cred că mamei i-a ajuns cât a avut de-a face cu Philippa Meredith în timpul vieţii acesteia. N-o vreau aici pe

fina ei indiscretă. Faith îsi umezi buzele:

- Cred că e destul de corect ce-mi propui. O să fac cum spui tu. Să mă susţii când voi anunţa că plec curând. Nu vreau ca cineva să bănuiască ceva. Poţi să-ţi stăpânesti remarcile aluzive ca acelea pe care le-ai făcut cand m-ai auzit vorbind la telefon?

-O să încerc să mă controlez în privinţa asta, dar să nu dureze prea mult.

Iesi afară. Câteva minute mai târziu, îl zări călare pe Diogene, gonind spre hotarul îndepărtat. Ceilalţi nu vedeau nici o neregulă în graba cu care începu să scrie la carte, dincolo de vorbele lui Prudence potrivit cărora progresează într-un ritm bun, realizând un lucru minunat! O să termine si o să fie demult plecată la sosirea primăverii. Gareth rânji:

- Mai e ceva, buni! Îsi doreste să fie într-un avion, purtată pe aripile vântului spre cel iubit, la venirea primăverii zeelandeze. Asta înseamnă toamnă în Marea Britanie. Frumos spectacol. Cred că aproape ai terminat, Faith. Chassie spuse temător:

- Dar mai e si contribuţia lui Julian. Lasă spaţiu pentru asta. Încă o lună si or să ajungă acasă.

Ochii lui Gareth îi întâlniră pe ai ei. Îi zise mai târziu, în acea noapte, când ceilalţi plecară la culcare:

-Voi termina cam în zece zile. Apoi mă voi preface că Mark mă vrea înapoi cât de curând. Gareth răspunse repede:

- Ce vrei să spui cu asta? Te referi la Glen, nu?

- Bineînţeles, mă gândeam la Glen. Chiar am spus Mark? Neatenţie. Îi scriam lui Mark azi, s-a întors la Londra. Gareth, trebuie să ne întâlnim o dată sau de două ori, să discutăm manuscrisul înainte să plec, aşa că îl poţi consulta pe Julian asupra textului. Mi-a ieşit chiar bine. Am făcut şi un plan pentru plecarea mea. Când or să se întoarcă din călătorie, o să le spun că am primit un telefon şi am şi rezervat un

loc pentru feribotul pe care-mi pot lua şi maşina şi că voi traversa Canalul pentru a ajunge înapoi la Napier. Apoi o să-i anunţ că iau avionul din Auckland cât mai repede posibil. O să spun că mă întâlnesc cu editorul pe drum şi că poate să-ţi trimită el mostre când tatăl tău vitreg va fi adăugat partea lui. Voi spune că trebuie să plec la Londra de urgenţă cu treburi legate de editorul tatei. Nimic n-o să-i dea de bănuit.

- De ce să nu spui că e vorba de o nuntă? Ce motiv mai bun poţi găsi? Faith îi răspunse:

- Am un motiv foarte serios pentru a nu face încă publică data nunţii. Poţi s-o pui pe seama naturii mele secretoase. Şi chiar aşa este. Nu intenţionez să explic nimănui. Gareth ridică din umeri:

- Fă cum vrei. Noapte bună! Apoi plecă să verifice dacă uşile erau închise pentru noapte.

Asta a fost marţi. Joi, Faith tot mai scria, dar pentru prima dată de când grăbise ritmul, se simţi foarte plictisită de toată treaba asta. Bucuria dispăruse. În fiecare noapte se simţea epuizată. Prudence îi spusese chiar noaptea trecută sărutând-o cu tandreţea pe care ar fi arătat-o dacă ar fi stiut că-şi sărută de noapte bună propria ei nepoată:

- Faith, dragă, nu te forţa prea mult. Cu siguranţă timpul nu contează atât de mult. E abia iulie!

Faith o sărută la rândul ei:

- O, nu e cazul să-ţi faci griji. Şi tata se precipita la fel spre sfârşitul unei cărţi. Începea să se grăbească. Îl înţeleg acum. Dar o să-mi revin când e gata. Noapte bună, buni! Îşi acoperi gura cu palmele:

- O, doamnă Morland, vă rog să mă scuzaţi! Cred că m-am molipsit de la Gareth. Ochii cafenii ca ai unei panseluţe o priviră

amuzaţi:

- Mi-a plăcut ce-ai spus, copilă dragă. Viaţa nu mi-a dat sansa de-a avea proprii mei nepoţi, dar am fost norocoasă să am nepoţi vitregi precum Gareth, Megan si Rowena. As vrea să te consider si pe tine la fel, pentru că e atât de plăcut să vezi cum cineva care poartă numele surorii mele moarte mă numeste bunică. Faith îsi înfăsură braţele în jurul ei, ascunzându-si faţa în părul ca de zăpadă, cu o nuanţă abia zărită de auriu, apoi zise:

- Esti atât de plăcută. Tu si domnul Morland m-aţi făcut să mă simt ca si cum as fi de-a casei. Vă mulţumesc. Nu voi uita niciodată. În timp ce-si rezemă obrazul de cel alb-rozaliu al femeii care era în realitate sânge din sângele ei, fu surprinsă să-l descopere umed de lacrimi. Bine, bine, tocmai îl menţionase pe Julian care nu avea nici un fiu care să-i urmeze si cam asta ar fi fost tot. Acum, Faith se eliberă de plăcerea acelei amintiri, lăsă să alunece alt calup de pagini în masina de scris si continuă să scrie. Usa se deschise si-si ridică privirea. Cine mai era si ăsta? Un străin. Dar unul cu zâmbetul pe buze care nu vorbea mormăit:

- Iertaţi-mă, îmi cer scuze! Trebuie sa ai vreo legătură cu cei de-ai casei ca să poţi intra asa, neanunţat. Şi asta pentru că-i amintea de cineva. Oare de Gareth? Nu, culoarea pielii e alta. Omul ăsta avea în schimb părul grizonat, o faţă tânără, obrajii proeminenţi ca ai lui Prudence, o bărbie ascuţită.. .ochii cenusii.El îi vorbi:

- Cred că tu esti Faith.. .Cine crezi că sunt eu? Faith făcu ochii mari. Simţi o bucurie crescând în ea ca un izvor cald. Se ridică în picioare, trânti un teanc de pagini scrise pe birou si zise:

- A, tu esti ta., dar se opri la timp. Aproape era sa spună: "Esti tatăl meu!" Reusi să treacă peste acest moment ca si cum cuvintele anterioare n-au existat sau le-ar fi preschimbat în:

- Sunteţi domnul Morland. Julian Morland. Vă ştiu din fotografie. El înaintă spunându-i :

- Am auzit atâtea despre tine, încât cred că soţia mea m-ar lăsa să te sărut.. .să faci o treabă ca asta pentru noi, practic faci parte din familie.

Depuse un sărut zgomotos pe obrazul ei, iar ea se gândi că el nu va şti niciodată cât de aproape a fost să-şi arunce braţele în jurul lui. Situaţia părea un mic miracol! De când Gareth a dispus plecarea ei, se gândise că n-o să-şi vadă niciodată tatăl în persoană. Se deschise o uşă salvatoare şi Leonie izbucni:

- Nu-i aşa că e minunat? Ador să fac surprize oamenilor. Se pare că mama ta a păstrat bine secretul, Julian. Cine spune că femeile nu pot păstra secrete? Nu a îndrăznit sa-i spună lui Robert pentru că acesta mai mult ca sigur s-ar fi dat de gol. Cred că oricum s-a mai scăpat din când în când. Faith, draga mea, suntem o familie de nebuni. Va trebui să ne accepţi aşa cum suntem. Salutări, draguţo! Şi o sărută.

- O, Julian, uită-te la biata fată, e copleşită. Cred că se întreabă când se va mai sfârşi odată cu clanul MacIntyre. Deşi bineînţeles că şi eu sunt doar o rudă prin alianţă şi presupun că o izbucnire ca asta nu ar fi putut opri definitiv cursul istoriei? Faith îşi reveni şi zise râzând:

- Nimic nu ar fi putut face asta, doamnă Morland. Este mult prea esenţial - toate ingredientele unei poveşti au fost aici din timpul când primii MacIntyre au tras prima brazdă de pământ. Mi-ar fi plăcut ca cineva cu sânge de MacIntyre să-l moştenească pe Julian. Julian spuse repede:

- Dar fiul soţiei mele o să ducă mai departe numele.. .Dacă aş fi avut un fiu, ar fi fost posibil ca el să nu-şi fi dorit să devină fermier. Aşa că nu am nici un fel de regrete. Privirea pe care i-o aruncă lui Leonie era convingătoare, blândă. Leonie spuse:

- Dar regretele sunt ale mele. Măcar de-ai avea o fiică. Dar mama ta a fost fiica ultimului MacIntyre şi te-a născut pe tine.

Faith îsi dădu seama că strânge din dinţi. Julian râse scurt, aproape jenat:

- Ce subiect ne-am găsit să discutăm de faţă cu Faith, la doar cinci minute după ce ne-am întâlnit! Leonie păru serioasă:

- Nu mi-ai spus tu cândva, când pe neasteptate m-ai cerut de soţie, că timpul nu mai contează când e vorba să recunosti frăţia de spirit?

- N-am mai văzut pe cineva atât de siret care să însele un om cu propriile-i cuvinte! Râse către Faith:

- Dar are dreptate. Nu poţi fi străină de noi când ne cunosti toate secretele. Şi întreaga familie a scris sute de pagini despre tine, chiar si Gareth. Credeam că asemănarea cu mătusa Faith e doar în mintea lor, dar văd că au într-adevăr dreptate. Esti leită cu cea din fotografie. Păcat că nu a fost făcută color, asemănarea ar fi fost probabil si mai izbitoare.

- Mi s-a spus că am aceeasi coloraţie a pielii.

- Leonie privi de la unul la altul cercetător. Avea o privire ciudată:

- Cu siguranţă, ai acelasi ten, spuse ea. Pentru un moment, Faith se simţi stânjenită. Ce îngrozitor pentru Gareth dacă, în acest moment, Leonie s-ar lega de ceva la care ceilalţi nici nu se gândesc. Dar asta e absurd. De ce ar crede cineva asa ceva? Au văzut-o tot timpul ca pe fiica unui autor binecunoscut. Şi ea o să fie plecată cu mult înainte ca acea revistă nenorocită să ajungă aici si înainte de a se face legătura dintre ea si Philippa. Îsi imagină mânia lui Gareth în caz că ceva ar trezi suspiciuni. Leonie zise:

- Ce păcat că trebuie să pleci asa de curând! Nu că ar fi de regretat un lucru ca ăsta atunci când te măriţi, dar ne-ar fi plăcut să mai fii în Noua Zeelandă la apariţia cărţii. Ne gândeam că o să

sărbătorim într-un fel, într-un cadru restrâns. Un fel de cină, ca pe vremuri, cu dans în sopron. Lui Faith, toate discuţiile i se păreau dureroase. Leonie semăna atât de mult cu Gareth, părea prea fetiscană ca să-ţi vină să crezi că poate fi mama lui. până în momentul în care sesizai liniile săpate de austeritate din jurul acelei guri simpatice, însă fără vreun pic de amărăciune, aşa cum ar fi putut să fie. Nu-i de mirare că Prudence îşi iubea nora. Dintr-o dată, Faith îşi dădu seama că cel mai bine ar fi să plece de-acolo cât mai curând, pentru a nu deranja cumva fericirea acestor oameni. Între timp, revederea neaşteptată a tatălui său era un bonus la care nu se aşteptase. Spuse aşezând husa pe maşina de scris:

- Nu pot să mai continuu astăzi cu scrisul. O să ies să termin de pregătit cina pentru ca ceilalţi să poată vorbi cu tine după plăcerea inimii. Leonie râse:

- Cina e aproape gata. Mama lui Julian ştia, aşa cum am spus. A umplut pe ascuns un curcan şi l-a pus la cuptor cu tot ce-i trebuie. A făcut şi budinca de măr preferată a lui Julian. Ai încercat-o, Faith?

- Nu, dar sună delicios!

- Chiar este ... a, aud paşi grăbiţi apropiindu-se. Nu poate fi decât Gareth. Faith simţi că o ia iar cu ameţeală. O să fie furios să o găsească tot aici. Se strecură în spatele membrilor familiei Morland. Gareth îşi luă mama în braţe, o sărută şi se întoarse să-şi îmbrăţişeze tatăl vitreg. Faith reuşi să-l reţină în baie, înaintea mesei. Îl văzuse că intră şi bătu la uşă, după care îl întrebă:

- Gareth, pot să vorbesc cu tine? El o lăsă să intre. Ea îi vorbi pe nerăsuflate:

- Îmi pare rău pentru momentul ăsta, dar te rog să nu te îngrijorezi. Nu lăsa nimic să-ţi strice bucuria de a-i avea din nou pe părinţii tăi din nou acasă.

Nu-i putea citi expresia feţei. Stătea acolo, ţinând săpunul care se

scurgea deasupra vasului, meditând. Apoi, neaşteptat, zise:

- Nu te mai grăbi să pleci. Le-ai dat bunicului şi bunicii o dată aproximativă. Las-o aşa.

- Vrei să spui, în caz că o să înceapă să-şi pună întrebări?

- Nu chiar. Într-un fel, cu mama acasă, mă simt puţin mai încrezător că putem rezolva lucrurile fără să facem vreun rău. Nu ştiu de ce, dar ea are efectul ăsta asupra mea.

La masă se aşeză între bunicul şi bunica ei. La sfârsit, Gareth se ridică.

- Eu şi Faith o să spălăm vasele şi vă lăsăm pe voi să continuaţi discuţiile. Vom aduce şi cafeaua după aceea. Când auziră că încep ştirile la televizor, Faith zise:

- Vezi dacă poţi să-i împiedici să se uite la The Pengarths în seara asta. Poate reuşeşti să închizi televizorul. Poţi să le spui ceva de genul că sunt şi lucruri mai interesante de discutat. Cred că ar funcţiona tertipul!

Gareth îi răspunse:

- Multumesc pentru sugestie. M-am mai gândit la ce mi-ai spus despre Philippa, la cât de iubită şi preţuită este de familia ta. Îmi dau seama că trebuie să-i acceptăm pe oameni aşa cum sunt. N-o să înţeleg niciodată, bineînţeles, de ce-ai venit aici. Nu pot să nu privesc toată treaba asta ca pe o intruziune nepermisă. Dar ai făcut o treabă grozavă pentru familia mea. Îţi respect loialitatea faţă de naşa ta, iar pentru că ai iubit-o atât de mult, simt că nu am nici un drept să te opresc să vezi oricâte episoade îţi doreşti. Faith nu putu să vorbească pe moment. Freca în continuare, furioasă, chiuveta care era absolut curată, apoi zise:

- Mulţumesc, Gareth, apreciez gestul. E mai mult decât merit. Dar măcar de dragul mamei tale, dacă poţi evita să fie văzut, fă-o! Şi ceilalţi fură de aceeaşi părere. În timp ce aduceau cafeaua, ştirile

locale erau pe sfârşite, iar Hope se ridică şi opri televizorul.

- N-o să ne pierdem timpul la televizor în seara asta. Sunt lucruri mai bune de făcut.

Leonie îi răspunse:

- Nu-mi pasă de celelalte programe, dar vreau neapărat să vedem The Pengarths de la opt fără un sfert. Am pierdut foarte mult din serial cât timp am fost plecaţi. Peste tot pe unde am fost, prindeam numai frecvenţe diferite, desi am reusit să-l prindem de câteva ori, când am stat la niste prieteni în State. Din câte ne-au spus fetele, când le-am sunat la scoală, din moment ce s-au difuzat câte trei episoade pe săptămnă în ultimele luni, asta înseamnă că o să-l putem revedea de unde l-am lăsat.

Nimeni nu mai vorbi. Ea adăugă:

- Nu mi-a păsat niciodată, stii bine, dar de când am întâlnit-o personal pe Philippa si pe Mark Denby, îmi place si mai mult filmul. Ne-au dus în vizită pe platourile de filmare si am făcut cunostinţă cu întreaga distribuţie. Î mi pare rău că în cele din urmă se va termina. Cred că au făcut o treabă bună. Philippa însăsi a venit cu ideea finalului. Am auzit că pare aproape imposibil de crezut că este bunica cea care trebuie să apară, fiindcă au făcut-o să iasă asa de bine. Urmează să moară la apusul soarelui, chiar în ziua în care îi este dat să-si ţină în braţe primul nepot si are această replică: "Ceva ce am crezut că n-o să mai văd niciodată.. .un alt Pengarth care să ducă numele mai departe!" Faith fu atât de surprinsă, încât spuse:

- Dar cine ţi-a spus? S-a aflat, până la urmă? Apoi, un moment mai târziu, realizând că s-a lăsat dusă de val, spuse:

- Am citit ceva - în ziar - despre faptul că e un secret bine păzit. Eu.

Leonie răspunse:

- Ne-am întâlnit cu Mark Denby în Los Angeles. Cred că trebuia să

fie un secret la început, dar mi-a spus că a fost dezvăluit în cele din urmă. Faith era sigură că Gareth se aplecase înainte în scaun pentru a o apăra de privirile lor. Şi zise:

- Los Angeles? Credeam că aţi menţionat în scrisori că urmează să plecaţi din Vancouver. Spuneaţi că pe drum o să treceti si prin L.A.

Julian răspunse:

- Ne-am schimbat planurile, fiindcă ne-am hotărât că ar fi bine să ne întoarcem pentru aniversarea gemenilor şi vrând de asemenea să vizităm şi familiile Claymour din Idaho şi Butes din Arizona, ne-am decis să mergem pe drumul ăsta. Ne-am bucurat că hotărâsem aşa când l-am întâlnit pe Mark. L-am mai văzut şi în Toronto - dar nu din întâmplare, ci pentru că ştiam că va fi acolo. A mai slăbit ceva, dar e atât de ocupat, încât cred că asta l-a salvat. Un om grozav!

Faith era fericită că Gareth încă o mai acoperea. Mark nu-i zisese nimic despre întâlnirea din Canada. De ce oare? Leonie îi spuse:

-Mark nu seamănă cu nimic din ce-mi imaginam c-ar trebui să fie un gigant media. E un om atât de simplu...cu excepţia mediului în care trăieşte. Mark ne-a spus în Los Angeles că i-a făcut bine să ne vadă şi să-l ştie pe Julian fericit.

Faith avu o vagă impresie că vorbea înspre Gareth, dacă nu i se adresa chiar lui:

- Noi două am discutat despre atâtea lucruri, încât nu cred că am vreun drept să te-mpiedic să vezi orice episod vrei. Julian şi Mark plecaseră la pescuit. Toată viaţa regretele o apăsaseră. I-am spus că ne plăteam greşelile pe care le-am făcut în tinereţe, pe când eram mai naivi.

Gareth se agită:

- A fost puţin diferit, mamă.

- Nu chiar atât de diferit. Amândouă n-am gândit cum trebuie.

Philippa ştia că n-ar fi trebuit să se căsătorească cu cineva ataşat de pământ, ştiind că Julian are ambiţia asta arzătoare. Şi eu am fost avertizată în privinţa instabilităţii caracterului tatălui tău şi m-am măritat în ciuda tuturor sfaturilor primite de la persoane mai înţelepte, doar să-mi urmez sentimentele. Nici nu pot să exprim cât de mult m-a schimbat această experienţă.

Faith se gândi că Leonie îi făcuse cel mai mare compliment pe care i l-ar fi putut face vreodată, prin însusi faptul de a-i fi vorbit atât de deschis. Probabil că Prudence i-a spus că Faith cunostea situaţia. Va să zică, Leonie considera că trecutul era o problemă încheiată. Credea că mama sa l-a si convins pe Gareth - si acum nimic nu mai conta. Iar când Faith nu va mai fi aici si serialul se va fi terminat, asta va însemna un final pentru toate. Noul an va aduce vremuri mai bune în Goblin Hill.

Capitolul 9

Julian petrecea aproape la fel de mult timp în sopron pe cât stătuse si în casă. Se bucura că venise perioada asta a anului, iar Gareth împreună cu John se puteau ocupa de treburile de afară, cu puţin ajutor din partea lui Robert.

- Gareth îmi spune că se decurcă de atâta vreme fără mine, încât pot să stau cât poftesc să lucrez cu tine la manuscris, Faith. Număra fiecare oră petrecută cu el în camera de lucru, ca pe mărgelele unui rozariu care trebuie trecut prin mână la nesfârsit, în anii ce vor urma.

Veni si ziua în care stiu că sarcina ei luase sfârsit. În timp ce Julian îsi scrisese însemnările din ultimii ani, ea se ocupase mai cu seamă de rescrierea cronicilor de început. Acum mai trebuia doar ca însemnările pe care Julian le făcuse să fie revizuite, puse într-o ordine cronologică, dactilografiate, mai trebuind scris si un fel de capitol final. Leonie îi spuse că are o idee:

- Faith, am senzaţia că atunci când vei termina de scris si partea lui Julian si totul va apărea la lectură ca un întreg, ultimul capitol o să vină de la sine. Ce zici?

Faith se gândi că e o idee bună. Leonie spuse:

- Atunci, te las să termini, şi ieşi din birou. Când ajunse în hol o privi din uşă zâmbind.

- Arată de parcă ar fi pisica care a lins şi ultimul strop de smântână zise Julian stingherit.

- Nu am încredere în soţia mea când are înfăţişarea asta. Mă întreb ce pune la cale. Faith îi zâmbi:

- Julian, eu nu mi-aş face griji în locul tău. Orice face Leonie e pentru binele cuiva.

- Ai dreptate. Îţi mulţumesc!

Apoi deveni gânditor:

- Cred că, în cele din urmă, este adevarat, dar este înspăimântător prin ce trebuie să treci pentru a ajunge acolo. Ceilalţi ocolesc cu grijă obstacolele. Leonie o taie de-a dreptul. Faith îl privi:

- Sună de parcă ar mai fi ceva întâmplări care au rămas nespuse.

- O să ţi le spun, dar acum e de-ajuns ce avem. Îşi propti bărbia în mână, după care spuse:

- Faith, e ceva în tine care ne face să-ţi dezvăluim întâmplări pe care, în mod normal, nu le-am spune nimănui din afara familiei. Chiar şi eu am fost surprins că în noaptea în care am ajuns acasă, Leonie ţi-a vorbit atât de deschis. Despre prima mea soţie, vreau să spun. Ţi-a făcut un compliment minunat. Mi-aş dori să nu ne părăseşti niciodată. Păcat. Ştii, poate că n-ar trebui să-ţi spun toate astea, dar noi toţi speram ca tu şi Gareth să formaţi un cuplu. Adică ne-am dat seama din scrisorile pe care le-am primit după sosirea ta. Nu e vorba numai despre cele primite de la femei, dar şi despre cele de la tata. Nimic nu ne-ar fi bucurat mai mult pe mine şi pe Leonie. Ne-am gândit la început că modul în care te asemeni cu mătuşa Faith e nerealist. Dar e adevărat, asemănările apar unde te aşteptţi mai puţin.

Dar e atât de ciudat - si mai e o asemănare care mă chinuie din când în când: zâmbetul tău pe care nu-l pot înţelege, pe care nu stiu de unde să-l iau.

Faith amuţi. Era zâmbetul mamei ei. Înainte ca ea să poată schimba subiectul, Julien adăugă:

- Sunt sigur că o să-mi dau seama de unde-l cunosc, într-una din zilele astea. Apropo, înainte să pleci, am vrea să-ţi facem un dar de nuntă. Ce ţi-ai dori? Să ne spui. Crezi că tu si Glen o să vă întoarceţi în Noua Zeelandă sau o să rămâneţi acolo? Deoarece cu porţelanurile nu

e de glumit. Faith se sperie. Zise repede:

- Totul e atât de haotic acum, încât n-as putea spune. Cred că ne vom hotărî abia după ce ajung si eu acolo. N-am ajuns încă în faza în care să mă gândesc deja la cadouri. El o aprobă, apoi îsi luă ziarul de dimineaţă si se retrase pe un scaun comod.

Hope se plânse că Leonie nu îsi revenise complet:

- După toată curăţenia ce s-a făcut la Lilac Bend, n-as fi crezut că o să mai fie atât de ocupată. Julian zâmbi:

- Nu din pricina casei îsi face ea de lucru, ci pentru că se distrează. Va fi o surpriză pentru toţi. Nu stiu încă despre ce este vorba. Scrie toată ziua si din când în când mai râde - doar ea stie de ce. Cred că din pricina cărţii. Mă tem că si-a amintit ceva ce ar fi mai bine să fie trecut sub tăcere. Totusi, trebuie să am răbdare, după cum îmi spunea bunicul meu.

Ochii lui Faith ardeau de curiozitate. Bunica lui fusese Olivia. Spuse:

- Îmi place la nebunie când ta., când Julian vorbeste despre Olivia. O luă cu ameţeli. Doamne fereste să-l numească pe sleau tată !

În noaptea aceea, Julian si Leonie nu luară masa în sopron. Aveau treburi în casă. Leonie părea puţin nerăbdătoare. De ce oare? La nouă, Julian îsi vârî capul după usă si zise:

- Îţi poţi sacrifica o oră, fiule? John a plecat cu Mattie şi am nevoie de puţin ajutor în casă. Şi m-am gândit şi la ceva pentru carte, dacă ai putea veni, Faith. Ceilalţi ascultau în continuare ştirile. Julian nu-i duse în camera de lucru, ci în bucătărie:

- Gareth, sunt aproape sigur că braconierii au ajuns şi în zona noastră. Am urcat sus să caut ceva în boxă şi s-a întâmplat să văd torţe aprinse dinspre Quarry Gap. N-am sunat la poliţie pentru că nu eram sigur, dar ne-am urcat pe acoperişul grajdului de aici şi e

aproape sigur că ei sunt. Aşa că, Faith, vrei să suni tu la poliţie din birou? Dacă ceilalţi aud când ridici receptorul, poţi să le spui că o sunai pe Leonie să-i spui ceva. Am putea să-i aşteptăm şi să-i urmărim până ajung aici, dar dacă o iau la fugă, va trebui să-i oprim. Dacă le-am putea vedea numărul de la maşină, ar fi cel mai bine. Ne vedem în curând.

Faith nu mai pierdu nici o clipă, le dădu poliţiştilor localizarea exactă a fermei şi îndrumări detaliate, chiar şi pe ce drum să vină. Dar va dura pe puţin jumătate de oră până să sosească poliţia. Îşi dădu seama că tremură, iar imaginaţia ei o ia razna. Avea o vagă idee că Julian şi Gareth profită de orice ocazie să intre în acţiune. Luaseră cu ei nişte bâte, dar oamenii ăia trebuie să aibă cuţite pentru tăiat animalele. Nu-şi mai putu suporta gândurile şi plecă. O să stea deoparte. Cu puţin noroc n-or să-şi dea seama că nu-i ascultase. Dar va fi acolo, în caz că ceva merge rău. Deşi nu-şi putea da seama cu ce i-ar fi putut ajuta. Vârâ capul pe uşă şi spuse familiei:

- Mă duc şi eu la Lilac Bend, şi dusă fu. Îşi luă pe ea un hanorac împotriva frigului, dar nu-şi puse gluga, pentru a putea auzi mai bine. De două ori, în timp ce urca movilele, zări umbra întunecată a tatălui ei şi a lui Gareth, aflaţi cu mult înainte. Mergeau mai mult prin locurile ferite vederii, cât puteau de mult. În această lumină, distinse conturul dealului de deasupra Quarry Gap-ului şi o dată zări şi lumina unei lanterne. Imediat, îi veni o idee. Dacă ar continua să meargă tot înainte, în directia drumului, ar putea vedea camionul. Dacă operau dinspre Gap, ar fi normal să aibă trasă masina pe partea asta, cu faţa spre sud, pentru că nu mai era nici o altă iesire în partea opusă. Ajunse la gardul verde de lângă drum. Nu erau prea multe locuri de trecere prin gard. Se târî undeva, sub gard, unde un suvoi de noroi săpase o intrare. Ah, dar apa era rece! Pe lângă asta, era extrem de

îngrijorată din pricina bărbaţilor. Şi îngrozită pentru viaţa ei. Văzu lumina unei lanterne si auzi voci teribil de aproape de ea. Pielea i se făcu de găină. Înţepeni de frică, ţinându-si respiraţia. "Ce greu e!", se auzi o voce. "Cât cântăreste? " Furia crescu în ea, înăbusind frica. Ăstia erau prădătorii propriului ei tată! Îi auzi cum se îndepărtează. Nu erau prea atenţi. Probabil se gândeau că sunt prea departe ca să se mai ferească. Un gând o lovi. Camionul era chiar acolo. Nu numai că îi putea lua numărul, dar putea să le si dezumfle cauciucurile. Asta înseamnă ca va mai fi încă aici când o să sosească poliţia. La naiba cu gardul ăsta! E atât de des! Dar nu putu să mai astepte. Îsi trase hanoracul pe faţă si se împinse prin cel mai strâmt loc. Era mult mai greu decât îsi imaginase, să dezumfle roţile. Mâinile îi erau înţepenite de frig, iar roţile erau niste imensităţi. Era un camion foarte mare si trebuia să se oprească din când în când să asculte dacă se aud zgomote de întoarcere. Abia începu să coboare când îi auzi, mult mai curând decât se asteptase. Probabil că au adus alte carcase până la gard, si acum le cărau doar de acolo, si nu direct de la staul. Se strecură până în locul în care stejarul lovit de fulger al lui Benjie marca hotarul dintre două staule si se ascunse în umbră. Spera ca roţile să se oprească din fâsâit înainte de sosirea lor - sau măcar ei să facă mult zgomot si să nu le audă. Cu mare usurare, îi auzi depărtându-se din nou. Se chinui să vadă cât de departe se duc. Apoi auzi zgomote făcute de sârmele gardului si îsi dădu seama că se întorceau la locul măcelului. Ei bine, n-o să scape ei aşa! Avea numărul întipărit în minte deşi, dacă era să fie un camion furat, n-ar fi ajutat cu nimic la găsirea lor, dar cel puţin o să le întârzie planul, iar ei or să-şi închipuie că a fost vorba de un ghinion chior. Dar dacă ar bănui ceva, ar fugi mâncând pământul, încercând să scape. Apoi îi veni ideea salvatoare. Pietriş în rezervor! Dă Doamne să nu aibă lacăt! Nu avea. Luă pumni

plini de pietriş pe care îl îndesă înăuntru, apoi înşurubă la loc capacul. Scuturatul mâinilor nu o ajută, dar reuşi în cele din urmă. Aruncă o privire la încărcătura din spatele camionului şi se îngrozi. Până şi sacrificările din abatoare păreau mai umane în comparaţie cu asta! Era un adevărat măcel. Când se întoarse îşi dădu seama că vacarmul începuse deja. Ţipete despicau aerul, strigăte, blesteme, pocnete, bufnituri. Gareth şi Julian începuseră acţiunea! Faith se strecură iar prin intrarea pe care o găsise mai înainte - de data asta fără să-şi mai acopere faţa - s-o taie de-a lungul stauleleor în linie dreaptă. Fugea ca vântul, fără să-şi dea seama ce se întâmplă. Tot ce voia era să ajungă acolo. Auzi un strigăt de durere pe care îl recunoscu ca fiind al lui Julian. Dacă el era la pământ, rănit, înseamnă că Gareth rămăsese singur în faţa hoţilor. Din ce auzi, ghici că mai sunt cel puţin doi. Doamne, cât
o să mai dureze până ajunge poliţia? Nici nu-i mai păsa dacă hoţii fugeau înainte de sosirea lor, oricum nu puteau ajunge departe! Nu-şi dorea decât ca cei doi bărbaţi să nu fie grav răniţi până atunci. Strigă cât putu de tare:

- Ne vin ajutoare, ne vin ajutoare! Poliţiştii aproape au ajuns. Sosesc! Nu-i păsa că Gareth şi Julian s-ar fi înfuriat din pricina ei. Tot ce-şi dorea era să oprească lupta înainte ca cineva să fie rănit. Auzi ţipete şi strigăte de durere, iar bufniturile care se auzeau arătau că se bat; se ruga doar să nu fie ai ei cei care sunt loviţi. Apoi se auzi o trosnitură după care-şi dădu seama că se retrăgeau prin gard. slavă Domnului! Pentru că hoţii aveau cuţite proaspăt mânjite de sânge după urma muncii lor onorabile! Auzi cum unuia dintre ei i se despicară pantalonii când sări peste un gard. Stătu lipită de stâlp, după care o luă la goană, pe diagonală, spre colţul dinspre drum. Zări o figură de om solid urmată de alte două, în plină retragere de-a

lungul marginii de drum, apoi avu un moment de spaimă când zări trei contururi imobile, trântite la pământ. Se aplecă spre primul. Era Julian! La lumina lunii, putu zări o rană urâtă de-a lungul frunţii. Dar se mişca. Îi spuse:

- Tată, tată, ţi-e bine? Avea ochii închişi, doar mâinile i se mişcau. Faith scoase un strigăt sfâşietor.

- Cred că l-a înjunghiat, zise el slab. Gareth. şi-a pierdut cunoştinţa. Du-te la el.

Sări spre el. Nu văzu sânge. Bâta era lângă el. Căzu în genunchi, plângând, fără să-şi dea seama ce face:

- Gareth, Gareth, vorbeşte, vorbeşte! Dragul meu! Îşi împinse mâna în interiorul jachetei lui, îi simţi inima că bate, chiar destul de puternic. În acel moment, tatăl ei îi strigă:

- Faith, ai grijă! Salvează-ţi viaţa. Fugi după ajutor. Banditul ăsta se trezeşte. Se învârti în jur, luă bâta şi înaintă spre bărbatul acela. Stătea sprijinit pe un umăr. Îi strigă:

- La pământ şi să nu te mai ridici, ori te tăbăcesc cu parul ăsta! şi plimbă parul prin faţa ochilor lui, ameninţător. Tipul ştia că nu glumeşte. Se lăsă imediat la pământ, zicând:

- Nu, doamnă, vă rog! Mi-am luat-o deja, nu pot să mai fac nimic.

- Asta cu siguranţă. Nu-mi pasă de ce fac. Dacă ai fi omorât pe vreunul din ei, te-aş fi lovit fără sa-mi mai pese de nimic! Mai bine te-ai ruga să nu fie grav răniţi. Poliţiştii sunt pe drum. Julian se ridică, cu o mână la ochi:

- Faith, dă-mi mie bâta aia, mă simt mai bine. Şi întoarce-te în casă, e prea periculos. Le-ai spus poliţistilor cum să ajungă?

- Da, dar o să mai întârzie pe drum cu oprirea camionului. Julian, stai tu cu tipul ăsta cât am eu grijă de Gareth?

- Nu plec, asa că nu te mai obosi degeaba.

Gareth zise:

- Auzi.? Ai mai auzit un sunet atât de frumos? Sirenele poliţiei. Nu le-au folosit până n-au fost siguri că au blocat toate iesirile, sunt sigur. Şi mai adăugă un "au", pe măsură ce se ridică, ducându-si mâna la frunte:

- Mi-e teamă că chiar n-am mai stiut de mine o bună bucată de vreme. Faith izbucni:

- Unde te doare? O, stai nemiscat, Gareth! Ţi se scurge sânge de sub mânecă. Nu-i de mirare c-ai lesinat. Rana a sângerat în tot timpul ăsta. Întoarce-te înapoi. De lângă stâlpul din dreptul lui, Julian zise:

- Te descurci, Faith? Am o esarfă la mine. E adâncă tăietura? Reusi să-i dea haina jos si să-i suflece mâneca jerseului. Era braţul, pe partea din interior, cu o rană îngrozitoare.

- Am văzut lama cuţitului, zise Gareth, si am ridicat braţul ca să-mi apăr faţa. Julian îi răspunse încet:

- Ai ridicat braţul ca să-mi protejezi mie faţa, apoi te-ai apărat pe tine, iar celălalt tip te-a lovit în cap cu un par. Faith îi zise:

- Julian, am nevoie de ajutor. Trebuie să opresc sângerarea. Gareth se simţi mult mai bine după ce sângerarea se opri. Era stresant să audă totul de la distanţă, dar trebuia să rămână unde erau. Cel mai frumos moment fu atunci când uniformele poliţistilor apărură de dincolo de gard, aplecându-se să le dea o mână de ajutor. Unul dintre ei, care stia să ofere primul ajutor, îi aseză mâna într-o poziţie mult mai comodă; urmară explicaţiile, toţi privind-o pe Faith aprobator, desi le erau recunoscători si lui Julian si lui Gareth, cărora le spuseră c-ar fi fost mai inţelept să aştepte ajutoare. Îi prinseseră pe toţi. Erau cu toţii conduşi spre şopron, într-o maşină a poliţiei. Privirile de pe feţele lor îi făcură pe toţi să izbucnească în râs, pe măsură ce

înaintau. Ceilalţi erau pur şi simplu uimiţi, atât cât puteau fi. În timp ce ei vizionaseră liniştiţi un film poliţist, membri ai familiei lor îi dădeau pe făptaşi pe mâna justiţiei.

- Faith a., spuse Gareth. Eu şi cu tata am dat de necaz foarte repede, dar ea a dezumflat cauciucurile camionului cu care voiau să scape şi le-a umplut rezervorul cu pietre şi iarbă. Ai acţionat în adevăratul spirit MacIntyre. De-ar şti câtă dreptate are, gândi Faith.

Ea răspunse vioi:

- De-ajuns cu atâtea laude. Doctorul din Palmerston trebuie să sosească în curând - poliţiştii l-au contactat prin radio. Aş vrea să vă văd spălaţi înainte să sosească. Julian are o lovitură foarte urâtă de când a căzut din pricina pietrei aceleia. Era inconştient când am ajuns la el. Şi tăietura aia de pe faţă trebuie curăţată. Chassie, o suni tu pe Leonie să-i spui, fără s-o alarmezi inutil, ce s-a-ntâmplat? Se poate să fi auzit zgomotul făcut de maşini, sirenele poliţiei şi tot restul, asta dacă televizorul nu era dat tare. Se pare că nici unul dintre voi n-a auzit nimic.

- Ciudat, la un moment dat am avut impreia că îţi place chiar foarte mult, iar acel tânăr poliţist era de aceeaşi părere. L-a întrebat pe Gareth: „Cine e doamna? S-a gândit vreodată să ni se alăture? " Gareth îşi săltă capul de pe canapea. I-am şi spus: „N-ai noroc, amice! Se mărită înainte de Crăciun, în Anglia." Pe Faith asta o descurajă, amintindu-i în ce poziţie se află. Pentru o clipă, făcuse parte din familie, iar acum devenise din nou o simplă persoană care-i ajuta să-şi scrie istoria, o persoană pe care un membru al familiei o dorea plecată din Dealul Spiritelor. Doctorul sosi, îi cusu lui Gareth braţul, îi făcu o injecţie pentru ca rana să nu se infecteze, pansă şi rana de pe faţa lui Julian şi îi examina capul. Nu era nici un motiv de îngrijorare, dar îi sfătui să rămână în casă a doua zi. Leonie si Julian rămaseră peste

noapte în sopron. Până si Faith dormi bustean, fără să aibă nevoie de sedativele prescrise de doctor celor doi bărbaţi, spre dezgustul acestora. Cu toate că făcuse tot ce i-a stat în putinţă, pentru ea nu exista alinare. Printre scrisorile de dimineaţă, primise fragmente din cărţile pe care le trimisese în locul lui Stephen Charteris, după moartea acestuia. Vor fi două cărţi publicate postum. Se închise în birou, ocupându-se de asta. În următoarele două zile, cei din familie o văzură foarte rar. Petreceau mult timp împreună, în salon. Purtau discuţii nesfârsite despre întâmplarea care în cele din urmă avusese un deznodământ fericit. Da, într-adevăr nu fusese o întâmplare la ordinea zilei. Mătusile o vor întoarce pe toate părţile, ani întregi. În după-amiaza din joia următoare, după prânz, Gareth, cu mâna scoasă din cureua pe care o considerară necesar să o poarte, intră în birou spunându-i:

- Cât mai ai până la final, Faith? Ceilalţi nu sunt încântaţi să te vadă atât de ocupată, chiar la final.

- Ce drăguţ din partea lor! Sunt obisnuită. Tata obisnuia să facă prima lectură a cărţii, iar eu pe-a doua. Recunosc că sunt puţin obosită. Mai am de verificat doar trei pagini. Apoi o voi pune în plic, voi trece adresa, după care voi merge la Dunedin, mâine dis-de-dimineaţă, să prind cursa aeriană.

-Vom merge cu toţii, se pare că vor să ne cheme la secţia de poliţie. Te deranjează dacă rămân aici să citesc sau îţi distrag atenţia?

- Nu, eu mai am puţin de lucru. De fapt, când o să fie gata împachetat tot materialul, mă voi relaxa chiar în faţa acestui foc. El îi aruncă o privire ciudată.

- Să ştii că nu vei face asta. Noi doi vom avea o discuţie serioasă. Dacă n-ar fi fost din cauza blestematelor alea de fragmente la care ai

lucrat, am fi terminat-o până acum.

Ochii ei cenuşii se întunecară.

- Gareth, aş putea să-ţi reproduc cuvânt cu cuvânt ce ţi-ai propus să-mi spui. S-a întâmplat să mă aflu în locul şi la momentul potrivit într-un moment de criză , iar tu îmi atribui mai multe merite decât am. Tu şi tatăl tău vitreg aţi fost cei mai afectaţi de ceea ce s-a întâmplat. Îmi dau seama ce simţi.. .te simţi dator faţă de mine.. .faţă de cineva pe care l-ai vrut plecat cât mai repede de-aici. Aşa că acum vrei să te umileşti. Ei bine, nu vreau să faci asta. Nimic nu poate fi mai umilitor decât să mulţumeşti cuiva pe care n-ai mai fi vrut să-l vezi vreodată. Aşa că hai să lăsăm lucrurile aşa, Gareth. Ar fi mai mult decât aş putea suporta.

Spre uimirea ei, el acceptă sfios. Îşi întinse picioarele spre foc, dând de înţeles că intenţionează să rămână, spunând:

- Bine, mi-ai tăiat craca de sub picioare în cel mai elegant mod cu putinţă. Te rog, pot să rămân, regină a Icenei? Ea îi aruncă o privire palidă:

- Nu-mi pasă dacă pleci ori rămâi, vreau doar să-mi termin treaba. Iar după ce voi termina, voi căuta compania celorlalţi.

În momentul în care sigila plicul în care pusese manuscrisul, el traversă camera până la alcovul celălalt, în căutarea unei alte cărţi. Faith se ridică, luă ceara de deasupra dulapului şi se întoarse la masă. Privirea îi fu atrasă de lungile ferestre franţuzeşti. Puteai crede că e aproape septembrie sau primăvară, în loc de începutul lui august şi mai rămăsese încă o lună de iarnă. Auzi o maşină. Majoritatea maşinilor de la Goblin Hill coteau spre uşa din dos pentru că era cea mai aproape. N-o recunoscu drept maşina vreunui vecin. Din ea coborî o siluetă înaltă. I se părea c-ar fi cineva cunoscut, dar soarele bătea dinspre nord si nu putea vedea clar din cauza luminii. Acesta se

îndreptă către usa din faţă, probabil fiindcă o văzuse la fereastră, încât porni elegant spre ferestre, bătu, le deschise si intră.

- Bună, draga mea Faith, spuse Glen Tankerville. Ea scoase un strigăt de uimire:

- Glen, pe un ton de consternare.

Nu mai putu spune nimic altceva. Până aici i-a fost! Sosise momentul în care simţi că oribilul lanţ de minciuni o învăluia, sufocând-o. Simţi că
i se face rău. Glen nu păru deloc deranjat de strigătul ei disperat. Înaintă spre ea, îi luă mâinile, spunându-i:

- Faith, stiu că te-am făcut să suferi draga mea, dar a fost un soc pentru mine să aflu că nu esti o Charteris. Ştii cum e mama mea - ţine atât de mult la familie. Cred că te-a afectat foarte mult, din moment ce nu mi-ai răspuns la scrisori. E atât de greu când esti la distanţă unul de altul. Oricum trebuia să mă întorc în Noua Zeelandă pentru câteva săptămâni. Am ajuns de două zile. E-n ordine, iubito. Sunt aici pentru tine, pentru a lupta împreună, pentru ca tu să recapeţi ceea ce este de drept al tău. Ai fost singură atât de mult timp, fără nimeni care să te sprijine. Dar toate astea s-au sfârsit acum. Mark mi-a spus că n-aveai nici o intenţie să-ţi dezvălui identitatea în faţa acestor oameni, iar că lucrul ăsta ar fi dureros pentru tine. Dar o s-o fac eu în locul tău. Mark mi-a spus că si-a dorit ca ţie să-ţi revină o parte din proprietatea mamei tale, dar că tu ai refuzat. Reţine că nu cred că asta te-a ajutat prea mult. Ar fi trebuit să insiste mai mult. Dar presupun că refuzul tău a însemnat mult pentru el. Şi acum sunt aici, să-ţi fiu alături si sunt sigur că ai să vezi lucrurile într-o altă lumină. Ţi-a fost furat atât de mult, un nume care îţi aparţine de drept, dragostea mamei tale, asa că trebuie să ţi se aducă o anumită recompensă financiară.

Faith nu se putea gândi decât că Gareth era în alcov, auzind fiecare cuvânt nenorocit. Până acum nu a reuşit să opreasca şuvoiul de cuvinte al lui Glen. Dar.dar poate că ce-a spus nu a fost atât de compromiţător. Nu l-a numit direct pe Julian, exceptând faptul că acum Gareth ştie că a minţit în legătură cu logodna. Îi zise, arătând cu mâna:

- Glen, ieşi afară chiar acum! Nu ai nici un drept să fii aici - nici unul. Ieşi afară.

Gareth o întrerupse:

- Faith.lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Faith se întoarse, cu o expresie de dezgust faţă de ea însăşi, citindu-i-se pe faţă. Gareth stătea cu o mână pe stâlpul alcovului, foarte sigur pe sine. Şi zise:

- Tankerville, cred că interpretezi greşit lucrurile. Chiar crezi că tatăl meu nu şi-ar recunoaşte propria fiică? Bine, dar este copia vie a sa şi a mătuşii Faith. Doar nu-ţi imaginezi c-am putea-o lăsa să plece de lângă noi! Aceasta este casa ei. Este o Morland şi o MacIntyre. Nu are nevoie de banii mamei ei. Aceia vor merge către instituţiile la care Philippa a dat dispoziţii. Şi nici de tine nu are nevoie, Tankerville. Ai dezamăgit-o îngrozitor atunci când ai crezut că nu are un nume care să-i aparţină de drept. Dar atitudinea ta s-a schimbat când ai văzut toată averea mamei sale pe hârtiile din Londra, nu? Dar Mark te-a testat bine. Faith nu va părăsi Dealul Spiritelor. Se va mărita cu mine, cât de curând. Întotdeauna se va afla cineva cu sânge de MacIntyre la Dealul Spiritelor. Mark Denby va sosi pentru nuntă. Chiar am vorbit cu el, la Londra, în dimineaţa asta.

În acest timp, nu a privit-o nici o clipă pe Faith, cu toate că ea l-a privit tot timpul. Simţea cum totul în ea a încremenit, ca şi cum creierul i-ar fi fost gol. Oricine ar fi crezut că primise o lovitură în moalele capului. Trecea prin starea asta din pricina agoniei provocate

de dorinţele neîmplinite. Nu se întâmpla asta. Nu era posibil. Uşa se deschise brusc si intră Leonie, cu un vraf de hârtii în mână. Alcovul era pe partea opusă cu usa si Leonie văzu mai întâi figura fiului ei. Îi zise:

- Gareth, încă nu ai terminat? Ştii cât de nerăbdătoare sunt să.. .Ah, îmi pare rău, nu stiam că mai esti cu încă cineva. Nu am auzit soneria. Vocea fiului său era foarte calmă si ironică.

- O, dar nu a sunat, a intrat direct. Iar acum pleacă. Domnule Tankerville, v-o prezint pe mama mea, doamna Julian Morland. Scuzaţi-o pentru intrarea neastepatată. Arde de nerăbdare să-i arate ceva lui Faith. Leonie rămase cu gura căscată. Se uita fix.

- Ai spus domnul Tankerville? Gareth, dar nu înţeleg. De ce. Vocea lui Gareth era extrem de hotărâtă.

- Nici nu trebuie să înţelegi, mamă. Nu este momentul acum. O Doamne, uite-l si pe tata! Şi cu tot clanul în spatele lui. Tată, iubita ta fiică arată de parcă ar avea neapărat nevoie de un brandy. Îi aduci tu unul în timp ce eu îl conduc pe domnul Tankerville afară de pe proprietate?

Domnul Tankerville se întoarse, înaintă cu pasi mari, furios, se urcă în masina închiriată, trânti usa si porni în goanna distrugând o tufă de alyssum când coti în dreptul stratului de trandafiri.

Faith vorbi încet, ca si cum pentru fiecare cuvânt trebuia să facă un mare efort:

- Eu nu vreau nici un brandy, dar cred că vreau să stau jos. Se lăsă pe braţul unui fotoliu mare si vechi de birou, lângă foc, închizând ochii, apoi deschizându-i, pentru a-i vedea pe toţi privind-o zâmbitori.

- Eu sunt primul! izbucni Julian Morland si ajungând la ea, o cuprinse cu braţele. Când Faith îsi ridică privirea, văzu lacrimi pe obrajii lui Leonie si stiu că sunt lacrimi de fericire. Se aseză si ea

alături de Faith, cu miscări naturale. Era năucită, râdea, era fericită.dar nu întâlni ochii lui Gareth. El a spus.a spus că.se vor căsători.stia cine e şi nu era supărat! Era prea mult de suportat pentru o fată. Robert zise:

- Am fost atât de încântat când mi-ai spus Robert, draga mea, dar e un alt nume pe care vreau să-l foloseşti. Ea râse tremurat, răspunzându-i:

- Bunicule!, şi-şi întinse braţele şi spre Prudence, pentru a o îmbrăţişa.

- Buni.. .ah, buni, dar am mai spus-o o dată, iar tu ai crezut că e o scăpare, fiindcă l-am auzit pe Gareth spunându-ţi aşa.

- N-a fost aşa, zise Prudence cu ochii ei de culoarea panselei violete, strălucind precum ai unei tinere fete. Ştiam că într-adevăr este aşa. Am ştiut-o de când Leonie a sunat din Arizona şi s-a prefăcut că sună din pricina zilei de naştere a gemenilor. Hope şi Chassie aproape mureau de dorinţa de a interveni, iar în cele din urmă interveni Hope.

- Imediat după ce Leonie i-a spus cine eşti şi mai presus de orice, că trebuie să te reţinem aici şi cu forţa dacă este cazul, până când ajung ei acasă, Prudence s-a repezit sus să caute în cutia ta de mărunţişuri, să vadă dacă ai un pandantiv care să se asorteze cu cerceii pe care îi purtai. Faith clipi.

- Dar ce legătura are? Chassie interveni:

- Cu siguranţă, mama ta ţi i-a dăruit. De la ea îi ai, nu-i aşa? Ei bine, au fost ai lui Faith a noastră. Harold i i-a dăruit. Au ajuns la Prudence, care i-a dăruit lui Julian, pentru Philippa. Probabil că ea a dorit ca ei să ajungă la tine şi aşa a şi fost.

- Mi i-a dat când am împlinit douăzeci şi unu de ani. Nu mi-a spus, bineînţeles, povestea lor, dar eu mi-am dat seama că sunt vechi, dar

ea avea multe bijuterii în genul ăsta. Cred că este unul dintre lucrurile pe care a uitat să mi le spună în acele ultime săptămâni, din viaţa sa. Leonie zise aproape îndârjit:

- Mă bucur atât de mult că ţi-a pus numele Faith. Mi-am dorit atât de mult să-i dăruiesc lui Julian o fată cu numele ăsta şi un fiu pe nume Duncan. Ah, e pur şi simplu extraordinar!

Faith zise:

- Haideţi să mergem în salon. Acolo este loc pentru ca toată lumea să stea jos. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să vă-ntreb! Nici nu bănuiam. Leonie zise:

- Voiam să-ţi spunem după fiertul cărnii de oaie, numai că după aceea s-a-ntâmplat ce s-a-ntâmplat, iar apoi ai fost ocupată cu afurisitele alea de revizuiri. Voiam să-ţi spunem cu cât mai multă delicateţe. Îmi venise o idee minunată.am scris-o ca pe un final al cărţii - Julian găsindu-şi fiica. Şi tocmai ce intrasem să ţi-l arăt, când am dat cu ochii de acel Glen Tankerville. Încă nu ştiu prea bine ce s-a-ntâmplat. Faith zise rugător:

- Haideţi vă rog să ieşim de-aici, să stăm jos şi să descurcăm totul.. .sunt atât de ameţită de fericire, încât nu realizez ce se întâmplă. Încă nu putu să-l privească drept în ochi pe Gareth. Acestea erau momentele rezervate tatălui ei, mamei sale vitrege, mătuşilor şi bunicilor. Se gândi că Gareth se lăsase dus de val întrucât salvase situaţia în întâmplarea cu furtul oilor. Făcuse un gest nobil, şi-atât. Trebuia să-i lase timp să se calmeze. Prudence spuse:

- Trebuie să merg în bucătărie şi să închid cuptorul. Am lăsat focul mare. Ieşiră grabiţi în hol şi se opriră brusc pentru că soneria se auzea cu putere. Gareth îşi întinse gâtul pentru a privi prin gemuleţul din uşă şi spuse cu o voce îngrozită:

- E legea.cu un munte de hârtii! Acum nu vom mai apuca să ne

lămurim! Cu toţii izbucniră în râs. Apoi Robert îşi reveni şi deschise uşa. Agentul fu surprins la vederea acestei mulţimi de oameni care aparent îi ieşiră în întâmpinare pentru a-l saluta.

- Astăzi trebuie să fiu în Palmerston, spuse el vesel, asa că m-am gandit să trec să semnaţi câteva hârtii. Ar usura investigaţiile Curţii.

- Gareth, îmi dau seama că te-ai lăsat dus de val, zise Faith, mă refer la treaba asta cu căsătoria. Nu spune nimic despre asta familiei - în mod sigur l-a zguduit pe Glen si-ţi sunt recunoscătoare, dar putem discuta despre asta mai târziu. Buzele lui tresăriră.

- Cu siguranţă. Mai târziu vom face si alte lucruri, precum fixarea datei nunţii. Îţi dai seama de cât spirit de sacrificiu am dat dovadă când tata ţi-a cerut primul sărut, fir-ar să fie? Nu-ţi face griji din pricina Zfamiliei. Ei au pus totul la cale. Acum intra înăuntru prostuţo si nu te mai văita atâta. Acel cavaler are o treabă de facut. Când în cele din urmă au ajuns în salon, Faith se uită surprinsă la gustările îmbietoare, asezate pe o faţă de masă din dantelă. Serviciul de ceai din argint era scos, la fel si cosuleţul de argint pentru biscuiţi. Ochii agentului străluceau admirativ.

- Pe onoarea mea, sper că n-am întrerupt nimic! Totul arată aproape a petrecere dată cinstea unei zile de nastere.

- Ai văzut? sopti Gareth la urechea lui Faith. Ai încredere în maică-mea! Vom reveni până la cină - stiu asta. Încă mai ţin totul în mine, pentru că a trebuit să cânt pe vioara a doua când cu fragmentele lui Stephen Charteris. Tocmai ce am scăpat de un complex si încep să capăt altul! Că tot vorbeam despre o proastă sincronizare! Singurul lucru care mi-a făcut plăcere până acum a fost să-l dau afară de urechi pe Glen Tankerville. A fost un moment extraordinar. După ce Mark Denby mi-a spus la telefon cum s-a purtat cu tine, am sperat că va refuza să plece ca să-i arăt eu vreo câteva.

Eu.

Poliţistul tusi puţin si începu să vorbească despre lucruri oficiale. Dintr-o dată Faith fu sigură că totul se va termina cu bine. Leonie se întoarse cu ceainicul si turna la fiecare. Mătusile se descurcau minunat, împărţind în jur sanvişurile şi prăjiturile, îndemnându-l pe agent să vorbească despre el, despre soţie, copii.

În final, i-au făcut cu mâna. Gareth închise hotărât uşa verandei, spunând:

- Bun. Îşi mai aminteşte cineva unde am rămas? Uite, aş vrea să o răpesc puţin pe Faith, dar cred că ar avea foarte multe obiecţii la - la anumite lucruri - până ce mai întâi nu-şi dă seama de reacţia tuturor, aşa că, luaţi-o voi înainte. Prudence zise, nerăbdătoare:

- Nu-i aşa că n-ai idee cât e ceasul? Explicaţiile vor dura ore întregi. Nu credeţi c-ar fi mai bine ca fiecare să-şi împrospăteze memoria şi să vorbim în timp ce mâncăm? Robert răspunse:

- Prue, n-ai putea să închizi cuptorul şi să încălzeşti budinca mai târziu? Nu contează dacă nu apucăm să mâncăm până la opt. Prudence afişă o figură puţin vinovată.

- Păi, ştiam că Faith va termina cu revizuitul până la ceaiul de după-amiază, iar noi am crezut că până atunci totul se va fi lămurit.. .şi le-am spus lui Hope si Chassie să-şi sune fetele, aşa că ele împreună cu soţii lor vor sosi diseară din Oamaru. Vor fi aici până în opt şi vor vrea să cineze. Gareth o privi îngrozit, apoi pe Faith. Luă în braţe stâlpul scărilor şi izbucni într-un râs zgomotos:

- Nu mă mai pot abţine.. .au făcut totul prea curând. Presupun că le-aţi spus că aveţi veşti importante pentru ei. Le-aţi spus nu-i aşa? Pur şi simplu nu mai suport! Faith interveni:

- Ei bine, vei fi nevoit s-o faci, Gareth Morgan. Ei sunt familia mea şi ce vrea familia mea, e literă de lege. Sus şi schimbarea! Asta vrei să

facem, nu-i aşa buni? Sigur. Sus cu tine! Ea fugi după el, râzând. Deschise uşa camerei sale şi rămase încremenită, cu o mână pe clanţă. Pe o măsuţă micuţă, de lângă ferestră, era o vază de cristal, cu ghiocei în ea. Ghiocei.. .Auzi pe cineva în spatele ei şi se întoarse. Era tatăl ei. A tras-o înăuntru si închise usa, răsucind cheia veche. Şi privirea lui era aţintită asupra ghioceilor, cu un anumit înţeles. Ea îl privi nesigură. El spuse:

- Da, iubita mea, eu i-am pus acolo după ce ai coborât să studiezi, după prânz. Poate că nu stii, dar erau florile favorite ale mamei tale. Era una din acele ciudaţenii ale personalitaţii ei, pe care nu le-am putut înţelege. Te-ai fi asteptat ca o persoană atât de jovială să prefere orhideele, liliacul sau trandafirii mari, în culori vii, dar n-a fost asa. Îi plăceau ghioceii acestia palizi si timizi care se ascund sub copaci, în colţurile îndepărtate ale grădinii. Ochii lui Faith erau plini de lacrimi.

- Tată, stiam asta. Trebuie să-ţi arăt! Se îndreptă spre măsuţa de lângă pat, luă jurnalul si îl deschise la pagina unde notase când ea si mama ei se plimbaseră în gradina aceea din Surrey, iar Philippa găsise primul ghiocel si făcuse cu ea un legământ. Julian Morland îl atinse încetisor.

- Amândoi ne gândim la Pippa în fiecare primăvară. Am făcut asta pentru ca mama ta să împărtăsească puţin cu noi din fericirea noastră de astăzi. O cuprinse cu braţele, o trase mai aproape, îsi lipi obrazul de al ei si iesi afară. Astfel, fericirea lui Faith fu completă.

Cu toţii se schimbaseră în toalete festive. Ce familie prezentabilă, jubila Faith, stând la masa rotunda cu tatăl ei de o parte, si avându-l pe Gareth de cealaltă, lângă mama sa. Prudence zise:

- O fi o cină doar cu o caserolă de mâncare, dar cel puţin o putem servi cu fast. Hope si Chassie au descoperit lumânările rozalii.

Prudence aseză caserola pe masă. Julian zise, cu ochii strălucind de bucurie:

- Nu contează ce mâncăm în seara asta. Pentru noi va fi oricum ambrozie si nectar. Ştiţi voi.o pâine, o cană cu vin.

Faith se întoarse:

- Ah, tată, esti la fel ca tăticul. Şi el obisnuia să spună asemenea lucruri, la care toţi izbucniră în râs. Ea adăugă:

- Poate fi o fată mai norocoasă decăt mine? Să aibă un tată bun, un tată adoptiv şi un tată vitreg! Şi toţi nişte oameni minunaţi! Julian zise, emoţionat:

- Vom toasta mai întâi, în seara asta, pentru Stephen şi Lucy Charteris care au avut grijă de fetiţa mea, până când a putut să vină acasă.

Mâna lui Gareth o căută pe cea a lui Faith pe sub faţa de masă din dantelă imaculată, pe care Euphemia MacIntyre a adus-o din Scoţia, acum o sută douăzeci de ani. Această atingere îi dădu lui Faith o mare încredere. Şi zise:

- Mai sunt încă destul de multe explicaţii de dat. Doreşte cineva să înceapă? Dacă Mark le-a vorbit tatălui meu şi lui Leonie, atunci ştiţi versiunea mea.

Leonie se destăinui, privind-o cu recunoştinţă.

- Nu am fost niciodată geloasă pe Philippa. Ea a făcut parte din trecutul lui Julian. Julian de care m-am îndrăgostit eu, nu mai era deloc acelaşi. Şi mi-a spus foarte clar încă de la început, cât de mult însemn pentru el. Singurul lucru pe care am vrut să-l fac, imediat după ce mi-a vorbit Mark, a fost să hotărăsc plecarea spre casă, dar promisesem atâtor oameni că-i vom vizita. Când am sunat aici, am făcut-o pe Faith să-mi promită că nu va pleca până nu vom ajunge şi noi, apoi am

sunat încă o dată, să-i spun şi mamei. Apoi am anulat vizitele. Julian crezuse că mi s-a făcut dor de casă şi i-a surâs ideea întoarcerii. Nu i-am spus nimic pentru că aveam sentimentul că mai întâi trebuie s-o cunoască pe Faith pentru a nu avea nici un fel de teamă în legătură cu întâlnirea lor. M-am gândit că dacă este măcar pe un sfert atât de drăguţă pe cât bunicii şi mătuşile au descris-o, ca să nu mai vorbim de Gareth, atunci o va îndrăgi de prima dată, pentru ceea ce este. Julian interveni:

- Mă bucur că a procedat aşa, dar pe Leonie aproape că a ucis-o păstrarea secretului. Ar fi vrut mai degrabă să te înfăşoare cu nişte panglici albastre ca pe un cadou şi să mi te aducă, Faith. Dar n-a ştiut cum să-i spună lui Gareth sau ţie. Apoi i-a venit ideea să scrie finalul cartii şi să ţi-l dea să-l citeşti. Şi s-a dus de râpă planul, cu cinci minute mai devreme de sfârşit, odată cu apariţia lui Glen. Faith, Leonie mi-a spus mai devreme, în noaptea aceea, înainte să vedem luminile braconierilor. Bineînţeles că nu terminase de scris chiar totul, pentru că n-a îndrăznit să introducă şi nunta fiului ei şi a fiicei mele.. .pentru că încă nu-i spusese nimic lui Gareth. Era singurul punct slab. Faith se întoarse spre Gareth, spunându-i:

- Încă nu-mi dau seama de ce nu eşti din cale-afară de furios. Îţi aduci aminte cum erai când ai crezut că am venit aici doar dintr-o inutilă curiozitate, pentru că s-a întâmplat să fiu fina Phipippei? O privi ca şi cum s-ar fi aflat singuri, într-o lume a lor. Ceilalţi îi priveau, fermecaţi. El îi spuse:

- Dar e ceva complet diferit. E cel mai firesc lucru din lume să vii aici, în casa tatălui tău şi a ta. Faith trase aer în piept, îl eliberă printr-un oftat şi zise:

- Cred că asta e o logică a bărbaţilor. Îmi place chiar dacă n-o voi înţelege vreodată. N-am să uit, n-am să uit niciodată ce-am simţit

când a intrat Glen. M-am gândit că ne va da afară, pe el odată cu mine. A fost îngrozitor din partea mea să mă folosesc de el în felul ăsta, spunând că aparţin deja cuiva. Şi asta pentru că nu i-am mai răspuns la nici o scrisoare după prima. Gareth, dar când ţi-a spus Leonie? Faţa lui se lumină.

- Nu mi-a spus. Se pregătise pentru ziua de după fiertul cărnii de oaie. Tata a lăsat-o să-şi termine capitolul, chiar înainte ca el să mă caute. Aşa că am aflat singur. Faith îl privi uimită.

- Dar cum?

- Faith, trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Atunci nu mi-am pierdut cunostinţa, eram doar ameţit. Tu ai îngenuncheat lângă tatăl tău strigându-i: Tată, tată, esti bine? Faith îsi privi tatăl. Acesta dădu din cap.

- Am auzit, dar stiam deja. Şi m-am prefăcut că si eu sunt inconstient.

Gareth zâmbi generos:

- Credeam că mi se pare! Totusi, fusesem lovit la cap. Dar cred că mai degrabă m-a trezit si mi-a aerisit creierul. Am avut o tresărire - un moment de adevăr. Numele tău.. .cele două nume de botez ale tale, asemănarea cu tata, parinţii tăi care au fost prieteni apropiaţi ai Philippei. Mă-ntreb cum de nu am lesinat chiar atunci. Mai ales în clipa următoare, când te-ai aplecat deasupra mea si mi-ai spus cuvintele acelea.. .ale unei fete care se presupunea că trebuie să se mărite cu altcineva., iar ea soptea cuvinte de dragoste deasupra aparentei mele siluete neînsufleţite! Tatăl ei izbucni în râs.

- E-n regulă Faith, n-am să-l mai las să repete figura. Nu uita că si eu am auzit. Iar după aceea mi-am dat seama că l-ai folosit pe Glen ca un scut protector în faţa lui Gareth. Ce familie! Şi vorbeam de

inconstienţă. Ei bine, neamul MacIntyre e cam asa. Julian continuă:

- Desigur că Mark i-a spus lui Leonie că nu e cu putinţă ca tu să te măriţi cu Glen, întrucât l-ai refuzat înainte să te întorci în Anglia si de ce ai făcut asta. Dar pentru o vreme a fost foarte ingrijorată, după întoarcerea acasă. Se pare că, în ciuda sedativului, Gareth s-a frământat toată noaptea, după acea întâmplare. Dar în acele ore a pus totul cap la cap. Aproape că i-a venit să-nnebunească a doua zi când au sosit acele fragmente. Dar odată ce ai terminat cu ele, a convocat un consiliu de familie. A fost extrem de uimit cand a aflat că jumătate dintre noi ştiam deja. Ne-a vorbit despre remarcele sale nepotrivite în legătură cu familia sa, la prima voastră întâlnire, care explica şubreda relaţie cu Glen. Dar era în continuare nelămurit în privinţa unei conversaţii pe care a ascultat-o. Credea că este o dovadă concludentă că îl iubeşti pe acel fanfaron. Dar bunica ta a clarificat lucrurile.

- Da? Cum? Gareth zise:

- Probabil că ai ghicit că a fost atunci când ai vorbit cu Mark. Am tras concluzia că era Glen, iar tu m-ai lăsat înadins să cred asta! Aş putea să-ţi trag o mamă de bătaie pentru asta! Dar ţi-aduci aminte că mama a sunat în acea seară să vorbească cu buni, iar buni a avut o scurtă conversaţie cu Jess Gilchrist, operatoarea, până a intrat pe fir?

- Da?

- Jess i-a zis: Ei, pentru un sat adormit, am avut o zi agitată. Mai întâi un telefon din Hollywood pentru Dealul Spiritelor, iar acum unul din Phoenix, Arizona. Putem fi mai internaţionali decât atât? Şi când te gândeşti că era soţul Philippei Meredith, producătorul ei! În acel moment Leonie a intrat pe fir. Nu cred că Jess ştia despre Philippa şi legăturile ei cu aceste locuri, iar pentru că telefonul fusese pentru o

domnişoară Faith Charteris, n-a făcut legătura cu familia noastră.

Desigur, telefonul lui Leonie i-a lămurit totul mamei, aflând că l-a întâlnit pe Mark si explicându-i-se cine este Faith. Leonie zise:

- Şi apoi, după ce mama a ascuns totul atât de bine, eu am fost cea care eram să stric totul când am spus că ştiu cum se termină The Pengarths of the Cove. Gareth zise râzând:

- Când mă gândesc la modul cum Faith m-a lăsat să mă frământ, ca până la urmă să mă însor cu ea. Faith se strâmbă:

- Dar nimeni nu ţi-a cerut-o. Şi dacă mă gândesc mai bine, nu m-ai cerut încă ! Doar te-ai făIit în faţa lui Glen că ne căsătorim!

- Şi nici nu am de gând să te cer. Vei fi singura femeie MacIntyre care nu le va putea povesti nepoţilor cum a fost cerută de nevastă de bunicul! Şi nici măcar nu ai privilegiul de a-ţi alege inelul de logodnă. Îl ai pe cel al lui Faith - un ametist care se potriveste cu cerceii. Bunicul tău l-a curăţat cu gaz mai devreme, în după-amiaza asta! Dar.Nu, mătusă Hope, nu mai servi nici o porţie de plăcintă de caise! Nu, mătusă Chassie, nu mai rămânem la cafea. Nu vă daţi seama că până acum nici măcar nu mi-am sărutat logodnica? Hai, fetiscano, că m-am săturat de toate astea. În birou cu tine. Dorindu-si acelasi lucru, îi făcu pe plac, dar din usă mai aruncă o privire acelor feţe luminate de lumina focului si a lumânărilor. Fericite, feţe fericite, si dintre toate, cea mai fericită era a lui Leonie.

- Ne vom întoarce curând, familia mea dragă!, zise ea pe un ton glumeţ.

Focul din camera de lucru lucea cu inima-i rosie. Lângă birou, o veioză era aprinsă. Perdelele grele erau trase, izgonind umbra neagră a orizontului - spirit milostiv, si cântecul etern al mării.

- Curând n-a fost cuvântul potrivit, iubito, zise Gareth Morgan.

Ceasul ăsta e numai al nostru. Acum.ai să faci să-mi fi meritat

asteptarea? Braţele lui o cuprinseră. El îsi plecă încet capul.
Sfârsit